

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

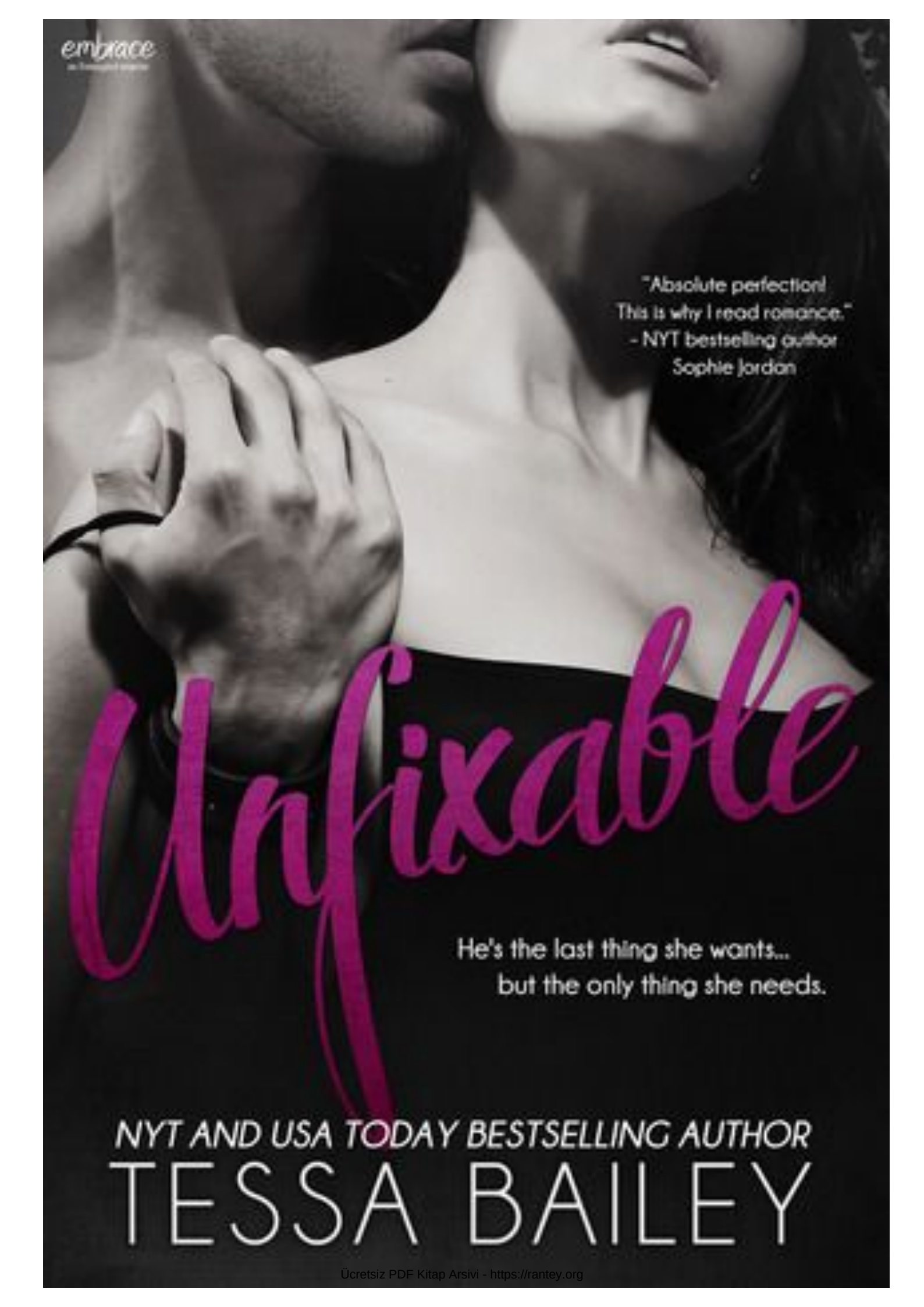
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a black and white photograph of a man and a woman in a close embrace. The man's face is partially visible on the left, and the woman's face is on the right, looking up at him. Her hand is resting on his chest. The overall mood is romantic and intimate.

embrace
an imprint of harlequin

"Absolute perfection!
This is why I read romance."
- NYT bestselling author
Sophie Jordan

Unfixable

He's the last thing she wants...
but the only thing she needs.

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TESSA BAILEY

Unfixable

TESSA BAILEY

*İstediği son şey o.
...ama ihtiyacı olan tek şey.*

Willa Peet aşkla ilgilenmiyor. Bunu yaşadı, yaptı ve bunu kanıtlayacak paramparça bir kalbi var. Ayrılıktan kurtulmaya hazır olarak İrlanda'nın Dublin şehrine gider. Ama bir sorun vardır. Kara saçlı, mavi gözlü, kötü tavırlarıyla kendisinininkine rakip olan bir sorun. Ve dostça İrlanda karşılaması yapmıyor.

Shane Claymore sadece yarışmak istiyor. Babasının ölümü onu Formula 1 pistinden uzaklaştırmıştır ama Dublin'de sadece Claymore Inn'i satın annesi ve küçük kız kardeşi için işleri yoluna koyacak kadar kalacaktır. Handa kalan alaycı Amerikalı kızın ona *her şeyi* sorgulatacağını hiç beklemiyordu.

Ancak Willa ve Shane'in ateşli doğaları onları bir araya getirse bile, geçmişleri onları ayırmakla tehdit ediyor. Shane sevdiği kadınla birlikte olmak için yarışmaktan vazgeçebilir mi, yoksa Willa'nın eskiden olduğu sert konuşan, lafını esirgemeyen kızı yeniden diriltme arayışı birlikte bir gelecek umudunu yok mu edecek?

İçindekiler

<u>İthaf Önsöz</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm Onbirinci</u>	
<u>Bölüm Oniki</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Onüçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Ondördüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>Bölüm Onaltıncı</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Birinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>İkinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Üçüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Sonsöz Teşekkür Yazar</u>	
<u>Hakkında</u>	

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Tessa Bailey tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Editörler: Heather Howland ve Ellie Brennan
Kapak tasarımı: L.J. Anderson

ISBN 978-1-62266-545-7

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Nisan 2014

Çılgın İrlandalı kayınvalidem için.

Önsöz

Neden ayrılığı geleneksel yöntemlerle atlatamıyorum?

Dondurma ve yeni bir saç modeli. Gözyaşlarım kuruyana kadar Taylor Swift'i tekrarlamak. Belki bir ya da iki Ryan Gosling filmi, kaşık dolusu çikolatalı kurabiye hamuru arasında "*Neden her erkek onun gibi olamıyor?*" diye sızlanıyorum.

Hayır, ben değilim. Ben daha çok Sex Pistols kızımı ve saçlarım zaten yeterince şey yaşadı. Yıllarca eczaneden alınmış siyah boya ve turuncu saplı makaslarla kesilmiş perçemler saçıma çok ihtiyaç duyduğu bir molayı kazandırdı. Johnny Rotten tarzı kızgın olabilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Bir çift çivili deri çizme giyip birkaç çöp tenekesini tekmeleyerek bana yanlış yapmaya cüret eden herifin adını lanetlemek.

Ne yazık ki, haksızlığa uğramadım. *Haklı* çıkmaya çalışıyordum. Yani benim için çöp tenekesi tekmelemek yok.

İşte benim ayrılık cehennemine giden yolum böyle başladı. Lise son sınıftaydım. Kız kardeşim ve ben Nashville'deki boktan hayatlarımıza veda edip Chicago'ya doğru yola çıktık. Şehirdeki ilk haftamda Evan ve ben fotoğrafçılık dersinde bir ödev için eşleştirildik. Sınıf dışında çok fazla yüz yüze zaman geçirmeyi gerektiren bir ödevdi bu. O zamanlar Sylvia Plath kadar sosyal olan benim gibi biri için ürkütücü bir görevdi. Mümkün olduğunca az konuşarak ödevi bitirmek istiyordum.

Evan buna izin vermedi. Geriye dönüp baktığımda, ona neden çekici geldiğimi biliyorum. Beni kırık olarak görüyordu. Tamire ihtiyacı olan biri olarak. Eğer o güne geri dönebilseydim, onun ceket giymiş koluna elimi koyar ve ona yaşadığım yerin kırık olduğunu söylerdim. Burayı seviyorum. *Rahatım.*

Ama Evan'ın insanları mıknatıs gibi çeken bir yönü vardı. Ürkütücü bir seri katil gibi değil. Hayır, o içten parlıyordu, sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Sana bu kadar inanmışken. *Ben* kimdim
ki bu mükemmel çocuğun başarısız
olmasına izin verecektim?

Kısa bir süreliğine, dikenli tellerle çevrili, elektrikli hapisane çitlerimi aşmasına ve bana ulaşmak için köpekbalıklarının istila ettiği sularda yüzmesine izin verdim. Beni Doc Martens ayakkabılarımdan çıkarıp bir balo elbisesi bile giydirdi. Bugün bile beni hayrete düşüren bir başarı.

Yine de o zaman bile, Evan'ın sağladığı güvenlik ve istikrara rağmen, geri sayım saatinin kafamın derinliklerinde işlediğini duymuştum. Ne kadar süre normal, işleyen bir insan gibi davranabilirdim? Kendimi bir çatala saplamadan önce Evan'ın acayip derecede mükemmel ebeveynleriyle kaç akşam yemeği yiyebilirdim?

Cevap iki yıldır.

Evan bende bir şey gördü ve umutsuzca onu beslemeye çalıştı. Bu onun yoluydu. Sonlara doğru, sanırım beni sevmeyi bıraktı ve potansiyelimi sevmeye başladı. Bu kadar inatçı bir şekilde zarar görmeyi bırakırsam ne *olabileceğimi*. İçimde sakladığım, her an dışarı fırlayıp beni korkutmaya hazır çirkinliği görmezden gelebilseydim.

Yine de çirkinlik asla tamamen ortadan kalkmaz. Yaşadığınız belirli görüntüler ve zor günler bir kez zihninize yerleştiğinde, onları çıkarmanın bir yolu yoktur. Benim çirkinliğim özellikle inatçıdır. Kanepemizi müşterilerini eğlendirmek için kullanan bağımlı bir anne şeklinde geliyor. Adını hiç öğrenemediğim bir baba. Çocukken akşam yemeklerimin çoğunu teneke kutulardan ya da komşunun çöp kutusundan yedim. Kız kardeşim Ginger, çirkinliğin beni öldürmemesinin tek sebebiydi.

Evan'ın bir limon seçtiğini anlaması iki yılını aldı. Canım çok yanmıştı ama değişimi de kabullenmiştim. Bu, kız arkadaş olmaya çalışmayı bırakabileceğim anlamına geliyordu. Altın çocuk için bir eşleşme. Beni gerçekten seven bir çocuğu incittim ve bu süreçte kendime başka bir insanı mutlu etmekten aciz olduğumu kanıtladım.

Onunla ilişkimi bitirdikten sonra Chicago'dan ayrılmam gerekiyordu. Döndüğüm her yerde birlikte geçirdiğimiz iki yılın hatıraları vardı. En sevdiğimiz hamur tatlısı dükkanı. Ondan kaçmak için derse girmediğimde beni kovaladığı bit pazarı. Buna cevabı beni şefkat ve anlayışla boğmak oldu.

Bunu sadece kız kardeşimle birkaç kez gardımızı düşürdüğümüzde yaşamıştım. Ve asla bu kadar büyük, sarhoş edici bir dozda değil.

En kötüsü de sadece Evan'ı kaybetmedim. *Kendimi de* kaybettim. Kendi tenimde nasıl rahat olacağımı unuttum. Rahatça kırılmanın ne demek olduğunu unuttum.

Önceden düzeltilemez
olduğumu sanıyordum. Şimdi,
uçak kazası enkazıyım.

Birinci Bölüm

Dublin Havaalanı'nda yolcular arasında dolaşırken on dokuz yaşındaki sıradan bir kız gibi görünmeyi başarıyorum. Omzuma astığım çantamla, yabancı aksanların üzerimden geçmesine izin veriyorum. Hem sesli harflerin yoğun olduğu İrlanda dilinde hem de İngilizce yazılmış tabelalara bakıyorum. Futbol forması giymiş kırmızı yüzlü çocuklar akrabalarını selamlıyor.

Shutterclick Magazine'in foto muhabirliği yarışmasına, birincilik ödülü olan bir aylık İrlanda seyahatini kazanacağımı bilerek katıldım. Beynimde yüzen tüm güvensizlikler arasında, fotoğraf çekme konusundaki yeteneğim bunlardan biri değil. Bu konuda iyiyim. Bir kameranın arkasına saklanmak bana doğal geliyor. Belki de yıllarca annemin dengesiz öfkesini okumaktan ya da genç yaşta kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmekten kaynaklanıyor. İnsanların yüz ifadelerini ve ruh hallerini tahmin etmeyi öğrendim. Fotoğraflı çekeceğim kişinin yüzünü değiştirmeden önce onların geldiğini görebiliyorum. Bir yerde yeterince uzun süre otursanız, özellikle de Chicago gibi suskun bir şehirde, garip bir şeyler olması kaçınılmazdır. Bu olaylar gerçekleştiğinde, onları fotoğraflıyorum. İzleyen insanları çekiyorum. Dürüstlüklerini kaybettikleri ve şok ya da acıma ile tepki verdikleri o anı. O anlar için yaşıyorum. Birinin düşünmek ya da filtrelerini yerine oturtmak için zamanı olmadığına, tepkilerinde saflık vardır. O an için her şey anlam kazanıyor.

Şimdi her şeyin *benim için bir* anlam ifade etmesine ihtiyacım var. Bu suçluluk duygusundan, bu başarısızlık badanasından kurtulmak kolay bir iş olmayacak ama bunu yapmaya kararlıyım. Molozları ayıklayıp Willa'yı tekrar bulmalıyım. Onun neyle ilgili olduğunu unuttum ve açıkçası bu konuda çok kızgınım.

Yarışma beni yakında yayınlanacak küçük bir haber için fotoğraf çekmem amacıyla İrlanda'ya gönderdi. Okuyucuların yarışma kazananıyla tatil sonrası

görüştüğü ve

İrlanda'yı fotoğraflarımla deneyimlemek. Ama aslında buraya *Evan'dan önceki halime* dönmek için geldim. Kimsenin benden beklentilerini umursamadığım zamanlara. Evet, zor biriyim. Evet, berbat bir ukalayım. Evet, çirkinliğim asla geçmez ama en azından onu dengelemenin bir yolunu bulmuştum. Eskiden bu özelliklerimi severdim ve artık başa çıkma mekanizmalarımdan utanmak istemiyorum. Kimsenin beni düzeltmesine ihtiyacım yok. Simon ve Garfunkel'in dediği gibi, "Ben kimseye dokunmam ve kimse de bana dokunmaz... Ben bir kayayım. Ben bir adayım."

Tesadüfe bakın ki, ben *de* bir adadayım. Nashville'in acı hatıralarından, Chicago'nun acı tatlı saçmalıklarından uzaktayım. Burada, bu yerde, sadece *kendimim*. Willa'yı canlandırmak için buradayım. Cansız bedenini Chicago Nehri'nden çıkarıp ciğerlerini, iradesi dışında yuttuğu çamurdan arındırmak için. Onu hayata döndüreceğim. Hiçbir şey ve hiç kimse yoluma çıkamayacak. Mantıklı yanı, ilk aşkıyı kaybetmenin etkisiyle sarsıldığımı biliyor.

Mantıklı tarafım bok yiyebilir.

Görünmeyen bir dahili telefonda müzikal bir ses yükseliyor ve Londra'ya giden bir uçağın kalkacağını duyuruyor. Aniden özlemini duyduğum yabancılığa biraz gülümsüyorum ve bagaj alım tabelalarını takip ediyorum. İrlanda misafirperverliğiyle ünlü bir ülke ve bu gerçeği şimdiden yoldan geçenlerin gülümsemelerinde, kolay selamlaşmalarında görebiliyorum. Samimiyetleri yapmacık ya da garip değil. Bu doğal bir şey.

Damarlarımda bir heyecan pırıltısının dolaşmasına izin veriyorum. Evan'dan ayrıldığımdan beri hissettiğim soğuk duyguyu ertecek kadar değil ama bu yolculuğun tam da ihtiyacım olan şey olabileceği ihtimaline izin verecek kadar. Hiçbir şeyin tanıdık gelmemesi yardımcı oluyor. Kalacağım otelin adı çantamda güvenle saklı ve valizimi alır almaz bir taksiye atlayıp doğrudan oraya yerleşmeyi planlıyorum.

Bu yüzden ismim Willa Peet'i bir tabelada siyah kalemle karalanmış olarak gördüğümde iki kere düşünürüm. Bu sadece bir tesadüf mü? Bu fikri hemen bir kenara bırakıyorum. Bu yaygın bir isim değil ve şu anda bu terminale inen tek uçak biziz. Bakışlarım tabeladan sahibine doğru ilerliyor... ve kendimi şimdiye kadar gördüğüm en dramatik mavi gözlere bakarken buluyorum. Mavi

rengi tanımlamak için yetersiz bir kelime, gerçekten, içlerinde gizlenen mutlak *küçümseme* ile tamamen benzersiz bir boyut kazandıklarında. Açıkçası, bu bireyin küçümsemesi nefes kesici. Hallmark tarzı ağlamaklı kavuşmaların olduğu bu köpüklü denizde tamamen yersiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Parmaklarımın kanvas çantamın üzerinde kaydığını hissedebiliyorum, fotoğrafını çekmek, temsil ettiği çelişkiyi yakalamak için can atıyorum ama ağzı şu anda hareket ediyor. Benimle konuşuyor. Bir ağzın, o fırtınalı gözlere layık bir yoldaş olduğunu fark ediyorum.

Çok güzel.

Bir sütuna rahatça yaslandığı yerinden doğruldu. Uzun boylu. Saçma bir şekilde erkeksi. İri *yarı* kelimesini kullanırdım ama o kadar ezik bir tanım ki, sonrasında ömür boyu sessizlik yemini etmem gerekirdi. Koyu kahverengi saçları, kapıdan çıkarken elini ıslatıp kalın dalgaları geriye doğru kaydırmış gibi görünüyor ve saygısızlığını mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

"Uh, evet. Merhaba? Yarışmayı kazanan siz misiniz?"

İrlanda aksanıyla konuşuyor ve sinirli bir şekilde konuşuyor. Kendimi toparlıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Tam zamanında. İmza vermek için durdun mu?"

Cevap vermemi beklemeden bagaj alım bölümüne doğru ilerliyor. Kulak misafiri olan birinin sempatik bakışı beni dehşete düşürüp harekete geçirmeden önce bir süre arkasından bakıyorum. Atlıklarında ona yetiştiğimde, bana sert bir şekilde bakıyor ama cep telefonu ile kısık bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Barda henüz müşteri yok da ne demek?" Bir süre burnunun kenarını sıkarak dinliyor. "Ön kapının kilidini açtın mı?" Tavandan sabır dilenir gibi başı geriye düşüyor. "Evet, sanırım bu dışarıdaki insan kuyruğunu açıklıyor. Git kilidi aç. Ve eğer Faith henüz kıcını kaldırıp aşağıya inmediyse, ona bir zil çal."

Tamam. Şimdi yetişmeye başlıyorum. Claymore Inn bir ay boyunca kalacağım yer. Havaalanına giderken hızlı bir Yelp araması bana zemin katta hanın sahibi olan aile tarafından işletilen bir pub olduğunu söyledi. Beni alması için çalışanlardan birini göndermiş olmalılar. Mükemmel seçim, millet. Belli ki sıcak, bulanık, misafirperver bir tip. Telefonda bir başka gergin talimatlar dizisi başlatırken, yardım edemiyorum ama onu izliyorum

Döner metal atlıkarıncada valizimi beklerken bile göz ucuyla bakıyorum. İsteksiz şoförümün tamamen dokunulmaz niteliği sayesinde diğer yolcularım tarafından geniş bir alana yayıldık.

Ne kadar uzun süredir baktığımı fark ettiğimde dikkatimi bagaj alımına veriyorum. Bu da neydi şimdi? Neden kameramı çıkarıp onu daha da kışkırtma riskini göze alıyorum? Bu öfke. Saklamak için hiçbir şey yapmıyor. Benimkine benziyor, sadece duygularını dizginlemek için herhangi bir isteği yok gibi görünüyor.

Ve bu beni büyülüyor.

İşte o anda, seyahat cehenneminde bavulumu beklerken, uçağın kirine bulanmışken, ağzım çok fazla kavrulmuş yer fıstığından kurumuşken ondan uzak durmaya karar veriyorum. O her kimse, biz arkadaş olmayacağız, hatta en basitinden bir tanıdık bile olmayacağız. Ondan etkilenmek istemiyorum ve *neden bu* kadar sinirli olduğunu tahmin etmek için bir dakika daha harcamak istemiyorum.

Kırmızı ve siyah kareli valizimin bana doğru geldiğini görüyorum ve onu almak için kendimi hazırlıyorum. Elim sert, deri sapın altına kıvrılıyor ve çekiyorum ama ağırlık kayboluyor. Arkamda, bavulu tek eliyle zahmetsizce kaldırıyor. Telefon görüşmesini bitirdi ve yine bana ters ters bakıyor.

"Buldum," diyorum, çenem gergin.

"Oh, bağımsız bir Amerikalı kız. Ne kadar sıra dışı."

"Bir yabancı benim isteğim dışında çantamı alıyor. Ne kadar yasadışı."

Sanki tüm bu düşmanlığın altında bir yerlerde bir mizah duygusu varmış gibi dudaklarının bir ucu kıpırdıyor, ama o kadar çabuk kayboluyor ki hayal ettiğimi biliyorum. "Amerika'da birçok yabancıнын üzerinde adınızın yazılı olduğu tabelalar taşıdığını görüyor musunuz?"

"Gittiğim her yerde. Çok ünlüyüm, bu yüzden imza dağıtıyorum."

"Doğru." Eliyle çenesini ovuşturarak bir an beni süzdü, sanki

beni ilk kez görüyor. Bu sabah henüz tıraş olmamış ve çenesini koyulaştıran saçları onu tahmin ettiğim yirmili yaşlarının başından daha yaşlı gösteriyor. Bana üstü kapalı bir bakış attığında ne gördüğünü anlıyorum. On yedi yaşına kadar taşıdığım yıpranmış üst katmanı atmış olsam da, hizmetimi korudum ve siyah hala giysilerimde tercih ettiğim renk. Saçlarım, uçakta uyumaktan yarı yarıya dökülmüş olsa da, doğal altın rengine geri döndü.

kahverengi renk, nihayet her ay işkence ettiğim siyah boyadan kurtulmuştu. Bakışlarında isteksiz bir ilgi kıvılcımı mı yakaladım?

İncelemesini bitirdiğinde, "Her zaman bu kadar zor biri misin?" diye sorar. "Aslında, genelde çok daha kötüyümdür." Çantamı onun e l i n d e n çekip alıyorum,

Onu hazırlıksız yakaladım. Arkama bile bakmadan çıkışa doğru sürüyorum.

Ben otomatik kapıdan geçmeyi başaramadan o bana yetişiyor. Elimden çantayı alırken yutkundum. Dilimde dolaşan bir dizi küfrü serbest

bırakamadan, bana doğru eğiliyor.

Savunmaya geçerek, kolonyasının kokusunu almamak için nefesimi tutuyorum. Aynı anda hem taze hem de dumanlı.

Kabul edilemez.

"Dinle, sert kız. Seni hana sağ salim götürdüğümde, yarışma halkıyla yaptığım pazarlık yerine gelmiş olacak. O zamana kadar birbirimize katlanacağız. Aksi takdirde paramı alamam. Ve sana katlandığım için her kuruşu hak edeceğime dair bir his var içimde."

"Seninle hareket halindeki bir araca binmeyeceğim."

Bunda son derece komik bir şey buluyor. "Sizi temin ederim ki bir otomobili çoğu kişiden daha iyi kullanabilirim."

"Senin için endişelenmiyorum. Hâlâ hareket halindeyken *seni* dışarı atmamdan endişeleniyorum."

"Denediğini görmek isterim. Bu bavul senden daha büyük."

"Bu da iyi bir şey. Cesedi saklayacak bir yere ihtiyacım olacak."

Arkamızdan geçen biri yorumumu duyuyor ve gülüyor. Gözleri bana dikilmiş, elektrikle parlayan mavi renginin bir kısmını gizliyor. "Gerekirse seni taşıyım ama öyle ya da böyle arabaya bineceksin."

İki yıldır utanç verici sahneler yaratmaktan ve insanları kızdırmaktan kaçınıyordum. Gururumu ayaklar altına alıp makul bir yetişkin gibi davranıyordum çünkü Evan'ın hak ettiği kız arkadaşın *bu olduğunu düşünüyordum*. Onun benimle gurur duymasını ve benim cılız, duygusal olarak bodur kığım için risk aldığı için üzülmemesini istedim. Daha büyük bir insan *olabilir* ve bu pislikle arabaya kadar gidebilirdim. Otele varana kadar onu görmezden gelebilirdim.

Yapabilirim. Ama yapmayacağım. Çünkü, siktir et.

Willa'nın solgun bedeni Chicago Nehri kıyısında canlanır.

Gülümsüyorum ama sanki zorluyormuşum gibi sıkı tutuyorum.

"Adın ne senin?" Şüpheleniyor. Gülümseme onu yanıltmıyor.

"Shane Claymore."

"Shane." Ona tam uyuyor ve soyadı bana onun sadece bir çalışan olmadığını söylüyor. Ailesi bir ay boyunca kalacağım yerin sahibi. Lanet olsun. Ondan tamamen kaçamayacağım. "Tuvaleti kullanmam gerek. Acil bir durum. Ayrıca bavulumda kadınsı bir ürüne ihtiyacım var. Daha fazla açıklamama gerek var mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Kadınlığın Baş Belası'ndan bahsedildiğinde içine kapanmıyor. Kollarını kavuşturup itiraz etmeye başlıyor ama cebindeki telefon tekrar çalıyor. Boğuk bir küfürle cevap verir. "Ne oldu, Orla? Burayı ateşe mi verdin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, o da elinin bir hareketiyle beni başından savıyor ve çoktan yürümeye başlıyor. Başka bir girişten gizlice çıkmayı planlıyordum ama o bunu daha da kolaylaştırdı. *Sana borçluyum, Orla.* Arkasını döner dönmez bavulumu ön kapıdan çıkardım ve zahmetsizce bir taksiye bindim.

İkinci Bölüm

Ben taksideyken yağmur yağmaya başladı, sonra durdu... ve otuz dakika içinde *yeniden* başladı. Chicago'da havanın değişken olduğunu düşünürdüm, ama değişkenlik İrlanda havasını tarif etmeye yetmez. Bir an güneşin altında gözlerimi kısarak bakıyorum, sonra bulutlar gökyüzünü karartıyor ve gün ortasında geceye çeviriyor.

Aralıklarla yağan sağanak yağmurdan kayganlaşan arnavut kaldırımlı dar sokaklarda ilerliyoruz ve Baggot Caddesi'nde bulunan Claymore Inn'in önünde duruyoruz. Şehrin turistik bölgesinden biraz uzakta. Han dört katlı, gri, taş bir bina. Pencereleer canlı bir beyaza boyanmış, tabanlarına neşeli pembe çiçekler içeren çiçek kutuları ilıştırılmış. Çatıdan beyaz, turuncu ve yeşil renkli üç İrlanda bayrağı dalgalanıyor. En alt katın koyu renkli ahşap cephesi yukarıdaki katlardan dramatik bir şekilde ayrılıyor. Altın harflerle yazılmış yeşil bir tente girişten taksim in rölantide durduğu kaldırıma kadar uzanıyor, şoför ödeme yapmamı bekliyor.

Ama cüzdan elimde dondu kaldı.

Tentenin altında, barın dışına yaslanmış Shane var. Bir şekilde taksiyi atlatmış, nasıl olduğunu bilmiyorum. Yol boyunca tüm trafikten kaçmayı başardık. Çözemediğim bir ifadeyle beni izliyor. Rahatlama ve saf, su katılmamış kızgınlık karışımı bir ifade. Bu ifadeyi daha sonra incelemek istiyorum. Bu yüzden doğal olanı yapıyorum. Çantamdan fotoğraf makinemi çıkardım ve hızlıca bir fotoğraf çektim. Ve yanılmıştım. Daha önce hiç sinirlenmemişti.

Şimdi mi? Şimdi, iyi ve kızgın.

Taksiden iniyorum ve bavulumu benim için bagajdan çıkaran şoföre teşekkür ediyorum. Yüz hatlarımı dikkatlice düzenlediğimden emin olarak

Shane'e doğru. Gerçekten havalı bir çalım, yıllar içinde Ginger'dan öğrendiğim küçük bir numaradır, ancak muhtemelen bunu aktardığının farkında bile değildi. Yürüyüşünüz her şeyi ifade edebilir. Yürüdüğünüz kişinin neyle karşı karşıya olduğunu bilmesini sağlar. Gerçi havaalanındaki küçük vamoose'um muhtemelen onu çoktan uyarmıştır.

Bu kadar çabuk nasıl döndüğünü sormamı beklediğinden şüpheleniyorum. Ben de sormadım. Onun yerine bara girerken "Bu ülkenin havası berbat," diyorum.

Kapıyı tutuyor ve beni içeri kadar takip ediyor. "Bu inatçı gururun başını belaya sokacak, sert kız," diye fısıldıyor kulağıma hoyratça.

Sesinin omurgamda yarattığı ürpertiye görmezden gelerek ona göz kırpıyorum. "Hadi bakalım."

Bir homurtuyla beni girişte bırakıyor ve barın arkasına açılan bir kapağın altından geçerek, barın diğer tarafından kendisine umutla bakan müşterilerin sayısı karşısında paniğe kapılmış görünen kızıl saçlı bir kıza katılıyor. Müzikten ve odayı dolduran konuşmalardan onu duyamıyorum ama Shane'e bir tür açıklama yapıyor gibi görünüyor. Onu açıkça görmezden gelen Shane, içki siparişi alıyor ve beyaz bir kulptan bira bardaklarını çekmeye başlıyor.

Kararlılıkla, Shane Claymore'u ve onun Hulk boyutlarındaki tavrını zihnimin gerisine itiyorum ve çevreme bakıyorum. Claymore'un yeri küçük, belli ki eski ama tertemiz. Ve popüler. Cilalı, ahşap masaların her biri bira bardaklarından aldıkları yudumlar arasında yemeklerini yiyen müşterilerle dolu.

Bir turist neye benzediğini bilirim. Chicago'da her yerdeler, büyük boy haritaları çözmeye çalışırken kaldırımları doldurarak sizi yavaşlatıyorlar. Bavulum *yabancı* olduğunu gösteren yanıp sönen bir neon tabela gibi olsa da turist gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Uçakta okuduğum Dublin'in Temple Bar bölgesinin aksine, burası kesinlikle yerel halkın öğle yemeği yemek için geldiği bir yer. Takım elbise giymiş şık erkekler, salatalarının üzerinde dedikodu yapan kadın iş arkadaşları. Barda, yaşlı beyler kendilerine eşlik ediyor, tepelerindeki televizyonlarda at yarışlarını izliyorlar. Ginger onlara *müdavimler* derdi. İçlerinden birkaçı bana meraklı bakışlar gönderiyor, ben de istikrarlı bir şekilde karşılık veriyorum.

Kahkahalar, çatal bıçak şingirtıları, sandalye gıcırtiları, zil sesi

Mutfak... hepsi bana yabancı sesler, ama bir araya geldiklerinde hemen hoş geliyorlar. İçgüdüsel olarak, bunun kız kardeşimin on altı yaşından itibaren bizi desteklemek için çalıştığı türden bir işletme olmadığını biliyorum. Onu Nashville'in yanlış tarafındaki sigara dumanı ve umutsuzluk kokan iki yatak odalı köhne evimize gönderenlerden. Burada bir kabullenme havası var, sanki kapıdan giren herkes renk ve ses dokusuna sorunsuzca karışabilirmiş gibi.

Düşüncelerim beni şaşırtıyor. Benim yöntemim genellikle bir şeyin önce olumsuz yönünü bulmak ve soru sormaktır... asla. Ama bunu uzun süre düşünecek vaktim yok, çünkü kadın bacakları üzerinde göz kamaştırıcı, yüz wattlık bir gülümseme bana doğru koşuyor. Koşuyor. İlk içgüdüm onu uzaklaştırmak için bir haç kaldırmak, ama birdenbire *kucaklanıyorum*. Sarılmak derken, aslında hayatımın bir santimetresinde boğulmaktan bahsediyorum. Ve eğer ölümüne sarılma beni yere sermeyi başaramazsa, duyularıma saldıran Tommy Girl parfümünün bolluğu işi bitirecek. Tam şoktan kurtulup kendimi kurtarmaya çalışacakken, meçhul sarılan benden önce davranıyor.

"Fotoğrafçının ta kendisi o zaman. Ben Faith Claymore. Eminim kardeşimi kızdırdıktan sonra açlıktan ölüyorsundur. İştah açmaya meyillidir." Beni bir kabine doğru çekerken müzikal brogue'u kelimeleri havada asılı bırakıyor. İleriye doğru sürüklenmeden önce bavulumu tutmayı başarıyorum. "Ne istersiniz? Spesiyal menüsünde morina balığı ve patates kızartması var. En tazesini o olduğu için onu tercih ederim."

"Aç değilim." Ki bu tam olarak doğru değil. Sıkıştırılısam muhtemelen şu anda bir Clydesdale'i mideye indirebilirim ama kendimi toparlamam lazım. Bu kız bana sorular sorarken ve Shane barın arkasından bana ikiz mavi hançerlerle bakarken bunu yapamam. Etrafta olmamı istemediği belli olan biri için, gözünü benden ayırmıyor. "Belki sonra."

"Seni korkutuyor muyum?" Gülüyor ve ben bile itiraf etmeliyim ki sesi tatlı ve temiz. Arkasında gerçek bir eğlenceden başka bir şey yok. "Sadece yarışmayı kazananın benim yaşına bu kadar yakın bir kız olmasını beklemiyordum. Chicago'lusun, değil mi? Büyüleyici misin, Willa? Büyüleyici olduğuna bahse girerim."

"Hayır. Pislikten de beter."

"Ah, devam et." Tekrar gülüyor, gözleri parlıyor. Shane'inkilerden biraz daha hafifler, ama arkalarındaki masumiyet nedeniyle sonsuz derecede farklılar. Shane'de masum olan hiçbir şey yok. Faith henüz tam olarak olgunlaşmamış bir şekilde güzel. Yine de, açık teni ve gamzeleriyle, muhtemelen sonsuza kadar genç görünümle kutsanacak. Ya da lanetlenecek, kiminle konuştuğunuza bağlı. "En azından çay içer misin?"

"Çaydan kastınız kahve değilse tabii."

"Kahve." İç çekiyor. "Bu çok Amerikanvari. Kasabanda elinde kocaman bir fincanla mı dolaşıyorsun? Eminim bir film yıldızı gibi görünüyorsunuzdur."

"Sadece film *İyi, Kötü ve Çirkin* ise." Gülüyor ve dikkatleri üzerimize çekiyor.

"Aslında ben odama gitsem iyi olacak."

"Elbette. Uçuştan sonra bitkin düşmüş olmalısın." Tekrar koluma giriyor ve barın arka tarafındaki loş bir koridora giriyoruz. Koridorda üç kapı var, ikisi tuvalet, biri de *sadece çalışanların girebileceği şekilde* etiketlenmiş. Diğer uçta dar, cılız bir merdiven var. Faith bizi aşağıda durduruyor ve durduğumuz yerden görünen düz ahşap bir kapıyı işaret ediyor. "Şimdi. Odanız merdivenin hemen başında. Sizi yukarı kendim çıkarırdım ama vardiyanın ortasındayım ve Shane'in sinirleri zaten tepesinde. Onu daha fazla kızdırmaya gerek yok." Sırtıma bir daire çiziyor ve ben kaskatı kesilmemeye çalışıyorum. "Ama endişelenme. Sana etrafi gezdirmek için daha sonra kalkacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye çalışarak. Chicago'dayken pek fazla kadın arkadaşım yoktu. Tamam, hiç yok. Evan beni çocukluk arkadaşlarının yanına götürdüğünde, onların kız arkadaşları beni de aralarına alırlardı, çoğunlukla meraktan, ama sohbetin ritmini asla tam olarak ayarlayamazdım. Nashville'deki geçmişimle ilgili çok fazla ilgi uyandırmadan bir soruya nasıl cevap vereceğimi. Ginger'la Chicago'ya kaçmadan ve Ginger'la tanışmadan önceki hayatım.

-Sonra da koridorun karşısında yaşayan seksi polisle evlendim. İşleri hafif tutmak, sıradan tanıdıklar edinmek, benden kaçma eğiliminde olan bir beceridir. Hayatta kalmakla o kadar meşguldük ki havadan sudan konuşmak gibi becerileri öğrenemedik.

"Bir şey değil." Faith sanki tüm bu garip tanışma faslı boyunca tamamen normal davranmışım gibi gülümsüyor ve ben de belki, sadece belki, bu sefer çok da kötü bir şey yapmamışımdır diye merak ediyorum. "Sizinle tanışmak

çok güzel." Yürümeye başladı.

ama geri dönüp bana göz kırpmıyor. "Biz arkadaş olacağız, Willa. Sana yardım edecek kimse yok."

...

Üzerimdeki seyahat tozunu duşla attım ve solmuş bir kot pantolon ile kırmızı bir termal gömlek giydim. Bavulumu boşalttım, eğer bavulun içindekileri bir çekmeceye boşaltmaya bavul boşaltmak denebilirse. Odam küçük ve sade bir şekilde dekore edilmiş. Her yerde beyaz danteller var. Perdeler ve yatak örtüsü bunlardan yapılmış. Danteller saatlerin ve telefonun altına özenle serilmiş. Bu dekoru asla kendim için seçmezdim -daha çok yıl boyunca Noel ışıkları ve duvar resimleri olan bir tipim- ama bu yüzden hoşuma gidiyor. Sanki her zamanki alanımın dışına çıkıp ötesini görmem gerekiyormuş gibi. Bunu daha çok yapmak istiyorum. Mümkünse *şimdi*. Kendime düşünmek için zaman tanımak, ilerlemek istediğimde beni sadece geriye götürecektir.

Henüz akşamın erken saatleri ve pencereden Baggot Caddesi'ne bakarken, dışarı çıkıp kendimi kimsesizliğe bırakmak için yanıp tutuşuyorum. Dublinliler gruplar halinde yürüyor, caddenin karşısındaki diğerlerine sesleniyorlar. Claymore's caddedeki birçok bardan biri ve sigara içenler hepsinin dışında toplanıyor, kahkahaları camdan bana ulaşıyor. Altımdaki bardaki müzik saat beşten beri giderek yükseliyor, sanki happy hour'un İrlanda'daki karşılığı başlamış gibi. Tanıdık her şeyden bu kadar uzakta olmak bir afrodizyak gibi hissettiriyor. Alışılmadık manzaralar görmek, farklı bir hava tatmak, tanınmamak istiyorum. Ginger ve kocası Derek'e tek parça halinde geldiğimi bildiren hızlı bir mesaj atıyorum. Aynı anda her ikisinden de birer mesaj alıyorum, "Bu şekilde kal."

Tanrım, onları ölene kadar sarsmak istiyorum, onları çok seviyorum. Bazen sadece az sayıda insanı sevebilme yeteneğine sahip olmanın yoğunluğu artırdığını düşünüyorum. Bunu etrafa yaymamın bir yolu yok, bunu bahsedebileceğim başka kimse yok, bu yüzden son derece yoğun ve şiddetli. Derek ve Ginger için sorun yok, çünkü onlar da benim hastalığımı paylaşıyorlar. Derek, çünkü o bir cinayet masası polisi. Ginger, çünkü o beni korumaya çalışarak büyüdü. Az sev, çok sev. Biz buyuz işte. Evan hızlı bir tren gibi korna çalarak ve ışıklarını yakarak bilincime girdiğinde gülümsemem kayboluyor. Bu sefer ona bir acıma dalgası eşlik ediyor.

İçinde debelenmeyi reddediyorum. Acıyı sindirerek Nikon'umun, anahtarlarımın ve cüzdanımın bulunduğu postacı çantamı omzuma atıyorum ve beyaz dantelin altına girip buraya neden geldiğimi unutmadan önce dışarı çıkıyorum.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, üzerinde *sadece çalışanlar* yazan kapının hafifçe açık olduğunu fark ediyorum. Yürümeye devam etmem gereken yer burası ama sinir bozucu merakım buna izin vermiyor çünkü kapının hemen içinde, antika bir masanın üzerinde bir aile fotoğrafı görüyorum. Ben hiç bir aile fotoğrafının parçası olmadım. Annem çoğu zaman beni beslemeyi bile hatırlayamazdı, bu yüzden benzerliklerimizi yakalamak için düzenlemeler yapmak onun yeteneklerinin ötesinde olurdu. Böyle bir resim için poz verme motivasyonunu hiçbir zaman anlamamış olsam da -çünkü kaçınılmaz olarak bir yıl içinde saç stilinizden nefret edersiniz, ama o zamana kadar herkesin aval aval bakması için lanet olası bir duvara çivilenmiş olursunuz- beni her zaman kendilerine çekmişlerdir.

Willa'nın psikiyatristini çağırıyorum. Evet, merak muhtemelen hiç sahip olmadığım bir şeyi anlama isteğinden kaynaklanıyor, ama bu beni daha az meraklı yapmıyor. Barın girişine son bir bakış attıktan sonra, sanki ne kadar az dokunursam o kadar az rahatsız edici olacakmış gibi, sadece çalışanların girebildiği kapıyı tek parmağımla iterek açıyorum. İlk başta dikkatimi, mahremiyetlerini ihlal edişimi izleyen, zamanın içinde sonsuza dek donmuş, gülümseyen dörtlü çekiyor. Her ikisi de birkaç yaş genç olan Faith ve Shane fotoğrafın önünde ve ortasında durmuş gülümsüyorlar. Shane'in gülümsemesi zoraki gibi görünüyor ama Faith öyle değil. Aile fotoğrafı gününe katıldığı için son derece mutlu görünüyor. Arkalarında bir adam ve kadın duruyor; adam gülümsemeden çenesini gururla kaldırmış, kadın ise fırında bir şeyler pişirdiğini unutmuş gibi görünüyor.

Loşlukta gülmekten kendimi alamıyorum, Tanrı aşkına neden bir çerçevede sergilemek için bu özel kareyi seçtiklerini merak ediyorum. Ya İrlanda'nın en az fotojenik ailesiydiler ya da fotoğrafçıları tarafından iğrenç bir şekilde kazıklanmışlardı. Bakışlarım Shane'de bir an oyalandıktan sonra odanın köşesindeki parlak nesneler dikkatimi çekiyor.

Kupalar, en az bir düzine, dev bir karton kutunun içine gelişigüzel doldurulmuş, ancak üstlerine monte edilmiş altın araba figürlerini görebiliyorum. İlgimi çekti, masanın yanından geçip yazıyı incelemek için bir tanesini çekiyorum. *İkincilik: 2013 Formula 1 Malezya Grand Prix'si,*

Shane Claymore. I

Bir tane daha çek. *Üçüncülük: 2013 Formula 1 Avustralya Grand Prix, Shane Claymore.*

Kaşlarımın saç çizgime doğru yaklaştığını hissedebiliyorum. Shane bir yarış arabası sürücüsü mü? Görünüşe göre başarılı biri. Bu beklediğim en son şeydi ve pek şaşırmadım.

"Bu, buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğini açıklıyor," diye mırıldanıyorum, sonra kutuyu karıştırıp çerçeveli, siyah-beyaz bir fotoğraf çıkarıyorum. Shane beyaz bir yarış üniforması giymiş, kasketini alına kadar indirmiş. Bir yarış arabasının kaputunun üzerinde oturuyor, sıradan bir zarafetle, kalçasının üzerinde bir kupa duruyor. Fotoğrafi kim çektiyse komik bir şey söylemiş olmalı, çünkü gülümsemesi spontane görünüyor. Kesinlikle aile fotoğrafındaki gibi zorlama değil. Çok yakından incelememeye çalışıyorum ama zor. İlginç çizgileri, gözlerinde gizlenen derinlik. O bir fotoğrafçının rüyası.

Artık yakışıklı olduğunu kabul ettiğime göre, bir daha asla onun görünüşü hakkında düşünmemeye karar veriyorum. Resmi sıkıca kutuya geri koyuyorum ve kafamın içinde bir düzine düşünce uçuşurken gitmek için dönüyorum.

Bir yarış arabası sürücüsünün barda ne işi var?

Koridordan gelen ayak seslerini duymadan bir an önce bu düşünceye kapılıyorum. *Kahretsin.* Dışarı çıkamam çünkü o zaman birileri gözetlediğimden emin olur. Bir daire çiziyorum ve kalçamı masaya çarpıyorum. *Lanet olsun.* Bu bir iz bırakacak. Tek seçeneğimin kapının yanında beklemek ve fark edilmeden çıkabilmek için geçmelerini ummak olduğunu fark edince yüzüm buruşuyor.

Bunun hüsnükuruntu olduğunu zaten biliyorum. Şansımın berbat olduğu herkesçe bilinir. Bu yüzden ofisin kapısı çekilip açıldığında ve Shane içeri girdiğinde, gizli bir hikâyem var. Kolunun altında metal bir kutu, beni görünce donup kalıyor, kara kaşlarından biri söylenmemiş bir soruyla çatılıyor.

"Bir dakika, burası tuvalet değil," diyorum, SADECE ÇALIŞANLAR tabelasını incelerken.

Bunun *iyi* bir örtbas hikayesi olduğunu söylemedim.

Shane de yemiyor. Işığı yakıyor ve dikkatinin önce kupa kutusuna, sonra da bana kaydığını görüyorum. İçlerinden birini belirgin bir şekilde farklı bir açıda bırakıp bırakmadığımı görmek için arkamı dönmek için büyük bir

savaş veriyorum.

"İnatçı olduğun kadar meraklısın da, öyle mi?"

Soru cevaplandı. Numara düştü. "Pekâlâ, beni yakaladınız. Dünyanın en kötü aile fotoğrafı beni cezbedti. Ürkütücü cazibesine karşı güçsüzdüm."

Ofise girdiğinde, yüz ifadesi bana akşam yemeğini yeni yakalamış bir avcüyı hatırlatıyor. O kadar yaklaşıyor ki, beni öpeceğine yemin edebilirim. Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıyor, iri vücudu en ufak bir temasta bulunuyor. Tüm bu süre boyunca mavi gözlerini niyetle bana diyor. Cesurca bir hareket. Sinir bozucu. Meydan okuyucu. Sanki beni suçüstü yakalaması ona benimle uğraşma izni vermiş gibi. Onu hiç korkutmuyorum. Benim korkuttuğum gibi değil-

Evan'ın görüntüsü aklıma geliyor ve son anda geriye doğru kaçıyorum. Shane'in kahkahası mizahtan yoksun. "Her şeyi merak etmiyorsun o zaman?"

Cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor ve metal kutuyu koyduğu masanın çekmecelerinden birinin kilidini açıyor. Kapatıp kilitledikten sonra tekrar bana bakıyor. "Kendini hazırla. Bu sana şok gibi gelebilir ama seni yakaladığıma sevindim. Konuşmamız gerek."

Birkaç dakika içinde ikinci kez şaşırdım. Bu bir tür rekor olmalı. Zihnim otomatik olarak benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceğini hesaplamaya başlıyor. "Bu seni ekmem ve havaalanından taksiye binmemle mi ilgili? Seni yarışma organizatörlerine ispiyonlamayacağım. Paranı alacaksın."

"Bu öğleden sonra aldım, yoksa kalacak yeni bir yer arıyor olurdun." "İç açıcı." *Tanrım*. Ben de kendimi kötü *biri* mi sanıyordum? "İrlanda'nın "Binlerce misafirin ağırlandığı topraklar."

"Dokuz yüz doksan dokuza indiriyorum." Başımı eğiyorum. "Pek akılda kalıcı değil."

Sırıttıyor. "Seninle Faith hakkında konuşmak istiyorum. Kapıyı kapat. O başarılı bir kulak misafiri, kardeşim."

Omuz silkerek kapıyı tekmeledim ve kollarımı kavuşturdum. "Ateş et, hoş karşılanmayan."

"Pekâlâ. Bunu çabuk halledeceğiz." Uzanıp kutunun içindeki ödüllere birini düzeltiyor. Gözlerinin arkasında bir şeyin titreştiğini görüyorum ama hemen kayboluyor. "Kardeşimden uzak dur. Bunu kolay yapmadığını biliyorum,

Ama ihtiyacı olan son şey geçici bir arkadaş."

Sürpriz ölçüm cihazım bugün arızalanmış olmalı. Sürekli ötüyor. "Buraya arkadaş edinmeye gelmedim," diyorum düşünmeden.

Bu onu duraksatıyor. Bu ifadeyi keşfetme dürtüsüyle savaştığını görebiliyorum ama o da benim gibi en ufak bir ilgi bile göstermemeye karar veriyor. "Aynı şekilde, o da acımasız. Onu nazıkçe yüzüstü bırakmak için elinden geleni yap. Yine de, nezaketin sana kolay gelen bir şey olmadığını tahmin ediyorum."

Biraz histerik bir şekilde gülüyorum. "*Bana nezaket mi diyorsun?*"

Shane iç çekerek sözlerimi onayladı. "Bak, Faith bağlanıyor." Kupa kutusuna bir kez daha baktı. "Burada fazla kalmayacağım. Gittiğimde yeterince zor olacak. Senin bunu daha da kötüleştirmene ihtiyacım yok." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Daha yeni geldiğinin farkındayım ama bu konuşmayı erkenden aradan çıkarmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Vay canına. Ailenin yükünü üzerime boşaltmadan önce eşyalarımı yerleştirmeme izin *verdiğin* için teşekkürler."

"Affedersiniz?"

Bak, şimdi beni iyice kızdırdı. Bu tam da kaçınmayı umduğum şeydi. Son bir ay içinde, bir ömür boyu yetecek kadar genç vampir tarzı kızgınlık yaşadım ve bir şekilde bu ailenin dramına sürüklendim. Eğer masanın üzerinde kırmızı bir reddetme düğmesi olsaydı, yumruğumu onun üzerine indirirdim. Sinirlenmek için birden fazla sebebim var ve hepsi de aptalca daha fazlasını öğrenme ihtiyacıma dayanıyor. "Nereye gidiyorsun ki?"

Bana sırrını açıp açmamayı tartışıyor gibi görünüyor ama sonunda omuz silkiyor. "Yarışlara geri dönüyorum. Burayı satar satmaz pistlere geri döneceğim. Burayı elden çıkarmam uzun sürmez. İlgilenen birkaç taraf var."

Sadece birkaç saattir buradayım ve hanı satma fikri beni şimdiden dehşete düşürdü. *Aile kurumu diye* bağırıyor. Hayatınız boyunca hiçbir yerde kendinizi rahat ya da hoş hissetmediğinizde ve birilerinin bu duyguyu hafife aldığını öğrendiğinizde, bunu anlamak mümkün değil. "En başta neden geri döndün?"

"Babam öldü." Bunu hızlıca söylüyor, vahyi bir kırbaç gibi şaklatıyor.

Eğer soruyu önceden tahmin etseydi. Sayısız kez sorulmuştu. "Gördüğünüz gibi, sadece bu yıl Faith yeterince kayıp yaşadı. Sonra sen Clash tişörtünle, alaycı bir tavırla buraya geliyorsun ve o da bir kaçış yolu görüyor. Onun için öyle olma, yoksa sen gittiğinde o da solup gidecek."

"Benden açıkça hoşlanmayan birine göre, kız kardeşinin ayaklarını yerden kesme yeteneğim hakkında yüksek bir fikre sahip görünüyorsun."

"Bunun aklını başından almasına izin verme. Zaten Atlantik'i dolduracak kadar özgüvene sahipsin."

"İkiyüzlünün İrlandaca karşılığı nedir?" Belli ki cevap vermiyor. Bunun benim veda cümlem olmasını istiyorum -iyi bir veda cümlesine *bayılırım*- ama yapbozun yerine oturtmam gereken bir parçası daha var. "Sen gittiğinde annen hâlâ yanında olmayacak mı?"

Shane bıyık altından güler. "Kitty ile yakında tanışacaksın."

Bu cevap tatmin edici olmaktan çok uzak, ama daha fazla burnumu sokarsam, umursuyormuşum gibi görünecek. Ve umurumda değil. "Peki. Eğer senin yarın kadar çekiciyse, beni bir ziyafet bekliyor demektir."

Masanın etrafında dönüyor ve bana doğru geliyor. Geri çekilmek istiyorum ama yerimde durmayı başarıyorum. Onunla ilgili bir şey beni savunmaya itiyor. Kişisel alanımı işgal edip duruyor ve bu bana kendimi nasıl hissettiriyor hiç hoşuma gitmiyor. Endişeli... farkında. O bir adım daha atmadan, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve parmak ucuna geliyoruz. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da bir mesaj göndermeye çalışıyorum. Uzak dur, belki. Peki neden yaklaşıyorum?

Kaşları hafifçe kalkıyor, sanki beni okumaya çalışıyor ve bunu yapamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi. "Anlaştık mı Willa?"

Arkama uzanıyorum ve sabırsız bir sesle kapıyı çekip açıyorum. "Sakin ol, soğuk. Sana buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi söylemiştim ve bunda ciddiyydim."

"Ne için buradasın?"

Cevap vermeden gidiyorum. Artık cevap vermem gereken tek kişi kendimim.

Üçüncü Bölüm

Birkaç gün geçti ve her sabah erkenden handan kaçarak Shane ve Faith'ten uzak durmayı çok şükür başardım. Kitty, o kadar değil. Shane'le gülüp eğlendiğimiz sohbetin ertesi sabahı erkenden, ben hâlâ havluya sarınmış, saçlarım sıırılsıklamken kapımı çaldı. Kısa bir süre için Shane'in beni kovmaya geldiğini hayal etmişim ama çınlayan bir ses neşeyle odunların arasından seslenmişti. Kesinlikle Shane değildi.

"Çay? İçeride çay isteyen var mı?"

Kapıyı dışarı bakacak kadar aralamıştım. Kitty Claymore'la karşılaştığımda ilk düşüncem, "*Vay anasını, bu kadın tam bir deli*" oldu. Gözleri cam gibiydi ve odaklanmamıştı ama gülümsemesi bana kızını hatırlattı. Kitty, Faith'in kırk yıl içinde yürüyen, konuşan, yaşı ilerlemiş bir çizimiydi. Sonsuz gençliğin Kitty'ye pek uymaması dışında. Zaman onu başka şekillerde etkilemiş gibi görünüyordu. Zihinsel olarak. Özenle ağarmış saçlarına tavus kuşu tüyleri ve mavi kızılgerdan yumurtalarından oluşan özenli bir saç tokası takmıştı. Elbisesi üzerinden sarkıyordu, ince bedenine göre çok büyüktü ama yine de tertemiz ve ütülüydü. Üzerine, göğsünde *Claymore Inn* işlemeli bir önlük giymişti.

Bana doğru baktı ve gümüş bir çaydanlık uzattı. "Çok sıcak. Bir süre üflemek isteyeceksin." Havada süzülür gibi odaya girdi ve şifonyerimin üzerinde duran çay fincanını ters çevirdi. "İşte tost."

Kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım. "Nereye?"

Önlüğünün cebinden yanmış bir parça çıkardı ve büyük bir dikkatle dumanı tüten çay bardağının yanına koydu. Sonra sanki başından beri oradaymış gibi eliyle işaret etti. "İşte."

"Harika görünüyor. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil canım. Ne zamandır buradasın? Kocamla tanıştın mı? Seni buradan soğutmasına izin verme."

Kitty'nin sorusu enseme bir ürperti yarattı. Görünüşe göre onun hakkındaki ilk yargım çok da yanlış değildi, ama durumu ciddi görünürken böyle sert düşüncelere sahip olduğum için kendimi suçlu hissettim. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Henüz değil," diye mırıldandım.

"Kısa süre içinde olacağını söyleyebilirim." Saçlarını okşadı. "Ya benim Shane'im? Onunla karşılaştın, değil mi?"

"Oh evet."

"Doğru." Birdenbire aklı başına gelmişti. Ani cevabım karşısında oldukça eğlendiğinden bahsetmiyorum bile. "O zaman hemen düğün planları yapmaya başlama."

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Tabii resepsiyon bir kafes maçı içermiyorsa."

"Zahmet değil." Bir eliyle yatak örtüsünü düzeltti. "Yine de onu çok acımasızca yargılama. Zor günler geçirdi oğlum. Tam yol ileri gitmek için doğduğunda iki çılgın kuşla birlikte çamura saplandı."

O zaman bana baktı ve ifadesinden berraklığın kaçışını izledim. "Pekala, sizi çayınızla baş başa bırakayım. Diline dikkat et. Boru gibi."

"Ee...yapacağım."

O zamandan beri her sabah aynı rutini uyguluyoruz. Saat tam sekizde kapımı çalıyor, elinde çay, boş misafir odalarını tek tek dolaşıp çay dağıtıyor. Çoğu zaman çay buz gibi olur, zaten ben de içmem. İliklerime kadar kahve insanıyım. Ama her öğleden sonra odamı temizleyen o olduğunu hissediyorum, bu yüzden çayı lavaboya döktüğümünden emin oluyorum, böylece el değmeden bıraktığımı bilmeyecek.

Dublin'e aşık olmam uzun sürmedi. Kaybolmak istediğim için bilerek harita almayı ihmal ettim. İlk birkaç gün Liffey Nehri boyunca amaçsızca yürüdüm, ilgimi çeken bir şey ya da biri olduğunda durup fotoğraf çektim. Filmimi banyo ettirmek için bir saatlik en uygun fotoğraf merkezini arıyordum. Bir öğleden sonra, kalabalık şehir merkezinin ortasında yemyeşil bir park olan St Stephen's Green'deki gölün yakınında uyuyakalmışım. Gökyüzü açılıp beni sıırıslıkla ettiğinde uyandım. Neyse ki fotoğraf makinem su geçirmez çantasındaydı, yoksa sevgili Nikon'um

ilk haftayı atlattı.

Turistlerin plak satışına gelen hipsterlar gibi akın ettiği ana alışveriş bölgesi Grafton Caddesi'ni bulmam üç günümü aldı. İlk başta hareketlilik ve kalabalık bana cazip gelmedi, ancak bakacak çok şey olunca, gözlemlemek için kaldırımda kamp kurmaktan kendimi alamadım. Özellikle bir sokak gösterisi dikkatimi diğerlerinden daha uzun süre çekti. Bu sokak çalgıcılarının performanslarının iyi gizlenmiş bir yönü de kalabalıktan yankesicilik yapmaktı.

İyiydiler. Fotoğrafçı modunda olmasaydım asla fark etmezdim, gösteri yerine kalabalığı izliyordum. İkilinin bir üyesi hırpalanmış bir gitar çalıyor, kalın aksanlı sesi yerel lezzeti özümsemeye çalışan gülümseyen izleyicileri büyülüyordu. O İrlanda halk şarkılarını söylerken, suç ortağı kalabalığın arasından geçip onların dikkatsizliğinden faydalanarak cüzdanları aşırıyor ve çantalara dalıyordu. Her şarkı arasında kurdukları ince göz temasından birbirlerini tanıdıklarını anlayabiliyordum. Hırsız kaşlarını kaldırıyor ya da çalmayı başardığı şeye göre omuz silkiyordu.

Gitarist daha sonra seyirciler arasından bir kadın seçti, elini öptü ve onu bir çemberin içinde döndürdü. Aralarında hoşgörölü bir kocanın da bulunduğu arkadaş grubu alkışladı ve fotoğraflarını çekti.

İçlerinden birinin iPhone'u ellerinden alındı.

"Benim için dans eder misin, tatlım? Millet, o bir resim değil mi?" Daha fazla tezahürat. Daha fazla çalma. Gitarından birkaç akor kopardı. "Doğru. Artık onda İrlandalı kanı olduğunu söyleyebilirim. Böyle bir varsayımı nasıl yaptığımı bilmek ister misiniz?" Bir evet korusu. Gitarist sanki büyük bir sır veriyormuş gibi kalabalığa doğru eğildi. "Kocasının lanet bir içkiye ihtiyacı var gibi görünüyor."

Elini bir kadının çantasına sokup ışıltılı pembe bir cüzdan çıkaran yankesicinin fotoğrafını çekerken herkes gülüyor. Kalabalık yer değiştiriyor ve kadının küçük bir kızın elini tuttuğunu görüyorum. Kaşlarım çatılıyor ve fotoğraf makinemin deklanşörü patlıyor. Deklanşör kapandığında vizörden görüşüm kısa süreliğine kapanıyor, ancak geri döner dönmez yankesicinin doğrudan bana baktığını görüyorum. Gitarıcıya, elini boğazına hızlıca vurarak işi bitirmesini işaret ediyor. Kayıtsızca, umarım, yerine

kameramı çantama koydum ve gitmek için ayağa kalktım.

"Dur bakalım. Bir dakika." Gitarist arıyor.

Boktan şanssıma lanet ederek yüzüme sıkılmış bir ifade yapıştırıyorum ve dönüyorum. "Hmm?"

Yankesici gelip omzunda durur ve sinsice etrafına bakınır. Muhtemelen polisler için. İkisi de yirmili yaşların ortalarında, muhtemelen kardeşler, dağınık, açık kahverengi saçları var. Gitarist sakal bırakmaya çalışıyor ama sakalları eşit şekilde uzamakta zorlanıyor. Arkalarındaki kalabalık sanki hiç orada olmamış gibi dağılmış.

"Kameranı görmemin sakıncası var mı, tatlım?" "Neden, çalabilesin diye mi?"

Küçümseyerek tepki vermelerini ya da dolandırıcılıklarını açıkça yakaladığımı inkar etmelerini beklerken ikisi de gülüyor. Gitarist kırık dökük enstrümanıya "American Woman "ın açılış parçalarını çalmaya başlıyor.

Yankesici neşeyle, "Hayır, sadece iyi tarafımı gördüğünden emin olmak istiyorum," diye cevap verir.

Oyunlarını anlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor. Görünüşe göre bir polis memurunu uyarmam konusunda hiç endişelenmiyorlar. Bunu planladığımdan değil.

Hırsızlara karşı zaafım var. Kız kardeşim de onlardan biri. Hırsızlık sayesinde Nashville cehenneminden kaçıp Chicago'da yeni bir hayat kurmayı başardık. Bir gece Ginger, paylaştığımız küçük yatak odasına, içinde elli bin dolar nakit para olan bir çantayı tutarak geldi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, titriyordu ama kararlıydı. Annemiz kötü bir karakter için para taşıyordu, ancak kafayı bulmak ve kanepede sızmak için yolculuğun ortasında bir mola vermişti. Bazı insanlar Ginger'ın yaptığına "hırsızlık" der. Ben buna yaratıcılık diyorum. Güneş doğmadan Chicago'daydık ve doğduğunda yeni hayatlar yaşıyorduk. Geleceğimizi kontrol ediyorduk.

Yine de, hırsızlara olan zaafım bir yana, bu çalgıcıların en azından alarmı çalacağımdan biraz olsun endişelenmeleri gerekmez mi?

Guitar Player aklımı okuyor. "Sen fırsat bulamadan ortadan kaybolacağız, tatlım."

"Lütfen, bana öyle demeyi kes. Bu insanlıktan çıkarıcı." "Bunun yerine bize kullanabileceğimiz bir isim verin."

"Beyoncé." Eğlenen bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Senin sıran." "Brian."

"Patrick," diyor yankesici. "Yarısı kadar göz alıcı değiller ama iş görüyorlar."

Brian "American Woman "ın nakaratına geçti, parmakları gitarın sapında uçuşuyor. "Şehirde ne kadar kalacaksın, Beyoncé? Bunun bir veda olmasından nefret ediyorum."

Nedense bu ikisi şimdiden beni etkilemeye başladı. Günlerdir kaçık Kitty dışında kimseyle konuşmadım ve aramızdaki şakalaşma kolay ve beklentisiz geliyor. Birkaç mahkûmla bu kadar iyi anlaşmamın benim için iyi bir şey olmadığını biliyorum ama ne diyebilirim ki? Bu ikisiyle Evan'ın arkadaşlarıyla olduğumdan daha rahat konuşabiliyorum. "Neden? Bir önerin var mı?"

Patrick gülümsüyor. "Cuma geceleri Sheriff Caddesi'ndeki O'Kelly's'de konser veriyoruz, eğer bir bira içmek ve gerçek İrlanda müziği dinlemek isterseniz. Bu sulandırılmış saçmalıkların hiçbirisi yok."

Bir an onları düşündüm, halka açık bir yerde olduğu sürece iki yarı yabancı ile buluşmanın bir zararı var mı diye merak ettim. Derek canlı bir ineğe sıçardı ama burada değil ve açıkçası bu ikisi ihtiyacım olan iyi zaman gibi görünüyor. O'Kelly's'e önceden bakmaya ve tuhaf bir şey görürsem gitmeye karar verdim. "Sizinle bir anlaşma yapacağım. Siz o pembe cüzdanı sahibine geri vermeme izin verin, ben de Cuma gününü düşüneyim."

Her ikisinin de omuzları çökmüş, paylaşımları söylenen iki azarlanmış çocuk gibi kamburlaşmaları komiktir. Sonunda Patrick elini uzatıyor. "Annemizden daha kötüsün."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim." "Cuma günü görüşürüz o zaman?"

Aralarında bir bakış paylaştım. "İkinizle de cinsel olarak ilgilenmediğimi anladığınız sürece sorun yok."

"Yeterince adil."

"Kadınlar nadiren öyledir."

Gülerek onları orada bırakıyorum ve kayıp cüzdanını bulmak için yeri kontrol eden anneye doğru yürüyorum. "Hey," diye sesleniyorum, elimde

Cüzdanı. "Bunu düşürdün mü?"

...

Gecenin ilerleyen saatlerinde Claymore Inn'e giriyorum ve barı çoğunlukla boş bulduğuma şaşıyorum. Saatiye baktığımda düşündüğümde daha uzun süredir dışarıda olduğumu fark ettim. Hafta içi bir gece saat onda, Dublin'in iyi insanları ertesi sabahki iş için dinleniyor gibi görünüyor. Son birkaç gecedir, bataklığa saplanmış bir Shane ile göz göze gelmeden bardan gizlice geçmeyi başarmıştım. Bu gece o kadar kolay kaçamayacağım. İçeri girdiğimde başını çeviriyor ama pırıl pırıl bara rahatça yaslandığı yerden kıpırdamıyor. Hevesli görünen bir adam barda duruyor ve Shane'in parlak bir dergiye bir şeyler yazmasını izliyor. Shane dergiyi ona geri verdiğinde, az önce bir imza attığını fark ediyorum.

İlk defa onun aslında bir bakıma ünlü olduğu aklıma geldi. Kupalarını görmüştüm ama şimdiye kadar dikkatimi en çok onun tavırları çekiyordu. Günde birkaç kez imza dağıtır gibi davranması neden bana çekici geliyor?

Siyah bir polonun altına beyaz, uzun kollu bir gömlek giymiş, beyaz kumaş ön kollarının yarısına kadar itilmiş. Şimdi kendisine teşekkür eden adama dalgınca başını sallıyor ama kırmızı bir kokteyl pipetini çiğnemeye başlarken beni izliyor.

"Chicago'ya geri döndüğünü düşünmeye başlamıştım." "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Daha da acısı."

Kalan az sayıdaki müşterinin her kelimeyi duyabileceğini bildiğimden, aptalca bir kızarıklığın boynuma dolduğunu hissediyorum. Arka merdivenlere doğru ilerlemeye başladım ama aklıma bir şey geldi. Ondan kaçıyorum. Gözümü korkutmasına izin veriyorum. Bunu bir kez yaparsam alışkanlık haline gelebilir ve ben artık kaçmak istemiyorum. Çalım atarak bir bar taburesi çekiyorum ve sağlam deri koltuğa zıplıyorum. Dişlerinin pipeti sıkıca kavrayışını izlemekten ayrı bir zevk alıyorum. Normalde içki içmem ama bu gece bir istisna yapacağım. Bana ne istediğimi sormasını bekliyorum, ama o çoktan görüş alanımın dışında bir çeşit karışım hazırlıyor. Shirley Temple'ı yere koyduğunda

Önümde sırtarak, az önce büyük bir beyaz yakalamış bir balıkçı gibi öfkemi geri çekiyorum.

Çatlayacakmış gibi hissettiğim gülümsememle buzun içinden bir kiraz bulup ağzıma atıyorum. Bakışları dudaklarıma düşüp çiğnememi izlediğinde, barda kalmanın bir hata olduğunu anlıyorum. Sessizliği bozarak boğazımı temizliyorum ve gölgeli mavi gözlerini tekrar benimkilere çeviriyorum. "Yavaş bir gece. Sanırım herkes barmeninde yıpratıcılığa değer vermiyor."

"İstedğim zaman iyi
oynayabilirim." "Bunu
göreceğiz."

Güçlü kollarının üzerinde öne doğru eğiliyor. "Kendin görmek ister misin, sert kız?"

Kendimi geri çekilmemek için zorluyorum, ama yüzü benimkine birkaç santim yaklaştığında bu çok zor oluyor. "Daha az çekici bir şey düşünemiyorum."

"Yalancı."

O derin ses karnımda bir duman şeridi oluşturuyor. Bu beni çok korkutuyor. Evan'dan çok farklı olduğu için mi bu kadar ilgimi çekiyor? Çünkü gerçekten öyle. Evan'dan *tamamen* farklı. Anti-Evan. Eski erkek arkadaşım bana hiç böyle meydan okumamış ya da saçmalıklarımı yüzüme vurmamıştı. Sadece beni bundan kurtarmaya çalışmıştı. Olacağını bilmem gerektiği gibi, Evan'ın zorla hatırlatılması beni sandalyemde geriye yaslanmaya itiyor, sanki odaya yeni girmiş ve beni bu kadar kısa sürede başka bir adamdan birkaç santim uzakta bulmuş gibi.

Shane'in bakışları sinir bozucu. "Geçen gece soruma cevap vermedin. Burada ne işin var Willa?" Başımın üzerinden görünmez bir noktaya bakıyor, sonra dikkati tekrar bana kilitleniyor, eskisinden daha yoğun. "İçimden bir ses kaçmak istediğin bir adam olduğunu söylüyor."

"Önsezin varsa bile umurumda değil," diye alay ediyorum. "Senin fikrin benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Bana göz kırptıyor, şerefsiz herif. "Eğer bu doğruysa, bana ondan bahsetmenin bir sakıncası yok."

"Ondan kaçtığımı ne doğruladım ne de reddettim. Ya da hiç kaçmadım."

"Adı ne?"

Kendime biraz zaman kazandırmak için pembeden uzun bir yudum alıyorum,

gazlı içecek. Aslında gerçekten lezzetli. Neden yaşlanınca Shirley Temples içmeyi bırakıyoruz? Onlar lanet olası bir zevktir.

Bilinaltımın bile konuyu değiştirmeye çalıştığını fark ettiğimde zihinsel bir göz devirme hareketi yapıyorum. Neyse ne. Belki de peşimi bırakması için ona bir şey veririm.

"Evan." Bu isim ağızımda acı bir başarısızlık tadı bırakıyor.

Neden hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü anlayamıyorum.

"Kötü bir ayrılık mı?" "Öyle de denebilir."

Elinin topuğunu çenesine sürtüyor ve bir sonraki sorusunu tartıyormuş gibi görünüyor. "Neden sonunda yollarınızı ayırdınız?"

Köşedeki taburede yarı uyuklayan bir adamın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülüyorum. "Gerçekten bunu sana söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Pembe ikiden bir yudum daha. "İstediğin zaman bana karşı kullanabilmen için sana o cephaneyi asla vermeyeceğim."

"O kadar kötü, ha?"

Shane'in soğukkanlı yanıtı beni çileden çıkartıyor, çünkü bana elimi gösterdiğimi söylüyor. Ona bir santim daha vermeyeceğim. Aslında, birkaç adım geri atmaya karar verdim. Geldiğim geceki konuşmamızdan beri beni rahatsız eden bir şey var. Dublin'e neden döndüğünü sorduğumda verdiği sert cevap. Hanı satma planlarını açıklarkenki savunmacı tavrı. Belki de karanlıkta bir şeyler bulup bulamayacağıma bakmalıyım. Ne de olsa Evan'ı sorarak bunu yapıyor. "Yine de hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz. Sen bilirsin. Değil mi Shane?"

Yanıt beklemeden tabureden kayarak koridora yöneliyorum, ama yüzündeki gerginliği görmeden önce değil. Sinirlerine dokundum. Kocaayak büyüklüğünde bir sinire. Gözleri niyetle parlıyor ve aniden barın kapağını kaldırıyor ve beni takip ederken geri çarpmasına izin veriyor. Kalbim çarpmaya başlıyor, adımlarımı hızlandırırken kulaklarımda yankılanıyor, botlarım beni hızla koridora taşıyor. Ondan uzaklaşmam artık bir zorunluluk haline gelmişti.

Shane'den korktuğum için değil. Onun yanındayken Evan'dan ayrıldığımıdan beri hissettiğim hissizliğin en azından bir süreliğine kaybolmasından korkuyorum. Onun yerine kızgınlığının ortaya çıkması önemli değil. Bu çok

çok fazla, çok erken.

Merdivenlerin dibinde elini dirseğıme doluyor ve beni aniden durduruyor. Onunla yüzleştüğimde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Neler olduğunu anlamıyorum. Aynı anda hem heyecan verici hem de ürkütücü. Mantıklı her parçam çılgılık atıyor, kurtulmam ve onu orada öylece bırakmam için yalvarıyor. Ama *yapamıyorum*. O bu kadar yakinken, beni sarsmak mı yoksa öpmek mi istediğini bilmiyormuş gibi bana bakarken hareket edemiyorum. Hangisi daha korkutucu bilmiyorum. "Bununla ne demek istedin?"

Büyük bir gayretle geriye dönüp düşünüyorum ama onu kızdıracak ne söylediğimi hatırlayamıyorum. Ayrılırken söylediklerim o kadar da unutulmaz olmasa gerek. En azından *benim* için. Kulaklarından buhar üfleyecek kadar iyi hatırlıyor gibi görünüyor. "Belki de biraz eleştiriye katlanamıyorsan, eleştiri yapmayı bırakmalısın."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben de tam olarak böyle tutmayı planlıyorum." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, arı kovanına çomak sokmak için ne söylediğimi hatırlıyorum. "Neyden kaçtığın umurunda değil. O yüzden neden sen de aynı şeyi yapmıyorsun ve bana
_"

"Evan?"

Lanet olsun. Adını bir lanet gibi duymak, incitmek niyetiyle... işe yarıyor. Suçluluk duygusu yine parlak, gümüş bir tepside geliyor ve karanlık bir koridorda Shane ve onun aşırı büyük varlığıyla ne yaptığımı sorgulamama neden oluyor. Yanlış bir şey yapmadım ama yine de duymak için zorlarsam, yapana kadar bir geri sayım saatinin nazik tik taklarını duyabileceğime yemin edebilirim. Hayır. *Hayır*, bu asla olmayacak. Olamaz.

"Neden işe yaramadı, Willa?" Shane neredeyse fısıldıyor. "Seni evcilleştirmeye mi çalıştı? Seni iyi bir kıza mı dönüştürmeye çalıştı?" Gözleri kaba, ama düşmanlığın altında gizlenen başka bir şey var. Biraz işkence edilmiş bir şey. Benden etkileniyor mu? Eğer öyleyse, bundan nefret ediyor olmalı. En kötüsü de ne? Olmak istediğim kadar bağımsızlık kazanmış gibi görünmüyorum. Heyecan, onu uzaklaştırma ve olan bitene bir son verme isteğıme ağır basıyor.

Gitmek için hiçbir hamle yapmadığımda, beni koridorun duvarına yaslıyor ve iki elini başımın iki yanına koyuyor. Kalp atışlarım

bir kükremeye dönüştü. Bu sürüklenme hissi tamamen yabancıdır ve suçluluk duygusunu daha da yoğunlaştıran bir farkındalıktır.

"Sakın buna cüret etme," diyorum nefes nefese, bakışları ağzıma düştüğünde. "Isırırım."

Lanet olsun, daha da yaklaşıyor. "Belki bu gece ısırılmak hoşuma gider."

Hırıltılı kelimelerin verdiği istenmeyen heyecanı görmezden gelerek, bundan bir çıkış yolu arıyorum. Dudaklarının benimkilere dokunmasına izin veremem, vermeyeceğim. Daha yüzeye yeni çıkmışken Shane beni tekrar boğacak. Tenim kâğıt inceliğinde ve o keskin bir nesne. "Onu hâlâ seviyorum," diye geveliyorum, ses tonumdaki inandırıcılık eksikliğini incelemeyi reddederek.

Bakışları hızla benimkini buluyor, birkaç dakika önce var olmayan öz farkındalığı geri geliyor. Göz açıp kapayınca kadar kavgacı tavrı geri geldi. "*Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Kendini övme.*"

Benden uzaklaşıyor, hareketleri sözleriyle çelişiyor. Belli ki Shane Claymore'un küçük bir kısmı, kalbi başka yerde olan bir kızı öpmek istemiyor. Kısa bir süre yanılıyor muyum, belki de ben kuralın bir istisnası mıyım diye düşünüyorum, sonra bu düşünce tarzının anlamsız olduğuna karar veriyorum.

Utanc duyğusunun nereden geldiğinden emin değilim ama içime işliyor ve beni boğuyor. Eski erkek arkadaşım dışında birini öpme fikri bile beni aldatıyormuş gibi hissettiriyor. Shane'in Evan hakkında sanki yanlış bir şey yapmış gibi konuşması durumu daha da kötüleştiriyor, *oysa* başından beri suçlu olan bendim. Düzeltilemez olan bendim. Hâlâ öyleyim.

Suçluluk duygumu yutmaya ve aynı zamanda biraz gurur toplamaya çalışarak, titrek bacaklarımla merdivene doğru geri çekilirken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Günahın kişileşmiş hali gibi görünüyor, gölgelerin arasında kaotik gözlerle duruyor, elleri beni geri sürüklemeye ihtiyacıyla savaşıyormuş gibi iki yanında kenetlenmiş.

"Bana bir daha asla dokunma."

Tek tepkisi çenesindeki kasların titremesi oluyor. Odama varıyorum ve gözyaşlarım dökülmeye başlamadan önce kapıdan aşağı kayıyorum.

Dördüncü Bölüm

Cuma gecesi boy aynasının önünde durmuş, yansımamı tam olarak göremiyordum. Tekrar tekrar yağan yağmurdan kurtulmak için hızlı bir duş aldıktan sonra dar bir kot pantolon ve üzerinde *Bad Samaritan* yazan bir tişört giymiştim.

Dostça bir feragatname, eğer isterseniz.

Botlarımı giyme sürecinin yarısında, başka bir Evan flashback'i ile karşılaştım. Dublin'e vardığımdan beri, sanki aradaki mesafe bilinçaltıma, yaptığım hatanın önlenip önlenemeyeceğini anlaması için yeterli alan sağlamış gibi, bu tür anıları giderek daha sık yaşıyorum. Shane'in varlığının da bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum, ancak henüz bu endişe verici fikri keşfetmeye istekli değilim. Shane'i düşündüğümde, sırf ondan kaçmak için tekrar eden flashback'in içine isteyerek dalıyorum.

"Neden benden kaçıp duruyorsun?"

"Çünkü sen bana ait değilsin, Evan! Lanet olsun. Ne kadar farklı olduğumuza bir bak. Ve ben sadece yüzeyde olanlardan bahsetmiyorum, bu farklılıklar fazlasıyla yeterli olsa da. Benim geçmişim çirkin. Gerçekten çok çirkin. Benim yakınımda bile olmamalısın."

"Willa, geçmişinde her ne olduysa, seni bu kız yaptı. Bu kızı her şeyden çok tanımak istiyorum. Sence ben harika mıyım? O zaman kiminle birlikte olmak istediğime karar vermem için bana yeterince kredi ver."

İstemediğim halde söylediği sözlerden etkilenerек arabanın karşısında ona baktım. "Sana hak veriyorum. Veriyorum. Ama fikrini değiştireceksin."

"Yanılıyorsun." Arka koltuktan çantasını aldı ve ona verdiğim fotoğraf zarfını çıkardı. İki gece önceki basketbol maçında çektiğim, daha çok tribündeki kardeşine odaklandığım, kısa süre önce

Afganistan'daki görevinden ağır bir TSSB vakasıyla döndü.

Nadiren yaptığım nazik jestin yüzüme vurulmasından utanarak gözlerimi kaçırdım. "Lütfen bunları büyütmeyin."

"Kardeşimi bir saatliğine de olsa mutlu ettiğimi göstermek istediği için bu fotoğrafları çeken kız hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim. Onun hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim."

Kapımın hızla çalınması beni acı tatlı anılarımdan uzaklaştırıyor. Yansımama bir bakış atıyorum ve yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını görünce dehşete düşüyorum. Bir küfür savurarak gözyaşımı siliyorum, sonra kapıyı açmak için odayı geçiyorum ve diğer tarafta kimin olduğunu sormayı tamamen unutuyorum. Faith'ti. Gece için henüz ayrılmadığımı görünce, sanki ona Publisher's Clearing House'dan devasa bir çek sunmuşum gibi gülümsüyor.

"Willa. Elbette, çok hoş görünüyorsun, değil mi?" Ardında parfümlü bir iyimserlik bırakarak yanımdan geçip gidiyor. "Bu akşam için planın nedir?" Yankesici müzisyenler Patrick ve Brian'ın Sheriff Caddesi'nde canlı müzik dinleme teklifini kabul etmeye karar verdim. Yabancı bir şehirde yalnız başıma dolaşmanın keyfini çıkarırken, günlerdir kimseyle konuşmadım. Kitty'yi saymazsak, ama o da her sabah kim olduğumu unutuyor. Pek anlamlı bir sohbet sayılmaz. Birkaç hırsızla dertleşmek istediğimden değil ama bu deneyimin bir parçası da konfor alanımın dışına çıkmak. Kendi başına kim olabileceğini öğrenirken eski Willa ile tekrar temasa geçmek. Normalde yeni arkadaşlar edinmek amacıyla dışarı çıkmaktansa paslı bir bıçakla kendi kolumu kesmeyi tercih ettiğim için, bu büyük bir adım, özellikle de Evan'ın

Bana yardım etmek için nazik bir kişilik.

Faith umutla beni izliyor ve nereye gidiyorsam, bar ya da Ay'a, beni de davet etmek istediğini biliyorum. İlk tepkim onu da davet etmek oldu. Bir haftadan biraz fazla bir süredir buradayım ve kızın canla başla çalıştığına şahit oldum. Masaları bekliyor, odaları temizliyor, Orla'nın bir telefon görüşmesi yapması gerektiğinde barın arkasına geçiyor. Yine de kişiliği asla coşkulu bir güneş ışığı seviyesinin altına düşmüyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama ondan hoşlanıyorum.

Yine de Shane'in kız kardeşinden uzak durması için yaptığı uyarının son derece farkındayım.

Onu kızdırmak istemediğimden değil, bu öfkenin *beraberinde getireceklerinden* korkuyorum. Yakınlaşmasından ve kişiselleşmesinden. Onun kızgınlığı daha çok bana yönelecek. *Benim* de *ona* yönelmem. İkimiz de dengesiz insanlar gibi görünüyoruz ve tekrar çok yakınlaşırsak neler olacağını öğrenmek istemiyorum. Bunu düşünmek bile midemde rahatsız edici bir his yaratıyor.

Shane'in Gazabı'nı riske atmamak için çok geçerli olan bu nedenin yanı sıra, bir yanım onun haklı olup olmadığını merak ediyor. Eğer o ve ben arkadaş olursak, Chicago'ya dönmem onu bir şekilde etkiler mi? Bu düşünce beni rahatsız edici derecede kötü hissettiriyor. Faith'i incitmek bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu. Evan'ı tekmelemek gibi.

Alabora olmadan daha fazla suçluluk duygusu taşıyabilir miyim bilmiyorum.

"Ben, uh..." Hala durumla ilgili ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, yatağa oturuyorum ve diğer ayağımı botunun içine sokuyorum. "Muhtemelen hiçbir şey. Sadece etrafta dolaşacağım, belki biraz müzik dinlerim."

"Müziği çok *severim*. Her türlüünü. Dansçı mısınız? Google'da Nashville'i arattım ve bilgisayarda hepinizin buna bayıldığı yazıyordu. Colin Farrell'ın İrlandalıları çizgi dansı öğrettiğini biliyor muydunuz? Bunu uydurmuyorum, televizyonda gördüm. Düşünebiliyor musunuz? Şimdi ünlü oldu." Hülyalı hülyalı iç geçiriyor ve sanırım konuşması bitti. Hangi kısmına cevap vereceğime karar vermeye çalışıyordum ki tekrar başladı. "Yanında kovboy şapkası getirdin mi? Deneyebilir miyim? Sanırım barda takarsam epey ses getiririm. Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hangi kısmı?"

"Kovboy şapkası."

Omuz silkiyorum. "Moda eşittir risk mi?"

Faith neşeli bir kahkaha atıyor. "Sen gazsın, Willa."

"Aynı şekilde." Bu kızı, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir mahallede birkaç hırsızla takılmak için yanımda getiremeyeceğimi bildiğimden yataktan kalkıyorum. "Dinle-"

"Tabii! Paltomu alayım." Yüz ifademi görünce omuzları çöktü. "Bekle, beni davet etmeyecek miydin?"

Kahretsin. Saniyeler önceki tatlı, dışa dönük tavrın yerini belirsizliğin almasını izlerken, kendimi destansı bir pislik gibi hissediyorum. O anda Shane'i tekmelemek istiyorum. Ayrıca benden sadece bir yaş küçük olan bu kızın

Görünüşe bakılırsa benden daha iyi kimse dışarı çıkmıyor. Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama o anda umurumda değil. İç karartıcı ve adaletsiz görünüyor. Dublin'e gelirken sahip olduğum kararlılığa, tarafsız kalma azmine rağmen, bu küçük adaletsizliği düzeltme isteğime engel olamıyorum. "Dışarısı soğuk, bu yüzden kat kat giyin. Tüm söyleyeceğim buydu."

Bir çılgılık kendini boğazına hapsediyor ama ciddi görünmek için mücadele ediyor. "Ölümcül. Seninle arkada buluşuruz o zaman."

Başımı sallıyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, neden ön tarafta değil de arka tarafta?"

"Shane'den kaçınmak için tabii ki," diye sesleniyor omzunun üzerinden, şimdi tamamen iş gibi.

Kandırıldığımdan oldukça eminim.

...

Siyah taksimiz taksiler ve yayalar arasındaki ince boşluklardan geçerek trafiğe girip çıkarken gece vakti Dublin vızıldayarak geçiyor. Liffey'in karanlık, sakın uzunluğunu kapsayan birçok köprüden birinin üzerinde uçuyoruz. Kırmızı ışıktaki her durduğumuzda taksinin önünden bir sürü insan geçiyor ama varış noktamıza yaklaştıkça bu kalabalık azalmaya başlıyor.

Ben endişemi dile getiremeden Faith rahat konuşmasıyla dikkatimi dağıtıyor. "Annemizle şimdiye kadar tanışmış olmalısın. Onun hakkında ne düşünüyorsun? Arabasından inmiş, değil mi?"

"Arabasından mı?"

"Bunak. Deli. Çıldırmış."

"Aha." Başımı sallıyorum. Faith'in gözümdeki değeri hızla artıyor, özellikle de odamda yaptığı numaradan sonra. Şimdi gözüm onun üzerinde. "Belki. Ama biri sana sabahları tost getirdiğinde pek çok şey göz ardı edilebilir."

Gülümsüyor. "Sence tost kim yapar?" "Sen mi?"

"Shane." Sağ bacağı sallanmaya başlar. "Onun tost makinesini kullanmasından hoşlanmıyor. Ya da fiş takılı herhangi bir şeyi."

Neden bilmiyorum ama Shane'in belirgin bir şekilde erkeksi elleriyle hazırladığı tost yemem beni aynı anda hem kızdırıyor hem de

endişeli. "Gittikten sonra onu nasıl durdurmayı planlıyor?"

Faith omuz silkti. "Sanırım bunu yapacağım." Bacaklarının zıplaması durdu. "Shane'in bizi terk edeceğini nereden biliyordun?"

Tamam, Faith'in yanında gardımı indirmeyi bırakmalıyım. Ona verdiğim değerden çok daha zeki ve gözlemci. "Sanırım Kitty bir sabah geçerken bahsetmişti." *Elbette, Willa. Çılgın kadının üstüne at. Sınıfça.*

Bir an merakla beni izliyor. "İyi günlerinden birini geçiriyor olmalı. Çoğu zaman Shane hiç gitmemiş gibi davranıyor."

Nedense bu boğazımı ağrıtıyor. "Belki fikrini değiştirir," diyorum gayri ihtiyari, konuyu değiştirmesi için dua ederek. Bu aile hakkında zaten bildiğimden daha fazlasını bilmek istemiyorum. Bu işlevsiz yapbozun yerine oturan her yeni parçası merakımı daha da artırıyor.

"Pek olası değil," diye cevap verir Faith parlak bir sesle. "Onun bir ihtiyacı var. Hız ihtiyacı."

"*Top Gun*. Güzel."

"Top ne?" "Ciddi misin?"

Bana boş boş bakıyor. "Boş ver."

Taksimiz Şerif Caddesi'ndeki O'Kelly's'in önünde durdu. Faith muhtemelen taksi şoförüne ödeme yapmak için cüzdanına uzanıyor, ama ben uzanıp onu durduruyorum. "Dive bar" ifadesini birçok kez duydum ve neye benzedikleri hakkında en azından geçici bir fikrim var. Bu terim, yasal bir kuruluş için bu köhne bahaneyi tanımlamak için acınacak derecede yetersiz. İki adamın kaldırırma dökülüp yumruklaşmasını izlerken bir kahkaha atıyorum. "Oh, hayır. Hayır. Hayır. Sürmeye devam edin lütfen."

Faith nefes nefese kalır. "Ama buraya kadar geldik. Elbette sadece bir içki içebiliriz."

"Orada olmaz, yapamayız."

Omzumun üzerinden bakıyor, inancı gözlerimin önünde sarsılıyor. "Bana harika görünüyor. Sorunlarını çözmeye çalıştıkları için çocukları suçlayamazsın."

kendi aralarında. Hatta dışarı çıkma nezaketinde bile bulundular. Makul olarak umabileceğiniz tek şey bu."

Ona deliymiş gibi baktığımdan eminim. "Bak, bunu başka bir gece deneriz-"

"Hayır." Faith birden çaresiz görünüyor. "Bu gece olmak zorunda. Bir geceyi daha handa tıklıp kalarak geçiremem, Willa. Lütfen."

Lanet olsun. Bundan vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Sınırlı tecrübelerime göre, birisini biraz içeri aldığınızda, önlerinde bir sunakta kanlar içinde kalana kadar asla tatmin olmazlar, psikanaliz yapmaları için her bir katmanınız tek tek soyulur. *Bu*, o sürecin ilk adımı. Faith derimin altında kıpırdanıyor, içimdeki küçük empati kırıntısına hitap ediyor. Bir de bakmışsınız, ben aynısını yapmadığımda içini döküyor ve yaralanmış gibi davranıyor.

Nefesini içine çektiğinde, yüzümdeki düşünceleri görebildiğini biliyorum, bu yüzden başımı çevirip O'Kelly'ninkine bir kez daha bakıyorum. İki adam birbirlerini dövme bitirmişler ve şimdi... el sıkışıyorlar mı? Tanrım, İrlandalılar çok kafa karıştırıcı.

"Faith, ben-"

Bir arabanın kapısı çarpıyor ve Faith taksinin önünden geçip O'Kelly's'e doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Her iki kanlı adam da Faith'in yanlarından geçip bara girerken onu fark ediyor ve şüphesiz ona kaba bir şeyler söylüyorlar. *Barın içine. Kahretsin.* Hemen harekete geçiyorum, taksi şoförüne bir avuç Euro -ki bana Monopoly parası gibi geliyor- atıyorum ve kışımı kaldırıp girişe doğru koşuyorum.

İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey sigara dumanı oluyor. Bu ülkede barların içinde sigara içmek yasak, ancak burası açıkça kurallara uymuyor. Bir numaralı kırmızı bayrak. İkinci kırmızı bayrak? Dört adam iskambil kâğıtları ve parayla dolu bir masanın üzerinde tartışıyor. Ve iki sumo güreşçisini boğmaya yetecek kadar viski. Sanki megafonla bağırarak içeri girmişim gibi, adamların her biri bana bakıyor. Faith'in hangi yöne gittiğini belirlemek için kalabalık barı tararken sıkılmış görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Kötü Samaritan." İçlerinden biri yeni başlayan yüksek sesli müziğin üzerine bağırıyor. Aksanı o kadar kalın ki onu zar zor anlayabiliyorum. "Göster bana

merhamet edersen, seni dünyanın sonuna kadar takip ederim."

Kendi parmağımda boğuluyormuş gibi yapıp yürümeye devam ediyorum. Bara o kadar çok insan dolmuş, içki siparişleri veriyorlar ki Faith yanımda durmasa onu görmem mümkün değil. Müşterilerin bu kaosu ortasında barmenlerle sanki kendi oturma odalarındaymış gibi doğal ve rahat bir şekilde sohbet etmelerine hayret etmek için bir an duruyorum. Barın arka tarafına yaklaştıkça müziğin sesi yükseliyor. Bütün hafta boyunca döşeme tahtalarından gelen hızlı tempolu keman, ayak vurma, hikaye anlatma müziği, ama bu gece farklı geliyor. Her kelimenin ardında bir aciliyet var, enstrüman koleksiyonu aracılığıyla iletilen bir tutku. Gösteri alanının etrafını saran müşteriler ciğerleri patlarcasına şarkıya eşlik ediyor, mısralar arasında biralarından uzun uzun yudum alıyorlar.

İnsan kalabalığını yararak Faith'i arıyorum. Bu noktada gerginleşmeye başlıyorum. Faith'e özgürlüğün tadına baktırarak Pandora'nın Kutusunu açmışım gibi görünüyor ve o da bundan sonuna kadar faydalanmaya karar vermiş. Küçük kız kardeşini kaybettiğimi söylediğimde Shane'in yüzünde beliren kısa bir görüntü beni kalabalığın içinde daha hızlı ilerletiyor. Sahneye ulaştığımda, Brian ve Patrick'in müzisyen olduğunu görünce bir kez daha bakıyorum. Gazeteci şapkasının altında bolca terleyen Brian öfkeli keman çalışına o kadar odaklanmış ki beni görmüyor ama Patrick'in kaşları şaşkın bir sevinçle havaya kalkıyor.

Kalabalığa beni işaret etmeden önce bir nakaratın sonuna gelene kadar bekliyor. "Bayanlar ve baylar, Birleşik Devletler'den bize katılan... Beyoncé!"

Beni gördüğü için hayal kırıklığına uğrayan bu kadar çok insan görmemiştim. Bu biraz moral bozucu. Bir an için kıcımlı sallayarak seksi görünmeyi dilememe yetiyor. Gerçi bunu düşünmek için fazla zamanım yok çünkü Faith'i fark ettim. Ona içki uzatan bir adamla konuşuyordu. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Ginger'ın sayamayacağım kadar çok tekrarladığı dersi tekrarladığını duyabiliyorum. *Willa, asla ama asla penis olan birinden içki alma. Sadece iki şey isteyecektir. Seninle yatmak ya da seni uyuşturup sonra seninle yatmak.*

Patrick'in "Crazy in Love" ın İrlanda versiyonu için sahnede ona katılmamı istemesine aldırmadan Faith'e doğru yürüyorum ve elinden içkiyi alıyorum

Ağızına ulaşmadan önce.

"Willa! Her yerde seni arıyordum." "İyi deneme, kurnaz. Senin peşindeyim."

Faith az önce sağır olmuş gibi davranıyor, bana doğru eğiliyor ve gözlerini kısıyor. Arkadaşı elini koluna koydu. "Sana bir içki getireyim mi aşkım?"

"Al, bunu iç," diyorum bıkkınlıkla, Faith'in içkisini ona uzatarak. Kafasına vurup sürüklediğim sürece onu buradan çıkaramayacağım. Çenesinin inatçı duruşundan belli oluyor. İlk kez Shane ile aralarında bir benzerlik görüyorum. İki kızın arasına sıkışıp bara gidiyorum ve bizim için iki taze içki sipariş ediyorum. Elimde biralarımızla arkamı döndüğümde kısa bir süre duruyorum. Faith sahnenin yanında dans ediyor, sanki yaz için okuldan yeni çıkmış gibi görünüyor. Ve piyangoyu kazandığını öğrenmiş gibi. Elleri başının üzerinde, bir daire çizerek dönüyor ve bana abartılı bir göz kırpması gönderiyor.

Elimde değil. Gülüyorum.

Gülmek gerçekten iyi hissettiriyor.

Beşinci Bölüm

Üçüncü içişimde, şarkı söylemek için yabancı bir dürtüyle savaşıyorum. Yüksek sesle. Ancak, etrafımdaki insanların içki içme hızına kıyasla, Judge Judy kadar ayıgım. Faith her on dakikada bir yeni bir dans arkadaşı seçtiği için ona göz kulak olmaya çalışıyorum ama biraz gevşemeye ve iyi vakit geçirmeye başlıyorum. O'Kelly's, kenarları kesinlikle kaba olsa da, enerji ile uğulduyor ve renkli karakterlerle dolu. Geldiğimden beri bir yumruklaşmayı daha atlatmak zorunda kalmış olabilirim ama tartışmaları neyin başlattığı beni büyülemeye başladı. Kavgaya sona erdiğinde katılımcılar sanki hiç olmamış gibi biralarına geri dönüyorlar. Gecenin planlı bir parçası.

Faith, Brian ve Patrick'in setinin son şarkısında dans ederken ben de arkamı bara yaslayıp müziğin içime işlemesine izin veriyorum. O'Kelly's'in loşluğunda, damarlarımda şarkı söyleyen bir vızıltıyla kendimi sakın hissediyorum. Evan'la ilgili düşünceler haftalardır ilk kez azaldı ve bunun kısmen bira sayesinde olduğunu bilsem de, kendimi zorlamamaya karar veriyorum. Bu gece için alkolik genimi hayata döndürmek gibi bir kaygım yok. Geçmişimden milyonlarca kilometre uzakta, kafamın arkasında her zaman yaşadığım uyarı o kadar da göze batmıyor.

Anneme dönüşmekten endişe ettiğimden değil. Hiçbir şey, bu hayattaki hiçbir acı ya da hayal kırıklığı beni Valerie Peet'e dönüştüremez. Ama onunla aynı evde büyümek, sarhoşken davranışlarına tanık olmak, sarhoş olmanın ya da kafayı bulmanın cazibesini ortadan kaldırdı. Katıldığım tek tük lise partilerinde insanlar birayı ya da elden ele dolaştırdıkları esrarı reddettiğimde hep şok olurlardı.

Giysilerimin, yıgınlara altına saklanma şeklimin

siyah, benim bir kullanıcı olduğum varsayımını yarattı. Valerie gibi. Bunu cahilce bulsam da, saçımı yeniden boyama zamanı geldiğinde yine de tereddüt ettim. Eyeliner sürerken ellerim biraz daha az ağırlaştı.

Kimsenin varsayımı olmaktan hoşlanmıyorum.

Brian ve Patrick enstrümanlarını sahneye koyup alkışlar arasında dramatik bir şekilde eğildiklerinde şimdiki zamana geri dönüyorum. Yüzü kızarmış ve şapşal şapşal gülümseyen Faith dans partnerinin omzunu sıcak bir şekilde sıvazlıyor ve seke seke bana doğru geliyor. Kendinden o kadar memnun görünüyor ki, selamlamak için biramı kaldırıyorum ve o da karşılık olarak reverans yapıyor. Ona biramı uzatıyorum ve o da bir dikişte içiyor. Hava almak için ayağa kalktığı anda ikimiz de gülüyoruz.

"Beni orada gördün mü, Willa?"

"Yaptım. Sen sıradan bir Colin Farrell'sın."

Çınlayan kahkahası, bütün gece karanlık bakışlarla kendimden uzaklaştırdığım aynı erkek müşterilerden ilgi dolu bakışlar çekiyor. Faith o kadar da korkutucu değil. Şu anki neşeli, parlak gözlü haliyle, coşkulu. Gurur duymamalıyım ama elimde değil. Biri müzik kutusundan bir pop şarkısı çalıyor ve Faith zıplayıp duruyor, belli ki şarkıyı tanıyor. Ben hiç duymamıştım.

Patrick ve Brian bize yaklaşıyor ve Patrick sırtım gibi kolunu omuzlarıma atıyor. Bu jest karşısında gözlerimi deviriyorum ama iyi ruh halim kolunu orada tutmasına izin veriyor. "Brian, O'Kelly's'in dört duvarını süsleyen daha güzel iki kadın gördün mü hiç?"

"Annemizden başka kimse yok, Pat." Faith'e oldukça çekici bir şekilde gülümsüyor. "Peki Beyonce, bize arkadaşının adını söyleyecek misin?"

"Beyler, Celine Dion ile tanışın."

"Celine, rüya gibi dans ediyorsun," diyor Brian hiç duraksamadan. "Keman çalarken dikkatimi zar zor toplayabiliyordum. Beni tellerimden uzaklaştırmak için belli türde bir kadın gerekiyor."

Faith bir kalça sallıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Peki bu ne tür bir kadın?"

"Doğru türden, aşkım."

Aman Tanrım. "Celine, bu Patrick. Ve Brian da seni tavlamaya çalışan kişi." Kardeşlerin memnun sırıtişları karşısında başımı sallıyorum. Onlar gerçekten

utanç duyma yeteneğine sahip değildi. "Bu adamlar Grafton Caddesi'nde ilginç bir iş yapıyorlar."

"Öyle mi?" Faith nefes alıyor. "Eminim bir sürü ilginç insanla tanışıyordursundur." "Bir sürü," diye onaylıyor Brian, Faith'in tüm dikkatinin üzerinde olmasından gözle görülür bir mutluluk duyuyor.

"Yine de hiçbirinin senin kadar ilginç olmadığına bahse girerim."

Faith kıpkırmızı oldu. "Ah, git başımdan."

Barmen Patrick'in önüne bir tur içki koyarken dikkatle izliyorum. Her birimize birer tane veriyor, sonra kendi birasını kaldırıyor. O kadar dolu ki köpükler nasırlı elinin üzerine dökülüyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. "Evrenin ince dengesine içelim."

İçkim ağzımın yarısına kadar duraklıyor. "Ha?"

"Evrenin dengesi," diye açıklıyor Patrick göz kırparak. "Bu sabah evimizden atılmamızı ve aynı gece kendimizi Dublin'in en güzel iki kadınıyla içki içerken bulmamızı başka türlü açıklayamayız."

"Dengeye," diye kadeh kaldırıyor Brian, sonra da bardağının yarısını boşaltıyor.

Şu anda, bu saçma açıklama bana tamamen mantıklı geliyor. Aslında içkimden uzun bir yudum alırken, bu pratik bakış açısının her şeyin cevabı olup olmadığını merak ediyorum. Bir de bana bakın. Yorucu bir ayrılık yaşamamış olsaydım burada yankesicilerle uğraşıyor olmazdım.

"Dengelemek için," diye tekrarlıyorum kendi kendime. "Peki kovulmak için ne yaptın?"

Brian gülüyor. "Korkarım uzun zamandır bekliyordum. Ama bardağı taşıran son damla dün geceydi. Patrick eve zil zurna sarhoş geldi, kulaklıklarını taktı ve müzik setinin sesini sonuna kadar açtı."

"Peki bunun nesi yanlış?" Faith merakla sorar. "Sonuçta kulaklıklarını takıyordu, değil mi?"

"Müzik setine takmayı unuttum." Patrick birasından hızlıca bir yudum alır ve barın üzerine koyar. "Neredeyse lanet binayı yerle bir ediyordum. İşte ben, on yol öteden duyabilecekleri halde tüm o gürültünün kulaklığımın içinde olduğunu sanıyorum."

Brian eğilip Faith'in ve benim kahkahalarımızı böldü. "Merdivenlerden inen ev sahibimiz üzerinde sadece spor çoraplarıyla kapıyı yumruklayarak kapatmaya çalışıyor ama o sırada Patrick sehpanın altında sızmış durumda. Ve bir peynirli tost

ocakta yanıyor." Kardeşler hatırladıkları için karşılıklı gülüşüyorlar. "Geldiğim için şanslısın yoksa kışını enkazdan çıkaracaklardı."

Patrick elini kalbinin üzerine atar. "Kardeşim."

Brian başını sallıyor ama gözlerinde bir parıltı var. "Sen bir tehditsin."

Nerede kalmayı planladıklarını sormak için ağzımı açıyorum ama barın enerjisinde bir değişim hissediyorum. Çok hızlı ve bunu hisseden tek kişi benmişim gibi görünüyor. Diğer üçü konuşmalarına hiç ara vermeden devam ediyor ama ben kollarımı ovuşturarak bozulmanın kaynağını arıyorum.

Shane'i gördüm. Bardaki çoğu insandan bir kafa daha uzun ve doğrudan bana bakıyor, aynı anda hem beni rahatsız eden hem de nefesimi kesen bir şekilde bize doğru ilerliyor. Böyle hareket ederek kim olduğunu sanıyor? O geçerken kadınlar dönüyor, muhtemelen benim hissettiğim enerji artışını hissediyorlar. Onlara hiç dikkat etmemesi beni daha da rahatsız ediyor, sanki kadınların ilgisine o kadar alışmış ki, bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi.

Yaklaştığında, buz gibi bakışlarının Patrick'in omzuma masumca atılmış koluna kilitlendiğini fark ediyorum. Hiç düşünmeden altından kayıyorum.

Faith yanımda gevezelik ediyor, sesi kıskanmaya başladığım gençlik coşkusuyla dolu. Ona özgür bir gece yaşatmak için bu kadar ileri gittim, bu yüzden Shane çabalarımı cehenneme çevirmeden önce bunu kurtarmaya karar verdim.

"Brian, eğer Faith'i yakında dansa kaldırmazsan, kendiliğinden yanacak. O zaman *ne* yaşayacak bir yerin ne de içki içebileceğin bir barın olacak."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Brian içkisini Patrick'in ellerine tutuşturuyor ve ciyaklayan Faith'i dans pistine doğru döndürüyor. Meraklı Patrick'e hızlıca, "Hemen döneceğim," diyorum ve Shane'in önünü kesmek için harekete geçiyorum. Barın ortasında buluşuyoruz ve etrafımdaki kadınların onun kız arkadaşı olduğumu düşündüklerinde yaşadıkları bariz hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne kadar yanıldıklarına neredeyse gülecektim. Bana karşı duyduğu küçümseme yüzünden okunuyordu. Sert vücudunun her çizgisinde.

"Sen deli misin, kızım?"

Bu tür sorulara hiç tahammülüm yok. Gerçekten kabul edilebilir bir cevabı yok. Seçeneklerim ya *Hayır, ben aptal değilim* ki bu ikimiz için de tatmin edici olmayacaktır. Ya da *evet, aslında aptalım, ki bu da çok daha fazla açıklama gerektirecek.*

"Bizi nasıl buldun?"

Sorusuna yanıt vermediğimde çenesi geriliyor. "Bunun pek önemi yok." "Benim için önemli."

Başımın üzerinden Faith'in dansını izliyor ve gözlerinde tuhaf bir ifade görüyorum, sonra bu ifade kayboluyor. "Adresi komodinin üzerine yapıştırılmış bir notta bırakmışsın. İkiyle ikiyi bir araya getirdim."

Zihnim bunun sonuçlarıyla dolup taşıyor. Boynumun ısındığını, sinirlerimin ortaya çıkmaya başladığını hissedebiliyorum. "Odama mı girdin?"

"Başka seçeneğim yoktu. Kitty ikinizi birlikte çıkarken gördü ve Faith lanet telefonuna cevap vermiyor." Geniş omuzlarını sabırsızca silkiyor. "Sanki iç çamaşırı çekmeceni karıştırmışım gibi."

"Asla emin olamayacağım, değil mi?"

"İç çamaşırını görmek isteseydim, bunu başarmanın daha yaratıcı yolları vardı."

Eğer elimde hala bir bira olsaydı, şimdi karanlık kafasından aşağıya dökülüyor olurdu. Bu komik görüntü beni tatmin etmeye yetmiyor. Hem de hiç. Yüzüne doğru yaklaşıyorum, gözleri ağzıma gelip belli belirsiz karardığında sinirlerimi yutuyorum. "Dünya gezegeninin yok olmasını ve insanlığın bildiğimiz sonunu engelleyen tek şey iç çamaşırımı görmen olsaydı, yine de bunu düşünmek zorunda kalırdım."

Shane dilini şaklatıyor. "Bu çok bencilce, değil mi?" Kulağımın dibinde konuşmak için yakınımaya eğiliyor. Dudaklarının her hareketinde saçlarım titriyor. "Ben o kadar bencil değilim. Önemli olduğunda değil. Bir dahaki sefere o lanet olası dar kotun altına hangi külotu giyeceğine karar verirken bunu aklından çıkarma."

Karnımda ağır bir şey hareket ediyor, bükülüyor ve genişliyor. Hızlı bir nefes çekiyorum. Rahatsız edici hissi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak geri çekiliyorum. "Buraya sadece iç çamaşırı seçimim hakkında yorum yapmak için mi geldin?"

"Hayır," diye ısırtıyor Shane. Gözlerindeki duygusallık gitmiş, yerini bir kez daha sinirlilik almıştı. Ruh hali o kadar hızlı değişiyor ki, benim değişken mizacım bile ona ayak uydurmakta zorlanıyor. Dengemi bozuyor ve bunun için ona kızıyorum. Muhtemelen vurma işini genelde ben yaptığım için. "Buradayım çünkü bu cehennem çukuru kız kardeşime göre bir yer değil. Bunun aklına girmesine izin verme, ama onu bir yere getirmekten daha akıllı

olduğunu düşünmüştüm.

Bunun gibi. Onu kapıdan girdiğinden çok daha farklı bir insan olarak dışarı çıkarabilecek bir yer."

İğnesi hedefi vurdu, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Çoğunlukla. Ama onu bir nebze olsun tatmin etmem için cehennemde soğuk bir gün geçmesi gerekecek. "Son baktığımda kendi kararlarını verebilecek yaşıydı."

Başını sallıyor, yüzünde mizahsız bir gülümseme. "Tanrım, bunun olacağını biliyordum. Onu yalnız bırakamadın, değil mi? Basit ricamı geri çevirmeden önce sadece bir hafta dayanabildin."

"Bak, benimle gelmek için yalvardı. Tüm hayatını hana adanmış olması hiç şaşırtıcı değil. Bir gecede tam bir Lohan olacak değil ya." Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve gülmekte olan Faith'in Brian tarafından döndürüldüğünü görüyorum, ayakları tamamen yerden kesilmiş. Arkamı döndüğümde Shane çoktan dans pistine doğru ilerlemeye başlamıştı, belli ki kız kardeşini geri almak ve bu sırada onu küçük düşürmek niyetindeydi. Bunun olmasına izin veremem. Onu durdurmak için elimi hızla göğsüne koyuyorum, uzuvlarımdan yayılan elektriği görmezden geliyorum. "Bunu ona yapma, lütfen. Bize sadece beş dakika verebilir misin? Bizi dışarıda bekle."

Kesik mavi bakışları hâlâ göğsüne bastırıldığı elime düşüyor. "Bana sana bir daha asla dokunmamamı söylemiştin. Bu, o kuralı çiğnediğimiz anlamına mı geliyor?"

Elimi yanmış gibi geri çekiyorum. "Hayır, öyle değil."

Sırtışı insanı çileden çıkarıyor. "Beş dakikan var." Shane kalabalığı yarararak geri dönmek için dönüyor, sonra duruyor. Arkamdan baktığını fark ettiğimde, hızlı bir bakış Patrick'in bardan bizi yakından izlediğini ortaya çıkarıyor. Shane'in omuzlarındaki ani gerginlik bana bir meydan okuma gördüğünü ve bundan hoşlanmadığını söylüyor. Yine de benim gibi, meydan okumayı geri çevirmek onun doğasında yok gibi görünüyor. Dikkatini bana geri veriyor ve enerjisi sinirli halden şehvetli hale dönüşüyor. Bu enerjinin bana yönelmiş olması, herhangi bir alkol miktarından daha etkili. "Bir şey daha var, Willa." Sert eli kolumdan aşağı kayıyor, sahiplenici bir hareketle sırtımda bir ürperti yaratıyor. "Eğer ben sana dokunamıyorsam, o şerefsiz de dokunamaz."

"O sadece bir arkadaş." Hızlıca söylüyorum ve hemen kendimden iğrenerek bir su birikintisinin içinde erimek istiyorum. Ona bir açıklama borçlu değilim. Ne kadar da yüzsüz.

sanki bana emir vermek kabul edilebilirmiş gibi davranıyor. Ancak bunu geri almak için çok geç, bu yüzden sadece orada durup sessizce öfkelenebilirim.

"Buraya arkadaş edinmek için gelmediğini sanıyordum."

"Açıklığa kavuşturmama izin verin. *Seninle* arkadaş olmak istemiyorum."

"Hisler karşılıklı." Bir an için bakışları ağızımın üzerinde kalıyor. "Beş dakika."

Shane bardan çıkarken tek yapabildiğim gri Henley'sinin altında esneyen sırtına bakmak oluyor. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama bundan hoşlanmadığımı biliyorum. Havaalanındaki o günden beri aramızda bir alt akım var. Ne zaman aynı odada olsak, daha da güçleniyor. Birkaç dakika önce ona bir açıklama yaparak, aramızda bir çekim olduğunu ve Tanrı korusun, gerçekten harekete geçebileceğimizi kabul etme yolunda büyük, tavsiye edilmeyen bir adım attım. Daha da rahatsız edici olanı, Shane'in bana sahipmiş gibi davranmasından duyduğum rahatsızlığa rağmen, bu dürtülere boyun eğme düşüncesi beni... sabırsız hissettiriyor. Ona karşı mı? Benim tepkime mi? Bilmiyorum.

Patrick'in sesi rahatsız edici iç düşüncelerime karışıyor. "Her şey yolunda mı, aşkım?"

Gülümseyip başımı

sallıyorum. "Kimdi o?"

Varlığının belası. "Yolculuğumuz. Korkarım bu geceyi bitirmek zorundayız." Faith işaret edip kıkırdarken Brian'ın yumuşak ayakkabılarla dans ettiği dans pistine doğru yürümeye başlıyoruz. "Dans kraliçesini çekiştirmeme yardım eder misin?"

Altıncı Bölüm

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bir gün Ginger anahtarlarını arabasında kilitledi. Chicago'da alışılmadık derecede güzel bir günde gün batmak üzereydi ve gelip onu alması için Derek'i aramak yerine eve yürümeye karar verdi. Ne yazık ki, aileden gelen şanssızlık yüzünden cep telefonunun şarjı bitmiş ve kaybolmuş. Sonunda yolunu bulmaktan vazgeçip ankesörlü bir telefonda Derek'i aradığında, Derek Ulusal Muhafızları çağırmaya hazırды. Cidden, oradaydım. O aramayı yapmak için telefonu gerçekten açmıştı.

Hemen apartmandan çıkıp Ginger'ı şehrin pek de hoş olmayan bir bölgesinden almaya gittik ve onu terk edilmiş bir arsanın yanında bulunan bir çamaşırhanede bulduk. Eve dönüş yolculuğu sırasında arabayı saran gergin sessizlik yoğun ve aşılmazdı.

Tıpkı şu anda Shane'in arabasının yolcu koltuğunda, Faith arka koltukta dumanlar çıkarırken yaşadığım sessizlik gibi.

Brian ve Patrick'in önünde olay çıkarmadı ama Shane'in arabasının kaldırımında rölantide durduğunu görür görmez, kızgınlığın poster çocuğu oldu. Dikiz aynasından baktığımda Shane'in kafasının arkasının hâlâ onun sert bakışlarının hedefi olduğunu gördüm. Eğer sert duruşu bir gösterge ise, bu bakışı kafatasına saplanmış bir buz kıracağı gibi hissediyor.

Shane iki teslimat kamyonunun arasından geçip hızlı bir sağa dönüş yaparken gösterge paneline tutunuyorum. Sadece bir eli direksiyonun üzerinde rahatça sallanıyor ama yine de bir şekilde bu arabayı pratik bir kolaylıkla idare ediyor. Araba kullanma aşkı gözlerinden okunuyor. Onu kızgın da gördüm, heyecanlanmış da. Bu, o iki duygunun birleşimi. Etrafındaki havada bir yoğunluk var, motorun devri onun vücut hareketlerine uyuyor, sanki arabayla bir olmuş gibi. Bu konuda tutkulu olduğu çok açık. Ne

hayatında yapması gereken şey. Pencereden dışarı bakıyorum.

Sonunda Claymore Inn'in önünde durduk. Shane arabayı park ediyor ve bir an için kimse hareket etmiyor. Emniyet kemerimi çözüyorum, ilk inen ben olmak niyetindeyim, onlara özel aile meselelerini çözmeleri için zaman tanımak istiyorum. Küçük bir parçam Faith'in yanında kalıp onu savunmak istese de bu işe karışmak istemiyorum ama o benden önce davranıyor.

"Bana çocukmuşum gibi davranılmasından bıktım usandım." Çantasını kaptı ve arka kapıyı açtı. "Bir tür asi *genç* gibi gelip beni almak *zorundaydın*."

Neyse ki Shane bu ifadedeki ironiye dikkat çekmiyor. Göstermiş olsaydı, Faith'in gözbebeklerinden ikiz lazer ışınları fırlayıp onu ikiye böleceğinden eminim. "Faith, eğer dışarı çıkmak istiyorsan benimle konuşabilirdin. Şehrin o kısmı uygun değil-"

"Tanrım, kendini duyuyor musun? Babam gibi konuşuyorsun."

Faith'in hıçkırığa hıçkırığa söylediği söz Shane'i susturur. Elleri direksiyon simidinden kucağına düşer. Yine de kız kardeşinin işi bitmemiştir. Koltuğumda donmuş bir şekilde otururken, yılların hüsranı olduğundan şüphelendiğim sözlerini dinliyorum. Normalde mutlu ve neşeli olan Faith'ten gelmesi yapmacık ve doğal değil, ama sanki kontrol edemiyor gibi. Neler yaşadığını anlıyor olsam da, orada oturup bir yabancı gibi dinlediğim için kendimi çok yersiz hissediyorum. Bir kez daha arabadan çıkmaya başlıyorum, tam Faith son darbeyi indirirken.

"Sen gittin, Shane. Gittin çünkü onun parmağı altında yaşayamazdın. Aynaya uzun uzun bak, çünkü sen de tıpkı onun gibisin. Sen osun."

Kapıyı çarptı ve hana doğru koştu. Elim kapımdan düşüyor ve koltuğumda geriye doğru yığılıyorum. Arabada gerginlik uğulduyor ve bunun nereden geldiğini biliyorum. Shane muhtemelen bu fiyaskonun suçunu bana yüklüyor. Yarı yarıya haklı olabileceğini kabul edecek kadar kadını. Bu küçük sahne bana göre kaçınılmaz olsa da, bu gece Faith'i dışarı çıkararak onu teşvik ettim.

Görünüşe göre, Shane'in adına üzüldüğüm için içimde bir parça dürüstlük de kalmış. Sadece birazcık. Shane gibi kız kardeşim de ilk doğma şanssızlığına sahipti, bu da ona benim için bir sorumluluk duygusu veriyordu. Aynı Shane'in Faith için hissettiği gibi. Bu ikisinin de kapatabileceği bir şey değil.

Bazı insanlar başkalarını kendilerinden daha fazla önemsemek üzere yaratılmıştır. Onu haklı ilan etmiyorum ya da onun için mazeret üretmiyorum ama o anda, O'Kelly'nin gecesine aşırı korumacı bir baba gibi sadece pislik yapmak için dalmadığını görebiliyorum. Yüzeyin altında kaynayan daha karmaşık bir şey var.

"Bana öyle bakma."

Dikkatimi ondan ayırıp bir kez daha ön camdan dışarı bakıyorum ve doğrudan bana bakmadığı için yüzümde ne hayal ettiğini merak ediyorum. Tabii ki yağmur *yeniden* başlıyor ve damlacıklar caddeyi görmemi engelliyor. O anda, arabayı sadece benim ve Shane'in sakinleri olduğu kapalı bir boşluğa dönüştürüyor. Bu his, karanlık ve genellikle işlek olan caddede yaya olmamasıyla daha da artıyor. Yağmurun çatıya vurmasından başka bir ses yok ama ikimizin de zihni tıkır tıkır işliyor. Sürekli yağan sağanak yağmurun sesini neredeyse duyabiliyorum. "Öyle demek istemedi."

Esprî yapmadan gülüyor. "Sen bu konuda ne bilirsin ki Willa? Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun." Bir an sessiz kaldı. "Hayır. Her kelimesinde ciddiye." "

"Ben bu işe karışmıyorum," demek istiyorum içimden ama ağzımdan kaçıyor. Sözel becerilerimdeki bu düşüşler neden onun yanındayken

gerçekleşiyor? "Senin gibi insanlar bu işe karışmadan duramaz."

Neredeyse karanlığın içinden ona bakıyorum, gerçekten merak ediyorum. "Benim gibi insanlar mı?"

Sonunda bana baktı ama gözleri donuklaşmıştı. "Her şeyin senin eşsiz mantığınla ya da hızlı bir geri dönüşle çözülebileceğini sanıyorsun. Bu senin saçma sapan Hollywood filmlerinden biri değil. Gerçek hayat bundan daha karmaşık."

"Gerçek hayat."

"Söylediğim her şeyi tekrarlamayı mı planlıyorsun?"

Sinirlenerek çantamı aldım ve oda anahtarımı bulmak için karıştırmaya başladım. Onun bu çok kızgın varlığında burada daha fazla oturmayacağım. Ayrıca, karışmak istemediğimi beyan etmeme rağmen, Faith'i kontrol etme dürtüsü duyuyorum. "Tanrım, Shane, neden bu kadar kırgınsın?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Yağmur daha sert yağmaya başlıyor, tavana vuruyor, arabadan çıkıp sırlıklam olmak konusunda tereddüt etmeme neden oluyor. "Beni çözmüş gibi görüldüğüne göre kendin cevapla."

İç çekiyor ama içinde bir beklenti var. Sanki sonunda benim hakkımda ne düşündüğünü bana söyleme şansına sahip olduğu için heyecanlanmış gibi. "Eğer bir ayrılık seni sadece toparlanmak için dört bin mil uzağa gönderdiyse, hayatında çok fazla zorluk olmadığını tahmin ediyorum."

"Gerçekten mi?" Kaçmak için can attığım kahkaha patlamasını tutuyorum. "Seni ne gönderdi

Buradan uzakta mı?"

Yüz ifadesi sertleşir. "Benim hakkımda konuşmuyorduk." "Şimdi konuşuyoruz."

Shane bir an beni düşünüyor. "Sana hiç baş belası olduğunu söyleyen oldu mu?"

Tatlı tatlı gülümserim. "Eğer beş sentim olsaydı..."

"Doğru." Sabırsız bir elini saçlarında gezdiriyor, ben de kollarında esneyen ve gömleğinin kumaşını geren kaslara bakmamaya çalışıyorum. "Babamla hiç göz göze gelmediğimizi söylemek yeterli. Faith tıpkı onun gibi olduğumu söylediğinde, kontrolcü bir piç olduğumu söylemek istiyor."

Sesindeki sertlik içimi kesiyor. Burada ön camdaki yağmur damllarından daha fazla çözülmemiş sorun var. "İrlandalıların batıl inançları olduğunu sanırdım. Ölüler hakkında kötü konuşmamalısın."

"Ben sadece doğruyu söylerim." Şimdi huzursuz bir enerjisi var, koltuğunda kayıyor, aynaları ayarlıyor. "Dur tahmin edeyim. Ailen kendini keşfetmek için çıktığın bu saçma yolculuğa tam destek veriyor. Belki de içlerinden birinin, seni yarışmanın birincisi olarak seçen komitede bir arkadaşı vardır?" Mavi gözler benimkileri delip geçiyor. "Her hareketinin eleştirilmesi hakkında ne bilirsin ki? Ait olduğun yere, barın arkasına dönmen söylense? Bu konuda hiçbir şey anlamazsın."

"Haklısın. Anlamıyorum." Öfkem göğsümde şiddetli bir rüzgâr gibi savruluyor. Evan hariç, kız kardeşim dışında hiç kimseyle geçmişim hakkında konuşmadım. Ama şimdi bu pisliğe haddini bildirmeyi o kadar çok istiyorum ki, kendimi tutamıyorum. Her şey dudaklarımdan dökülüyor.

Konuşmamı bitirdiğim anda pişman oluyorum. "Kontrolcü bir ebeveyne sahip olmak hakkında hiçbir şey anlamıyorum. Soğuk ve taş gibi sert olmasına rağmen sana tost getiren bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ya da bir babaya. *Nokta*." Kapımı iterek açtım, artık yağmuru umursamıyordum. "Senin aşırı korumacı babanı göreceğim ve seni iğrenç bir eroin alışkanlığı olan fahişe bir anne olarak yetiştireceğim. Seni *ukala* orospu çocuğu."

Yavaşça, sürücü koltuğunda daha dik oturur. "Bekle-"

Yüzündeki şaşkın ifadenin üzerine kapıyı çarpıyorum ve biriken suyun içinden geçerek hana doğru yürüyorum. Sağanak yağmurun oluşturduğu ses duvarının arasından Shane'in sürücü tarafındaki kapısının açılıp kapanma sesini zar zor seçebiliyorum. Tek odaklanabildiğim şey içeri girmek, odama gitmek, böylece bir yastığa çılgılık atabilir ve huysuz bir ergene dönüştüğümü unutmaya çalışabilirim. Bunu bana yapan tek kişinin o olmasından nefret ediyorum. Evan'la birlikte, annem ve geçmişimle ilgili her bilginin kendi rahat hızımda ortaya çıkmasına izin verdim. Beni hiç zorlamadı, bana hiç bir şey göstermedi ama...

Acıma. Korkunç, yapışkan, istenmeyen bir acıma. Evan'a bunun için ne kadar içerlediğimi bir paratoner gibi hissettim. En başından beri. Ama şimdi görüyorum. Harika zamanlama.

Tam girişe varmak üzereydim ki Shane bir kolunu belime doladı. Onu itmek için dönüyorum, ama beni sert gövdesine doğru geri çekiyor ve bizi hanın yanından geçen karanlık sokağa doğru götürüyor.

"Neden?" Islak saçlarıma doğru hırlıyor, bir elini tuğla duvara dayıyor, diğer kalın ön kolunu ortama doluyor. "Neden olduğun yerde kalamıyorsun? Ne zaman rahatsız olsam seni kovalamak zorunda kalıyorum."

Kelimeler çok tanıdık. Evan da bir keresinde bana benzer bir şey söylemişti. *Neden benden kaçıp duruyorsun?* Ne kadar korkak olduğumu içgüdüsel olarak hatırlattığında tüm mücadelem bitiyor. "Şimdi ne söyleyeceksin?" Sesimden alaycılık damlıyor. "Sadece beni tanımak istediğini mi? Korkacak bir şeyim olmadığını mı?"

"Hayır." Parmaklarını kot pantolonumun kemerinin hemen altına sokuyor ve karnıma sertçe bastırıyor. Tanrım, şu anki gergin halimle, içimde kanatlan zevk kurşununu beklemiyordum. Beni yakaladı

ve ben inliyorum, başım yağmurdan ıslanmış omzuna yaslanıyor. "Bunu söylemeyeceğim. Bu saçmalık olur." Kucağını popoma yaslıyor, dudakları boynumun kenarından yukarı doğru sürükleniyor ve yağmuru da beraberinde getiriyor. "Söylemek istediğim şey şu, kızım. Seni kovalamak zorunda kalmak sadece seni sıkıştırmak istememe neden oluyor."

Sanki bir bomba patlamak için doğru fırsatı bekliyormuş gibi, sıcaklık içimde patlıyor ve her yöne şarapnel parçaları gönderiyor. İçimde derinlere saklanmış bir şeytan, özür dileyerek peşimden koşmamasını seviyor. Sırlarımın onunla güvende olduğuna dair bana güvence veriyor. Dürüstlüğü seviyor, büyük olasılıkla uzun zamandır bunu arzuluyor.

Seks yapmayalı uzun zaman oldu. Arkamı dönmeyi, bacaklarımı beline dolamayı ve Shane'in beni bu pis tuğla duvara karşı nefretle becermesine izin vermeyi düşünmemin ana nedeni bu olmalı. Seksi severim, sadece bir kişiyle yapmış olsam bile. İçgüdüsel olarak, Shane'in bana alışkın olduğum tatlı yakınlığı vermeyeceğini biliyorum. Şefkatli bakışlar ya da göz kapaklarıma nazik öpücükler yok. O tamamen farklı bir deneyim olurdu, talepkâr ve yoğun.

Shane'in eli karnımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Sözlerini geri al. Sana dokunabileceğimi söyle." Nefesi titreyerek dışarı çıkıyor, sesi neredeyse yağmurun altında kayboluyor. "Sözlerini *geri al*."

"Hayır," diye boğuluyorum ama popom sözlerimi yalanlarcasına ona daha sert bastırıyor. Shane inliyor ve ses içimi sıvılaştırıyor. Sıcak, muhtaç ve *erkekçe*.

"Beş dakika içinde seni onun üzerine çıkaracağım, bebeğim." Kulağımı hafifçe ısırarak kot pantolonumun çitçitini parmakladı. "İzin ver onu kafandan çıkarayım."

Hem dehşete kapıldım hem de baştan çıktım. Baştan çıktım çünkü, Tanrım, hayatımda hiç bu kadar ateşli ve tahrik edici olmamıştım. Şu ana kadar tahrik olmanın ne demek olduğunu bildiğimden bile emin değilim, bir ara sokakta sıırıslıklam olmuşken, sevmemem gereken biri bana sahip olmak için yalvarıyor. Sinir bozucu derecede karmaşık olan Shane'in bu şans için gururunu bir kenara bırakacak kadar beni istediğini bilmek inanılmaz bir heyecan. Aramızdaki ilişki harika olurdu. Bunu söylemek için kristal bir küreye ihtiyacım yok. Şu anda bile elini kot pantolonumun önünden aşağıya, yarattığı zonklamanın kaynağına doğru sürükleme ihtiyacıyla savaşıyorum.

Ama dehşete düşen yanımlı kazandı.

İtiraf edeyim. Korkuyorum. Shane'in haklı olmasından korkuyorum. Şu anda bırakmam, bu dürtünün kendi kendine işlemesine izin vermem, Evan'ın aklımdan biraz daha uzaklaşması anlamına gelebilir. Ona bundan daha fazlasını borçlu değil miyim? Hayatının iki yılını boşa harcadım ve şimdi hala taze olan anısını, yakın bir yabancıнын onu beynimden çıkarmaya çalışmasına izin vererek mi lekeleyeceğim? Bedenimden mi? Bunu yapamam.

Kendimi ondan ayırmamın son nedenini kabul etmemeye çalışıyorum. Shane beni değiştirecekti. İyi ya da kötü, bilmiyorum. Ama bunu öğrenmeye hazır değilim.

"Dur. Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Bunu basit bir şeymiş gibi söylüyorsun." Başı boynumun kıvrımına düşüyor. "Tanrım, neden lanet olası bir erkek arkadaşın olduğu fikrinden nefret ediyorum? Umurumda olmamalı. Sadece geçip gidiyorsun."

"Bilmiyorum." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Aş artık bunu."

Bir süre geçiyor ve sonra sert bir küfürle beni bırakıyor. Dengesiz bacaklarımla hana doğru koşarken bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum, geri dönmek ve her adımda kendimi onun kollarına atmak istiyorum.

Yedinci Bölüm

Pazartesi sabahı Kitty kapımı çaldığında dışarısı hâlâ karanlıktı. O olduğunu nasıl anladım? Amerikan Ulusal Marşı'nı söylüyordu. Belki de beni hatırlamaya başlamıştır. Ya da en azından kapının diğer tarafında uyuyan bir Amerikalı olduğunu. Nedense bu gerçek, kaplan gibi esneyerek gülümsememi sağlıyor. Yataktan kalkmadan uzanıp çingiraklı cam düğmeyi çevirmeye çalışıyorum ama neredeyse yere sıçacakken vazgeçip ayağa kalkıyorum.

"Günaydın, Kitty."

"Bunu mu giyiyorsun?"

Uykulu bir şaşkınlıkla flanel boxer şortuma ve Chicago Polis Departmanı tişörtüme bakarak cevap vermek için ağzımı açıyorum ama yanımdan süzülerek odaya girdiğinde ağzım kapanıyor. Bugün üzerinde buruşuk siyah bir pantolon ve iki beden büyük ipek düğmeli bir bluz vardı. Saçlarını bir örgü iğnesi tutuyor ve o yanımdan geçerken sivri ucu bana batmadan önce geri çekiliyorum. Şimdiden ölümle burun buruna geldim ve henüz bir fincan kahve bile içmedim. Bu ülkede asla sıkıcı bir an olmaz.

Cuma gecesinden beri, bar açılmadan önce çıkma ve Shane'in çok fazla dikkatini çekmeyecek kadar kalabalık olduğunda gizlice geri girme rutinime sadık kalıyorum. Hafta sonları barda daha büyük kalabalıklar oluyor ama bugün Pazartesi ve şansımın daha ne kadar süreceğinden emin değilim. Konuşmamış olsak da, barın önünden her geçişimde dikkatinin üzerime kaydığını hissedebiliyorum, bu da bana varlığımın fark edilmediğini söylüyor. Shane'le bir kez göz göze geldiğimizde, barın içinden süzülüşümü izlerken onun daha az düşmanca ve daha düşünceli görüldüğünü görünce şaşırdım. Yüzünde Derek'in bir cinayet dosyasına bakarken takındığı ifade vardı. Bu kesinlikle yardımcı olmuyor

Mavi gözleri, sert elleri ve her şeyi iyi bir fikir gibi gösteren belirli bir aksanı hayal ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, kendimi aksanlı erkeklere yaltaklanan bir kız olarak hiç düşünmemiştim, ama adımı kafamda onun telaffuz ettiği şekilde duymaya başladım. *Will-eh*.

Çok sinir bozucu.

Son birkaç günü kararlılığımı güçlendirerek geçirdim. Neyse ki Faith tüm hafta sonu garsonluk yapmakla meşguldü, bu yüzden benimle birlikte daha fazla yere davet edilmesiyle uğraşmak zorunda kalmadım. Gerçi onun arkadaşlığı hoş karşılanmazdı ama Shane'i kızdırmak yapılacaklar listemin en alt sıralarında yer alıyor. Dün, Abbey Tiyatrosu'nda tek kişilik bir gösteriye gittim, son dakika matine bileti bulmuştum. Daha sonra öğleden sonrayı Trinity College'da insanları izleyerek geçirdim, One Hour Photo'da filmin banyo edilmesini beklerken çimlere yayılmış pozisyonumda tur rehberlerini ücretsiz dinledim.

Bugün Ginger için bir şeyler yapmayı planlıyorum. Dün bir grup turistin İrlanda soylarının izini sürmek için gittikleri Dalkey Kalesi'ndeki Miras Merkezi hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Soyum hakkında tek bildiğim yüzde 100 Alman olabileceğim olduğundan, bu tamamen zaman kaybı olabilirdi. Soy, Peet ailesinde sık sık konuşulan bir konu değildi. Ginger ve ben aynı babaya sahip olup olmadığımızdan bile emin değiliz, gerçi her iki durumda da bir fark yaratmazdı. O benim kız kardeşim, bu kadar basit. Ama belki, sadece belki, kendimizi Valerie Peet'in istenmeyen çocuklarından daha büyük bir şey olarak düşünüp düşünemeyeceğimizi öğrenmek için bu yolculuğa değmez mi? Bence değer. Yatağımın başucunda bir otobüs tarifesini duruyor ve giyinir giyinmez Dalkey'e doğru yola çıkmayı planlıyorum.

Kitty sokağa bakan cama vuruyor. "Pencerenin dışındaki baykuşu gördün mü?"

Hiçbir şey göremeyeceğimi bile bile onun görüş alanını takip ediyorum.

"Bir baykuş mu var?" "Elbette, belki de dündü. Takip edemiyorum." Kitty

üzgün görünüyor,

ama bir gülümseme onu kovuyor. Şifonyerime gidiyor, çay bardağını ters çeviriyor ve çay doldurmaya başlıyor. Buhar olmamasından buz gibi olduğunu anlıyorum. "Neden hiç barda takılmıyorsun? Gerçekten çok güzel bir menümüz var. Aşçımız Martin her sabah Howth'tan otobüsle taze balık getiriyor. Bu

"Cipslerle muhteşem, işte böyle."

Dürüst olmak *gerekirse*, barda biraz zaman geçirmek istiyorum. Geceleri uğultulu kalabalığın arasından geçerken, her zaman bir tabure çekip herkesin çalışmasını izlemek isterim. Bardaki yaşlı adamlar, gündüz kalabalığından arta kalanlar, genç müşterilerin maskaralıklarına kafalarını sallıyorlar. Saat ilerledikçe kravatları ve dilleri daha da gevşeyen ofis çalışanları. Her zaman bir tür bekârlığa veda partisi/bar gezintisi yapılıyor gibi görünüyor, bir grup kız tüylü boalar ve parıltılı losyonlar sürüyor. Bu Shane. Kalmamamın sebebi o. Yine de bilinçaltımın derinliklerine inersem, muhtemelen kalmak *istememin* ana nedeninin de o olduğunu fark ederim. Anla işte.

"Morina hakkında iyi şeyler duydum." Karmakarışık saçlarımı omzumun üzerinden geriye itiyorum. "Bir gece kesinlikle uğrayacağım."

"Eğer duyduysam bir yalan."

"Evet." Gülüyorum, hâlâ inandırıcı bir inkârda bulunamayacak kadar sersemim. Kitty çaydanlığı şifonyerin üzerine koyuyor ve yatağı toplamaya başlıyor. Sanırım tekrar uyumayacağım. Omuz silkerek banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum, neden rutini değiştirmeye karar verdiğini merak ediyorum, sanki bugün erken kalkmayı planladığımı biliyormuş gibi. Düşüncelerim yatak odasından gelen daha derin bir sesle bölünüyor. Son uyku sersemliğim de tavana doğru fırlıyor ve balçık gibi yapışıyor.

Shane yatak odamda.

Aynadaki yansımamı kontrol ettiğim için kendimden nefret ederek olduğum yerde donup kalıyorum. Şu anda Swamp Thing'in çirkin kuzenine yakın bir yerdeyim. Oraya gitmemin imkanı yok. Lavabodaki akan suyu kapatıp dinliyorum, neden odamda olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Yanlış kabı almışsın anne." Sesi her zamankinden daha yumuşak, bir şeyi *güm diye* yere bırakıyor. "Bu daha yeni kaynadı. Takas edelim."

"Biliyor musun, bu konuda bir şeylerin tuhaf hissettirdiğini düşündüm." Sesindeki mahcubiyet ifadesi kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Sıcaklık gibi."

"Tencereler aynı görünüyor, değil mi? Kolay hata." Bir döşeme tahtası gıcırdayor. "Şimdi misafirlere kahve servisi yapmaya başladığında, sonunda aklını kaçırdığını anlayacağız."

Dehşet içinde diş fırçamı düşürdüm, ama ses sadece Kitty'nin

Keyifli kahkahalar. Belli ki alınmamış, ama şimdi kendimi bir kulak misafiri olarak ele vermiş oldum. Dürüst olmak gerekirse, kendi odamda gizlice dinleyen biri haline geldiğim gerçeği çileden çıkarıcı. Aynada kendime son bir kez tiksintiyle baktıktan sonra yatak odasına giriyorum. İnsan boxer şort ve çıplak ayakla ne kadar salınabilirse o kadar.

Shane görüş alanıma giriyor, bakışları çıplak bacaklarımın üzerinde geziniyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. İşte yine o düşünceli ifade, hiç umurumda olmaması gerekirken ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyor. Saçları her zamankinden biraz daha dağınık ve pantolon askısı takmış. İtfaiyeciler dışında gerçek hayatta jartiyer giyen birini gördüğümü hiç sanmıyorum. Onda o kadar iyi ve doğal duruyorlar ki sinir bozucu. Kitty sanki hava durumunu tartışmayı yeni bitirmişiz gibi yüzünde dingin bir ifadeyle Shane'le bana bakıyor. Burada hava durumunu tartışmaya gerek var mı ki? Yağmur. İşte, tartışma bitti.

"Pekala." Kitty iki çaydanlığı da alıyor, kapıya doğru süzülürken neşeyle gülümsüyor. "Ben sizi yalnız bırakayım o zaman."

Shane onu takip etmek için hiçbir hareket yapmıyor. Tek bir kaşımı kaldırıp kapıyı işaret ediyorum ama Kitty çoktan arkasından kapıyı kapatıyor. Tek yapabildiğim ağzım açık bakmak.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Nefeslerim kısılıyor. İkimiz de uyku sersemi, sabahın loş ışığında, yatağa bu kadar yakın dururken bu çok samimi. Kot pantolonumun ve botlarımın zırhı olmadan kendimi çok açıkta hissediyorum. Gitmesine ihtiyacım var. "Gitmek zorundasın."

"Bir dakika içinde."

"*Tanrım*, aileniz temel sınırlardan yoksun." Ayaklarımı soğuk zeminde kaydırıyorum. "Sabahın altısında tüm misafirlerinizle çay partileri mi veriyorsunuz, yoksa ben o kadar özel miyim?"

"Adil uyarı, kızım. Senin ukala ağzınla ve o şortlarla aynı anda mücadele etmekte zorlanıyorum."

Ellerim boxer'ımın paçasına gidiyor ama son anda durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kendi odamda bacaklarımı örtmeyi reddediyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bunun şimdiye kadar belli olduğunu düşünmeliydim."

Beni kastediyor. Beni kastediyor. Sessiz odada bir kaya gibi düşen sesinden bunu anlayabiliyorum. Geriye doğru bir adım atıyorum, yoğunluğundan uzaklaşıyorum, her ne kadar karanlık, kullanılmayan bir yanım daha da yaklaşmak istese de.

"Lütfen şu gergin ifadeden kurtulun. Odana bu şekilde girmemin uygunsuz olduğunu anlamıyor muyum sanıyorsun? Bana başka bir seçenek sunacak kadar uzun süre hareketsiz durmuyorsun."

Sesinde midemin çukurunda yankılanan bir hayal kırıklığı var. "Ne söylemeye geldiysen söyle. Planlarım var."

"Tabii ki biliyorsun." Bir elini kirli çenesinde gezdiriyor. "Cuma gecesi arabamda söylediklerin... Yanılmaktan hoşlanmıyorum. İçimden bir ses senin bu duyguyu iyi anladığını söylüyor."

Cevap vermiyorum ama şu anda kesinlikle dikkatimi çekmiş durumda. Ona düşüncesizce annemden bahsetmemden bahsediyor. Daha fazla yaklaşma tehdidi azalıyor, adı konmamış bir sezgi bana üzücü bir şeyi hatırlatarak beni hazırlıksız yakalayıp sonra da bundan faydalanmanın onun tarzı olmadığını söylüyor. Yine de rahatlamış olmaktan çok uzağım. Shane'in yanında rahatlamak mümkün değil. Özellikle de şu anda, bir yığın bükülmüş çarşafın arasından sürünerek çıkmış gibi görünürken.

Shane boğazını temizliyor ve gömleğime doğru başını sallıyor. "Chicago Polis Departmanı. Teşkilatta tanıdığın biri var mı yoksa bunu tutuklandığın için bir hatıra olarak mı aldın?"

Ani konu değişikliği beni şaşırttı. "Hepsi bu kadar mıydı? Bütün özrün bu muydu?" Sadece kapı pervazına yaslanıp kaşlarını kaldırdı. Görünüşe göre benim hakkımda yanılmış olabileceğini ima etmesi, bu güzel sabahta alacağım tek şey. Gerçi içimden bir ses kısa ve yapmacık bir açıklamanın Shane'in dünyasında yalvarma sayıldığını söylüyor. "Kız kardeşimin kocası Derek. Şu anda cinayet masasında teğmen ama yakında yüzbaşılığa terfi edecek."

Bu tişörtü nasıl bulduğumu hatırlamak beni gülümsetiyor. Ginger ve ben Chicago'da yaşadığımız ilk hafta dairemizi su basmıştı. Derek koridora çıkmış, sırlıslık geceliklerle ikimize bir göz atmış ve iki departman tişörtünü almak için dairesine geri dönmüştü, çünkü Ginger'a bakan bir grup itfaiyeciden hoşlanmamıştı. Benim için endişelenmesi

ama umurumda değildi. İlk kez Ginger dışında biri beni rahat ettirmek için elinden geleni yapmıştı. Bu lanet gömleği ölene kadar saklayacağım.

"O senin için önemli." İfadesi dikkatimi şimdiki zamana geri döndürüyor. İşte yine o yüzündeki düşünceli ifade, sanki bir cebir denklemini çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Ve?"

"Senin için önemli olan başka ne var Willa?"

Kahkahalarım biraz fazla doğal değil. "Neden umursuyorsun ki?" "Sana söyledim, yanılmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu kadar mı?"

Shane sessiz kalıyor, beyaz dişlerini dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Kendince bana cevap veriyor ama ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum. Yine de bana neyi önemli bulduğumu sordu ve ben de kız kardeşim hakkında konuşma fırsatını kaçırmakta zorlanıyorum. Onun hayatımdaki önemini görmezden gelmek yanlış geliyor ve şu anda bu kadar uzaktayken ve onu haftalardır görmemişken, Ginger hakkında konuşmak onu daha yakın hissettiriyor. Bunun nedeni Shane'in aynı anda hem gardımı düşürmek hem de güçlendirmek istemem değil. Öyle değil. "Ginger. Kız kardeşim. O benim için önemli," diye fısıldıyorum, neden *izin verdiğimden* emin değilim.

gardımı düşürmem savaşı kazanmamı sağlıyor.

"Bunu görebiliyorum." Sanki daha fazlasını isteyip istemediğini tartışıyormuş gibi bir an beni inceliyor. Bu durum kafamı karıştırıyor. Şimdiye kadar umursamama konusunda bu kadar kararlıyken neden özel hayatıma bu kadar ilgi duyduğunu anlamıyorum.

"Bu küçük ilgi gösterisinin beni yatağa atacağını sanıyorsan yanılıyorsun."

Shane bıyık altından güler. "Seni altımda istemiyormuşum gibi davranmayacağım."

Sanki nemli ve soğuk İrlanda'da değil de Sahra'da duruyormuşuz gibi, bir an bile duraksamadan söylüyor, kendisinden yayılan özgüven odanın öbür ucundan içimi ısıtıyor. Hakaret ve saygı arasında kaldım. Çok cesur biri. Ama ben de öyleyim. Elim titreyerek karnıma bastırıyor. Lanet olsun ona, dürüstlüğü bana daha önce keşfedilmemiş bir seviyede çekici geliyor ve o

biliyor. "Sana söyledim, böyle bir şey olmayacak." Her söylediğimde daha az inandırıcı geliyor.

Shane başını sallar. "Çünkü sen hâlâ Evan'ına aşıksın." "O artık benim Evan'ım değil."

"Kimin kararıydı bu?"

"Karışık bir durum."

Geniş omuzlarını silkiyor ve dudaklarımdan istifa etmiş bir iç çekişi geçiriyor. Bir parçamın bu konuda konuşmaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Ek bir bonus olarak, belki de ayrılmamın berbat nedenlerini açıklarsam, başarısızlığın bulaşıcı olma ihtimaline karşı benden uzak durmasının ne kadar önemli olduğunu anlayacaktır.

"Benimki," diyorum. "Ondan ayrıldım. Ama sırf kendisi beni bırakmayacak kadar kibar olduğu için." Kelimeleri yüksek sesle söylemek canımı acıtıyor ama yalan söylemeyeceğim. Göğsümdeki baskının bir anda azaldığını hissediyorum, içimde tuttuğum şeyi serbest bırakıyorum. Onu evrene teslim ediyorum.

Shane fazla gergin bir gülümsemeyle, "İyi bir adamla çıkmışsın," diyor.

"En iyisi." Sertçe yutkunuyorum, başka tarafa bakmayı reddediyorum. Buraya gelirken verdiğim kararlardan biri de eski Willa'yı yeniden canlandırmaktı. Kusurlarının görünür olmasına aldırmazdı. O kusurlar insanların ona fazla yaklaşmasını engellerdi. *Onlara bakınca*, çılgılık atma ihtiyacı ile boğazım ağrıyor. "Kötü bir anlaşma yaptı."

"Bunu açıkla."

Tavanda doğru kelimeleri arıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, orada değil. Evan'ın beni arkadaş çevresine nasıl soktuğunu ve beni nasıl sergilediğini düşünüyorum. Ona bakın! Onunla konuş! Ona bizden biriymiş gibi davran! Onlar da denedi. Everest Dağı'ndaki sorunlarıma tırmanacağına ve beni Tarzan stiliyle diğer taraftan aşağı sallandıracağına söz vermişti, bir kahraman gibi gülümseyerek. Evan hiçbir şeyde nadiren başarısız olurdu ve benim uyum sağlayamamam onu gözle görülür bir şekilde sinirlendirirdi. Basketbol takımının kaptanı olan ve akranları arasında sevilen Evan, bu serisini benimle sürdürmeye kararlıydı. Kenardan onun bocalamasını izliyor, derinlerde yatan çocukluk travmamı neden kimseyi rahatsız etmeyecek bir yere kilitleyip bırakmadığımı anlamaya çalışıyordum.

Ne yazık ki rahatsız olmak benim tarzım. Gıcırtilı, plastik bir kanepe örtüsü gibi rahatsızım. Kasıtlı değil. Ama hayatınızı

Çocukluk gecelerini yatak odanızda kilitli geçirip, annenizin tuvaletinden saklanırken, kız kardeşiniz hayvani homurtuları yüksek sesli country müzik ve kulaklarınıza yastık koyarak bastırmaya çalıştığında, Evan'ın normal bir olasılık olmaktan çıkıyor.

Shane'in bakışları beni buraya ve şimdiye geri sürüklüyor. "O daha çok Faith gibi birine aitti." Bunu söylediğimi duyduğumda, bu düşüncenin bir süredir filizlenmekte olduğunu fark ediyorum. Garip bir şekilde, bunun için zerre kadar kızgınlık hissetmiyorum. Daha çok özlem duyuyorum. Benim için hiç de tipik bir duygu değil, muhtemelen bu yüzden kaçırdım. "Beni bir Faith yapamadı. Kalıba uymuyordum. Ve ben denedim." Derin bir nefes aldım. "Denedim."

"Hayır." Shane duvarı itip bana doğru geliyor. Tenimin her santimi tüylerim diken diken oluyor ama yere çakılıyorum. Bakışları üzerimde o kadar sabit ki, kısa bir an için bunun somut bir şey olup olmadığını merak ediyorum, her iki yönde de bir santim bile hareket etmemi engelliyor. Tam önümde durdu. "Hiç denemedin."

"Pardon?"

"Senin gibi biri denerse, başarısız olmaz. Derinlerde bir yerde gerçekten değişmek istememişsin."

Sözleri göğsüme inen bir koçbaşı gibi, ciğerlerimdeki oksijeni boşaltıyor. Boğazımdaki golf topunu yutamıyorum. Bu büyük suçluluk duygusunun nereden geldiğini merak ediyordum ve bunun o olabileceğini fark etmek midemi bulandırdı. Bunca zamandır sadece deniyormuş gibi mi yapıyordum? Tanrım, ben bu kadar bencil miyim? "Ne kadar da derin," diye devam ediyorum, başım dönüyor.

Shane sert bir eliyle uzanıyor ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek başımın arkasını kavırıyor. Kaçmak istiyorum ama birkaç saniye önce kendimi bağırsız hissediyordum ve şimdi onun dokunuşu beni sabitliyor. Kendimi onun eline yaslanmaktan alıkoyamıyorum, boynumun gevşemesine izin veriyorum. "Hayır, kendi kalıbından başka hiçbir kalıba uymadığına dair bir şüphem var Willa."

"Aynı şekilde."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor ama hemen ciddileşiyor. "Birkaç hafta içinde gidiyorsun. Çok geçmeden burayı satıp yarışlara döneceğim. Eğer korktuğun şey bağlılıksa, burada endişelenmene gerek yok."

"Bu senin bir kaçamak isteme şeklin mi?" Bakışlarım benimkilerin üzerinde gezinirken dudaklarına düşüyor. Donup kaldım, ne yapacağını görmek için bekliyorum. "Eğer öyleyse, sana ilgilenmediğimi söyledim."

"Yalancı."

"Bu han misafirperverlikten fena halde yoksun," diye cevap veriyorum. "Bu sabah zaten yalan söylemekle suçlandım."

"Bu size bir şeyler anlatmalı." Dudaklarını yavaşça ıslatıyor, göz bebekleri büyüyor. Kalp atışlarım kulaklarımı sağır ediyor, acaba duyabiliyor mu? "Bu kaçınılmaz, Willa. *Biz* kaçınılmazız. Kendini kandırmayı bıraktığında, gel ve beni bul." Parmakları belli belirsiz saçlarımı sıkıyor, farkındalıkla omurgamı dikleştirecek kadar. "Bu arada, artık başka erkeklerden bahsetmek yok. Bu bir sondu." Çelik gibi taşaklarına karşı öfke ve hayranlık arasında gidip gelen bakışlarımı diktiğimde, dudaklarını dudaklarımda gezdiriyor. Karnım ağrımaya başlıyor, kötü anlamda değil. Kalçalarımı gıdıklayan sıcak, eritici bir şekilde. "Beni anlıyorsan başını sallla."

Uzun bir duraksamadan sonra başımı salladım. Buna inanamıyorum. Başımı salladım.

Shane beni bırakıyor ve geri çekiliyor, her hareketi isteksiz görünüyor. Beni bırakması konusunda ben de isteksizim. O öpücük şimdi çok istediğim bir şey, en azından duvarlarımın yıkıldığı şu anda. Ama haklıydım, bu durumdan faydalanmayacaktı. Bu ve Kitty'ye nazik davranışı arasında, Shane hakkında da yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başlıyorum. Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor, ama bunun yerine beni orada bırakıp kapıya doğru yürüyor.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce kafasını tekrar içeri sokar. "Yerinde olsam o soğuk çayı içmezdim. Geçen salıdan beri demliği dolabında saklıyor."

Kapı benim gülüşümle kapanıyor, diğer tarafta onunkiyle yankılanıyor.

Sekizinci Bölüm

Otele döndüğümde hava kararmıştı. Yüzümdeki gülümsemeyi engellemekte zorlanıyorum. Bugün tedirgin edici bir şekilde başlamış olabilir ama Dalkey Kalesi'ne varır varmaz toparlandı. Şans eseri, otantik Ortaçağ kıyafetleri giymiş aktörlerin 1500'lerden kalma kale işçileri gibi davrandıkları canlı bir gösteriye girdim. O kadar zekice ve eğlenceli bulmuştum ki ikinci bir gösteri için kalmıştım. Daha sonra oyuncular tiyatronun arkasında bir cigarayı paylaşırken ve iPhone'larla konuşurken gördüğümde bu illüzyon bozuldu, ama hey, sürdüğü sürece eğlenceliydi.

Hızlı bir öğle yemeği yedikten sonra Miras Merkezi'nde biraz zaman geçirdim. Ginger'la konuşmak ve bulduklarımı ona anlatmak için sabırsızlanıyordum. Odama gider gitmez ve şu botları ağrıyan ayaklarımdan çıkarır çıkarmaz kendimi yatağa atıp onu arayacağım. Chicago Dublin'den altı saat geride olduğu için hâlâ Wicker Park'taki mobilya dükkânı Sneaky Peet's'te çalışıyor olacak ama belki onu müşteriler arasında yakalayabilirim.

Ön kapının camından Shane'i bir grup genç kadın müşteriye servis yaparken izlemek için bir saniyemi ayırıyorum. Onlara para üstlerini uzatırken dalgın dalgın gülümsüyor, muhtemelen bu gizemli yarım gülümsemenin karşı cinse nasıl bir iç çamaşırı ıslatıcısı olabileceğinin farkında bile değil, bu da onu iki kat daha etkili kılıyor. Arkasını döner dönmez içlerinden biri bayılmış gibi yapıyor, grubun geri kalanı da sanki adam kalplerini alıp gitmiş gibi manikürlü ellerini göğüslerine bastırıyor. Bu manzara beni rahatsız etmiyor, en azından ben öyle *düşünmüyorum*, ama ensemde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Yutkundugumda geçmeyen bir şey. Hayatımda bir gün bile kıskanç olmadım, en azından bir erkek için, bu duyguya bir isim koyamıyorum. Ama Shane için böyle hissetmemem gerektiğine eminim.

Eğer bağılıktan korkuyorsanız, burada endişelenecek bir şey yok.

Bu sabah Shane'in teklifini ne kadar cesurca görmezden gelmeye çalışsam da, sözleri bütün gün kafamda yankılanıp durdu. İlk başta kadınsı gururumu biraz incitmişlerdi. Erkeklerin en azından sonsuza dek istemek konusunda biraz saçmalamaları gerekmez miydi? Evan bana gümüş tepside Ay'ı sunarak bir anını bile boşa harcamamıştı. Bir keresinde arkadaşlarıyla futbol izledikleri bir öğleden sonra benimle tanıştığında, sarhoş bir şekilde gelecekteki çocuklarımızın isimlerini saymaya başlamıştı. O zamanlar ödüm bokuma karışmıştı. Yine de Shane'in üç haftalık çıkış stratejisinin ya da *giriş* stratejisinin aksine, nasıl baktığınıza bağlı olarak, var olmayan bir çocuğa bir isim vermek bir rahatlıktır. Shane'in uygunsuz teklifi burada ve şimdi bir karar gerektirirken, bu sadece bir konuşmaydı. Kararı verdiğimi sanıyordum. Onu hiçbir şekilde yanıma yaklaştırmayacaktım. Yine de düşündükçe daha da çekici geliyor. Hem de çok.

Birbirimizden etkilendiğimiz çok açık. İkimiz de dağınık bir bağılılık istemiyor ya da buna müsait değiliz. Otobüsle eve dönerken, kafamda bir düşünce bütün açıklığıyla dolaşıyordu. Bu benim ilk yetişkin, bağılılık gerektirmeyen, gerçekleştirmeyi bekleyen kaçamağım mı? Daha önce hiç bu durumda olmamıştım. Shane'in bende yarattığı bu kafa karışıklığı ve öfkenin şehvet olması tamamen mümkün. Saf, su katılmamış, kıyafetlerini yırtmak isteyen bir şehvet.

Belki de Evan'dan bu kadar kısa bir süre sonra duygularımın bir başkasınıninkiyle sarmaş dolaş olmasından o kadar endişelendim ki Shane'in bana hissettirdiklerine çok fazla önem verdim. En iyi hareket tarzının teklifine evet deyip bu işi bitirmek olup olmadığını merak etmeye başladım. Kaşıntıyı gidermek. Bu iş bittiğinde, kendi kaderimi kontrol ettiğimi ve yoluma çıkan her erkeğin beni değiştirme ya da üzerimde bir tür baskı kurma gücüne sahip olmadığını bilerek yoluma devam edebilirim.

Evet, aslında Shane ile yatmayı *düşünüyorum*.

Sonuçta, en kötü ne olabilir ki? Bunu sadece düşüneceğim. Bu fikrin etrafta dolaşmasının bir zararı yok, değil mi?

Kararsız kararlılığımı omuzlarımın arasına iyice sıkıştırmış bir halde Claymore Inn'in kapısını iterek açıyorum. Pazartesi gecesi için iyi bir kalabalık var. Barın çoğu dolu ve masaların yarısı boş masalarla dolu.

Müşteriler birbirlerine doğru eğilip yüksek sesle konuşurken ve daha da yüksek sesle gülerken gözlükler. Bir Stone Roses şarkısı çalıyor ve tüm konuşmaları birbirine karıştırıyor. Bira, kolonya ve kızarmış yemek kokusu tanıdık gelmeye başlıyor ve bana hiç yemek yemediğimi hatırlatıyor.

Shane'in bakışlarının beni ısıttığını hissediyorum, tıpkı sabahları duş spreyinin altına girdiğiniz o an gibi. Beni uyandırıyor ve vücudumun farkına varmamı sağlıyor. Ama bu sefer bakışlarından kaçmıyorum, tam karşısında duruyorum. Bir kokteyl pipetini çiğnerken dirseğini bara dayamış, onu görmezden gelmeme kararımı fark edince gözlerini biraz kısıyor. Belli ki önceki iki gece yaptığım gibi onu tanımadan bardan geçip gitmemi bekliyordu ama artık korkmuş gibi davranmayacağım.

Yavaşça bana başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum ve böylece aramızda bir tür sessiz iletişim kuruluyor, ancak ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu lanet olası adam için bir şifre çözücüyü ihtiyacım var.

Telefonum cebimde çaldığında barı yarılamaştım. Adımlarım titriyor ve kaşlarımı çatıyorum. Kimse beni cep telefonumdan aramamalıydı. Geldiğimden beri, pahalı ücretlerden kaçınmak için sadece ön ödemeli bir arama kartı kullanarak Amerika'yı arıyordum. Aslında sadece saati kontrol etmek için kullanıyordum. Telefonumu cebimden çıkarıp Derek'in aradığını gördüğümde, içgüdülerim, içinde tenis ayakkabıları olan bir kurutucu gibi midemde takla atmaya başlıyor.

"Derek?"

"Willa." Sesindeki şaşkın sevinci duyunca endişem azalıyor. Bu onun için o kadar alışılmadık bir durum ki, arayanın gerçekten teğmen olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. "Seni yakaladığıma sevindim."

"Ne oldu? Ginger iyi mi?"

"O harika biri. O... *Tanrım*, o mükemmel." Bir an için konuşmuyor ve ben gerçekten tıkanıdığını hissediyorum. "Bebek bu sabah geldi."

"Ne?" Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. "Ginger'ın doğumuna daha bir ay vardı. Bebek iyi mi?"

"O çok güzel. Sağlıklı." Kısa bir duraklama. "Ona Dolly adını verdik."

Gözyaşlarım yanaklarımdan kontrolsüzce süzölmeye başladı. Kendimi bildim bileli kız kardeşim ve ben Dolly Parton'ı idol olarak görürüz. Dolly Parton'a olan tutkumuzu

müzikten kaynaklanıyor, ama yaşlandıkça bunun sadece bir kısmı olduğunu fark ediyorum. Dolly, memleketimiz Tennessee'de tek odalı bir barakada beş parasız büyüdü ve bir süperstar oldu. Her ne kadar Ginger ile aramızda konuşulmasa da, sanırım Dolly'yi içine doğduğumuz koşullar ne olursa olsun, bizim için nelerin mümkün olabileceğine dair bir örnek olarak kullanıyoruz.

"Ginger size bebeğin adını söyleyen kişi olmak istiyordu ama şu anda uyuyor. Saatlerce telefona cevap vereceğini sanmıyorum. Hemen bilmek istersin diye düşündüm."

"Yaptım. Yaptım." Şok, mutluluk... ve ilk rahatlama geçtikten sonra ezici bir hayal kırıklığı duygusu beni ele geçirdi. Ginger'ın yanında olamadığım için hayal kırıklığı. Bildiğim tek ailemin yanında olmam gerekirken bencil bir velet gibi başka bir ülkede kendi yaralarımı yaladığım için hayal kırıklığı. Bu düşünce tarzının *kendisi* bencilliktir. Bunu biliyorum. Ama içimdeki acı dinmiyor. Derin bir nefes alıyorum ve yeğenimin sağlıklı bir şekilde doğduğu ve Ginger'ın hiç yıpranmadan atlattığı gerçeğine odaklanmaya çalışıyorum. "Bu harika, Derek. Tebrik ederim. Harika bir baba olacaksın."

Sanki beni duymadı bile. "Willa, kız kardeşini görmeliydin..." Bu kez tıkanıldığını saklamaya çalışmıyor. "Onun ne kadar güçlü olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ne kadar inanılmaz. Hiçbir fikrim yoktu."

Bir hıçkırığı yutuyorum. "Arada bir sana hatırlatmanın bir yolunu buluyor."

"Bir daha asla unutmayacağım." Derin, titrek nefesi hat boyunca çatırıyor. "Şimdi gitmem gerekiyor. Hemşire doğum belgesini doldurmamı istiyor. Tanrım, doğum belgesi. Beni kızdırmayan tek evrak işi bu olabilir. İyi misin evlat?"

"Harikayım. Senin adına çok mutluyum, Derek." Birinin arkamdan gelip elini omzuma koyduğunu hissediyorum. Arkamı dönmeden onun Shane olduğunu anlıyorum. Dalgınlıkla, Orla'nın onun yerine barın arkasında belirdiğini fark ediyorum, muhtemelen molasından yeni dönmüş ve beni endişeyle izliyor. Düzeltiyorum, bardaki *herkes* beni izliyor. Telefonu tutarken gözyaşlarımın parmak eklemlerime aktığını hissettiğimde, kapüşonumun koluyla gözlerimi siliyorum. Shane tereddütte beni yanına çekiyor ve itiraz etmeden gidiyorum. "Hey, dinle. Dolly'yi yasalara uyan bir vatandaşa dönüştürmemeye çalış."

onu bozmak için bir şans."

Gürleyen bir kahkaha. "Bunu aklından bile geçirme. On sekiz yaşına gelene kadar evden çıkmayacak. Ve ancak o zaman, bulabildiğim tüm kendini savunma derslerini tamamladıktan sonra."

Sulu bir iç çekiyorum. "Eve gelmeli miyim? Yapabilirim-"

Shane yanımda kaskatı kesiliyor ama bu tepkiyi düşünecek durumda değilim.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Buna gerek yok." Dört bin mil ötede bir sandalye geri çekiliyor. "Yakında evde olacaksın. Bir hafta izinliyim ve sonra ben isteyken Patti yardıma gelecek."

Patti, uzun zaman önce bir polis galasında Ginger'dan hoşlanan eski polis sevkیات operatörü, daha sonra hayatlarımızda kaçınılmaz bir hale geldi, çok fazla rahatsız edici soru soran bir tür evlatlık büyükanne. Arka planda birinin Derek'in adını söylediğini duyuyorum. Ginger değil, muhtemelen hemşire.

"Gitmem gerek. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Uyandığında Ginger'a beni aramasını söyler misin?" "Tabii ki. Yakında görüşürüz. Beladan uzak dur." "Bela beni bulur, bunu biliyorsun."

"Hoşça kal, Willa."

"Güle güle."

Elimdeki hat kesiliyor ama kulağıma götürmeye devam ediyorum, Ginger yatakta huzur içinde uyurken Derek'in hastane odasında koşuşturduğunu hayal ediyorum. O odadaki sert, plastik sandalyelerden birinde oturmayı o kadar çok istiyorum ki, midemde fiziksel bir ağrı oluşuyor. Yeğenimi kucağıma almak istiyorum. Ona bakmak ve Ginger'ın geçmişimizden kaçıp mutlu bir hayat kurduğunun kanıtını görmek istiyorum. Bunun benim için de mümkün olduğunu bilmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Bu benim ulaşamayacağım bir şey.

Sonunda Shane telefonu elimden alıyor ve telefon yanıma düşüyor. Bir kolunu belime dolayarak beni barın gözle görülür derecede sessiz olan arka koridoruna doğru götürüyor. Beni odalara çıkan merdivenlerin dibinde bırakacağını sanıyorum ama onun yerine beni karanlık ofise çekiyor.

Kapıyı kapattığında ve tepe lambasını açmadığında şükrediyorum.

Işık. Floresan ışık ve ağlayan kız çekici olmayan bir kombinasyon, bu ortam muhtemelen daha çabuk toparlanmama yardımcı olacak olsa bile. Ancak zifiri karanlıkta hiçbir şey hıçkırıklarımın göğsümde daha da yükselmesini ve ayrılmış ağzımdan kaçmasını engelleyemiyor. Shane'in varlığı bile. Duyduğumda irkiliyorum. Zayıflık gibi geliyor. Ama beni göğsüne doğru çekiyor ve bunu tutmak artık bir seçenek değil.

"Pekala, aşkım."

Tüm söylediği bu, yine de bir şekilde mükemmel bir şey. Ancak bu durumda, mükemmel olan şey beni daha da çok ağlatıyor. Teselli edilmek istemiyorum. Bunu hak etmiyorum. "Orada olmam gerekiyordu. İlk bebekler neredeyse hiç erken gelmez. Google'da araştırdım."

"Çalışmak için daha fazlasına ihtiyacım var. Kimin bebeği oldu?"

"Ginger." Sadece adı bile yeni bir gözyaşı dalgasına neden oluyor. "Doğumuna daha bir ay vardı. Ve ben bu yağmurlu ülkede buradayım. *Orada olmam* gerekirken."

Büyük eliyle sırtıma daireler çizmeye başladı. "Çok yağmur yağıyor." Nedense bu söz beni bir kahkaha atmaya itiyor ama yüzümü boynuna gömüp ağlamaya devam etmek çok cazip geliyor. Uzun zamandır ağlamamıştım, Evan için bile ağlamamıştım ve duygu akışını durduramıyorum. "Bunu tahmin edemezdin," diyor Shane sessizce, neredeyse kendi kendine.

Gözlerimi Shane'in sert omzuna siliyorum ve o beni göremese de başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Anlamıyorsun. Diğerinin ne yapacağını tahmin etmek bizim işimiz. İkimiz de düşüncesiziz ve doğru düzgün iletişim kuramıyoruz. Tahmin etmek bizim çalışma şeklimiz." Başım omuzlarıma düşüyor. "Bu tek şeyi bile doğru yapamadım. *Bana* gerçekten ihtiyacı olduğu tek an ve ben ortalıkta yokum. Tanrım, önemli insanlar için doğru olanı yapamamaktan bıktım usandım. *Her şeyde* yanımdaydı. Beni kurtardı."

Bir süre sessiz kaldı. "Seni neyden kurtardı? Söyle bana, Willa."

Acı acı gülüyorum, bu sestten nefret ediyorum ama engel olamıyorum. "Yapamam."

"Saçmalık. Bana bir şey ver." Sert yanağını yanağıma yaslıyor, bu jest sert sözlerinin altını oyuyor. Orada kalmasına izin vermek riskli ama tuhaf bir şekilde doğal hissettiriyor.

"Neden bilmek istiyorsun? Benim hakkımdaki ilk yargının nerede yanlış olduğunu anlayabilmek için mi?"

"Bilmeye ihtiyacım var. Bunun ötesinde bir açıklamam yok."

Derin bir nefes alıyorum ve aklıma gelen ilk hikâyeyi anlatıyorum. "Ginger bana fotoğraf makinemi on iki yaşımıdayken almıştı. Bir Noel hediyesi. Muhtemelen bunu alabilmek için bütün bir yıl para biriktirmesi gerekti. En iyisi değil ama o *benim*." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, neyi açığa çıkardığıma inanamıyorum ama Shane'in sıcaklığı karanlıkla birleşince çok davetkâr oluyor. "Ginger aynı kamerayı Nashville'deki bir rehinciden beş kez almak zorunda kaldı çünkü annemiz eroin almak için sürekli satıyordu."

Shane bir şey söylemiyor ama sırtımda dolaşan eli daha da sıkılaşıyor ve aniden yorulan kaslarıma masaj yapıyor.

"Ginger bana hiç söylemedi. Lanet kamerayı alıp odamızda, kıyafet yığınının altında ya da paylaştığımız dolabın arkasında bırakmaya devam etti ve eşyaları yanlış yere koyduğum için benimle dalga geçti. Bir gece barda çalışıyordu. Annem tanımadığım iki adamla birlikte kafası güzel bir şekilde eve geldi. Tekrar rehin vermek için kamerayı ararken odamı darmadağın ettiler. Ama Ginger o gece annem eve gelirse diye kamerayı yanında işe götürmüştü. Yani orada değildi."

Shane'in eli hala sırtımda. Sesim boğuklaştı, neredeyse tanınmaz hale geldi. Bu, Valerie hakkında konuşurken kullandığım varsayılan sesim olabilir. Bilemiyorum, çünkü mümkün olduğunca onun hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

"Uyuşturucu zihnine tuhaf şeyler yapıyordu. Mantıklı düşünmüyordu, sadece uyuşturucuya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Aksi takdirde çocuğunuzu rehin vermenin mümkün olmadığını fark ederdi. Ev sahibini beni sadece birkaç saatliğine alıkoymaya ikna etmek için elinden geleni yaptı, bir nevi kredi teminatı gibi. Neyse ki dükkan sahibi Ginger'ın numarasını saklıyordu, böylece annem kamerayı rehin vermek için geldiğinde onu arayabilecekti. Kız kardeşim geldi ve beni aldı. Ondan sonra annemizi bir süre görmedik."

Shane nefesinin altından küfrediyor ve beni kendine çekiyor, dumanlı ve taze gibi çelişkili kokularıyla sarmalıyor. "Ah, aşkım. Özür dilerim."

Başımı sallıyorum, ama o kadar yakın duruyor ki sanki ona sokuluyormuşum gibi geliyor. "Bu ona borçlu olduğum binlerce seferden sadece bir tanesi. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum,

ama yardım edecektim. Bu, beni kurtardığı için ona borcumu ödeme şansımdı."

Shane saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Willa, suçluluk duygusunu anlıyorum. Tahmin ettiğinden daha fazla," diye sessizce ekliyor ve bana burada acı çeken tek kişinin ben olmadığım hissini veriyor. Sesi paslanmış gibi geliyor, sanki uzun zamandır şefkat kaslarını çalıştırmamış gibi, bu da onu daha anlamlı kılıyor. "Kız kardeşini tanımıyorum ama kurtarılmaya ihtiyacı olan bir tip olmadığını biliyorum. Sanırım karşılığında senin de onu kurtardığını söyleyecektir."

"Huh... teşekkürler," diyorum nefes verirken. Ona tam olarak inanmasam bile, böyle söylemesini takdir ediyorum. Shane hakkında öğrendiklerime göre, sıcaklık ve anlayış ona kolay gelmiyor. Özellikle benden hoşlanmadığı düşünülürse, bu sözleri söylemenin iki kat daha zor olduğuna eminim. İkimiz de uzun bir süre konuşmadığımızda, karanlık daha yakın hissettirmeye başlıyor. Vücudumun onunkine bağlanan her noktasındaki karıncalanmanın farkına varıyorum. Dizlerim, kolum, yanağım vücudumun geri kalanından daha sıcak. Nefeslerimiz aramızda hızla akan dalgalar gibi geliyor ve konuşmadan ne kadar uzun süre devam edersek, bu nefesler o kadar derinleşiyor. Yine de daha önce söylediği bir şey aklıma geliyor ve merakımı dile getirme ihtiyacı duyuyorum. "Neden suçlusun, Shane?"

Shane'in eli kalçamın dış tarafında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Çok fazla şey var, Willa." Başını hafifçe çeviriyor ve dudakları kulak mememe değdiğinde ürperiyorum. "Ben iyi bir adam değilim. Gibi değil-"

Onu öpüyorum. Beni bunu yapmaya neyin zorladığını bilmiyorum. Şu anda Evan'ın adını duyma korkusu muydu, zifiri karanlıktaki bu tuhaf sevimli ana onun hayaletinin girmesine izin vermek miydi? Ya da sadece Shane ve ben sonunda ona direnme sınırına ulaştım. Bir iniltiyle öpücüğün içine gömüldüğünde ve başım aydınlandığında, ikincisi olduğunu biliyorum. Hepsi Shane'in işi.

Tam öpüşmeyi derinleştirmek için onu daha da yaklaştıracakken, öpüşmeyi kesiyor. "Ağladığın zaman seni öpmemeliyim."

"Evet,
yapmalısın."

"Evet,
yapmalıyım."

Dudakları benimkilerin üzerine sertçe yapışıyor, bunun gücü başımı geriye doğru eğiyor. İlk temasta titreyerek birbirimizin ağzına nefes veriyoruz. Daha

yeni başlamıştık ve ben daralmış ciğerlerime hava çekemiyordum. Dili ağzımı açıp almaya başladığında havanın abartıldığına çabucak karar veriyorum. Benim

Parmakları saçlarıma gömülürken ve ağzıma hükmederken akıl, mantık ve çekinceler belirsizleşiyor.

Shane Claymore beni dünyanın sonu gelmiş gibi öpüyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Tek bir kalıpta durmuyor, bir sonraki adımda hangi parçamı keşfedeceğini tahmin etmemi sağlıyor. Öpücük aynı anda hem hızlı hem de yavaş. Kararlı ve tadını çıkararak. Düşüncelerim birbirine karışıyor, ta ki tek yapabildiğim beni masayla arasına hapseden, bedenimin içinde eriyene kadar.

Sinirli bir iniltiyle ağzımdan son bir kez kışkırtıcı bir şekilde çekip alıyor, sonra da oksijen ihtiyacının insani zayıflığına teslim oluyor. Havayı sürüklüyoruz, ofis aniden boğucu bir hal alıyor. Yüzünü göremediğim için ne düşündüğünü anlamam mümkün değil. Sonra güçlü ellerinin arkamda beni masanın kenarına doğru çektiğini hissediyorum. Kalçaları bacaklarımın arasına *sertçe giriyor* ve bunun beklenmedikliği karşısında nefesim kesiliyor. Bu agresif bir hareket ama beni korkutmuyor. Hayır, bunun yerine sistemimde dolaşan bir ısı heyecanı gönderiyor.

"Bu gece içeri girdiğinde yüzünde bunu görebiliyordum. Bunu düşünüyorsun."

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Şişmiş dudaklarımı yalayarak ellerimi kaslı göğsünde gezdiriyorum. *Neden hâlâ beni öpmüyor?* İkinci sorumu yüksek sesle dile getiremeden, vücudu benimkini masanın üzerine doğru itiyor, böylece bacaklarımın onun beline dolanmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Bu, bebeğim." Shane'in kalçaları benimkilere karşı müstehcen bir şekilde yuvarlanmaya başlarken ağzı boynumun kenarından yukarı kayıyor. Ritmik hareket kotumun dikişinin son zamanlarda fena halde ihmal ettiğim bir noktayı itip sürüklemesine neden oluyor ve inliyorum. "Bu. Biz. Ben senin içinde hareket ediyorum. Bunu düşünüyorsun."

"İsa. Ben şimdi varım."

Shane her iki bacağımı da kavırıyor ve kalçalarının üzerine koyuyor. "Bizim gibi insanlar, zaten içimizde çok fazla şey tutuyoruz. Her şeyi içimize atamayız, yoksa çıldırırız." Ağzı benimkiyle çarpışıyor, öpüşme neredeyse tembelce başlıyor, ama tekrar hava almak için ara verdiğimizde, çılgınlık içindeyiz. "Bana gel, yakında, Willa. Yukarıda, o büyük yatakta tek başına uyuduğunu bilmek beni geceleri uyutmuyor. Bu lanet kot pantolon yoluma çıkmadan bacaklarının arasında olmak istiyorum."

"Evet. Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Bunu düşünüyorum."

Alçak sesle küfrederek beni bırakıyor. Masanın üzerine yığılıyorum ve çıkışa doğru ilerleyen ayak seslerini dinliyorum. Kapıyı açıp loş ışığın içeri girmesine izin verdiğinde, onu izlemek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Duraklıyor ve bana bakıyor, saçları dağınık, ağzı beni öptüğü için hala nemli.

"Daha hızlı düşün, kızım."

Dokuzuncu Bölüm

"Ah, hadi ama, Willa. Shane bana bir gün izin verdi. Hiç pencereden dışarı baktın mı?" Faith tek ayağının üzerinde zıplayarak dramatik bir şekilde odamın penceresini işaret ediyor. "Yanmama yetecek kadar güneş var. Yıllardır yanmamıştım."

"Neden yanmak isteyesin ki?"

Kolunu çimdikliyor. "İrlandalı tenim var. Seçeneklerim beyaz ya da kırmızı." "Ah." Gülümsememi gizliyorum ve aynaya dönüyorum.

Dudağımı ısırarak

Çamaşır günü için hazırladığım kıyafet. Kalçalarıma fazla oturan acil durum kotu ve dün bir hevesle aldığım kolsuz fuşya bluz. Rengi hoşuma gittiği için almıştım, bir başkasının beni bu renkte begeneceğini düşündüğüm için değil, orası kesin.

Üstümün şeffaf kumaşını aşağı çekiyorum ama göbeğimin bir kısmı hâlâ görünüyor. Çamaşırhanede göbeğim açıkta saklanmak bir yana, bütün bir günü her zamanki siyah tişörtüm ve kot pantolonumdan çok farklı olan bu kıyafetle geçirmek kesinlikle cazip değil. Bugünün çamaşır yıkamak ve Dolly için bir hediye almakla geçmesi gerekiyordu, ki onunla haftalarca görüşmeyecek olmama rağmen nedense bu acil bir işmiş gibi geliyor. Ginger hala aramadı, bu da beni iki kat daha huzursuz ediyor. Orada olmayışımı telafi etmek için bebek için bir şeyler *yapmam* gerektiğini hissediyorum.

Yine de arkamdaki aynada Faith'in yansıması çok umutlu ve saçlarını çoktan düzeltmiş. Yumuşamaya başladığımı fark ediyorum. "Birkaç saat ayırabilirim. Aklında ne var?"

"Biraz alışveriş yapacağım," dedi, sanki odama girmeden çok önce cevabı hazırlamış gibi çok hızlı söyledi. Gözlerimi şüpheyile ona diktiğimde kapıya doğru dönüyor. "Hadi o zaman, güneş doğmadan

hangi ülkede parladığını hatırlar."

Faith'in başıma açacağı belaya karşı kendimi hazırlayarak çantamı omzuma atıyor ve onu takip ediyorum. Ben inmeye başlarken beyaz elbisesinin son kez dalgalanışını, sonra da merdivenlerin dibinde kayboluşunu yakalıyorum. "Yavaşla, çılgın pantolon. Eğer boynunu kırarsan, biz-" Faith ve Shane'in koridorda baş başa durduklarını görünce duruyorum. O'Kelly'nin gezisine gittiğimiz gece yaptıkları tartışmadan beri birbirleriyle konuşup konuşmadıklarını merak ediyordum. Görünüşe göre konuşmuyorlar, eğer vücut dilleri bir gösterge ise. Faith kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini havaya kaldırmış. Shane sadece yorgun görünüyor.

Ta ki Faith'in başının üstünden gözleri benimkilerle buluşana ve bakışları beni tepeden tırnağa tarayana kadar. Kalan yorgunluk yerini hızla nefesimi tutmamı gerektirecek kadar güçlü bir sıcaklığa bırakıyor. Dikkati sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada kaldığında, kot pantolonumun bel bandında görünen tenin daha da farkına varıyorum. Gömleğimi çekiştirmekten başka bir şey istemesem de, görünüşü dikkatimi dağıtıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bana yorgun olduğunu söylüyor ama duştan nemlenmiş saçları ve güçlü göğsünün kıvrımlarını belirginleştiren askıları ile aynı anda hem dokunulabilir hem de tehlikeli görünüyor. Sırf tepkisini görmek için jartiyerlerden birini geri çekip vücuduna çarpmasına izin vermek için ani bir dürtü duyuyorum.

Bir başlangıçla, Faith'in adımı çağırdığını fark ediyorum. Söyleyiş şekli bana bunun ilk kez olmadığını söylüyor. Shane'in bilmiş sırıtışını görmezden gelerek, "N'aber?" diye mırıldanıyorum.

"Dedim ki, gitmeye hazır mısın?" "Önden buyurun."

Yanından geçmek için hareket ettiğimizde Shane, "Aslında," diye sözünü kesti. Biraz kararsız görünerek bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ofiste Willa ile biraz konuşmam gerek."

"Ne için?" Faith ve ben aynı anda soruyoruz. Göğsümde küçük bir panik baloncuğu uçuşuyor. Bu sabah Shane'le yalnız kalamam, henüz ne hissettiğimi çözemedişken ve birbirimizin kemiklerini kırma konusunda bir karar veremedişken olmaz. Şu anda hissettiklerimle, onun bu kadar yakınımnda durmasıyla, objektif olacak gücüm olduğunu sanmıyorum.

"İnanç gelebilir," diye geveledim. "Ne söylemek istersen... İnanç duyabilir,

"

Bu riskli bir hamle. Tek bildiğim, Shane blöfümü görecektir ve teklifini düşünmeye devam etmemi hatırlatacak. Hem de kız kardeşinin önünde. Bana bir an için dikkatle bakıp sonra omuz silktiğinde, bastırılmış bir nefesi serbest bırakıyorum. Ofisin kapısını iterek açıyor ama Faith yanından geçip giderken gözlerimle buluşmuyor. "Önden buyurun."

Çantamın askısını tutarak yanından geçerken içime çekmekten kendimi alamıyorum, böyle kokmak için ne tür bir mucize sabun kullandığını merak ediyorum. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de anlaşılması zor. Shane'e nasıl kokuyorum? Ginger gibi parfüm kullanmıyorum ya da duşta vücut yıkamıyorum. Kullandığım tek şey Dove sabun ve normal, eczaneden alınmış losyon. Kokum var mı? Onun üzerinde bir etkisi var mı? Başımı sallayarak bu saçma düşüncelerden vazgeçiyorum ve ofise doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bu kez ışıklar açık, ama bu dün geceki kalp kalbe dönüşen öpüşme seansını hatırlamamı engellemiyor.

Faith'in uzun uzun iç çekmesiyle botlarımın içinde kayıyorum. "Ne oldu?"

Shane masanın etrafında dönüyor ve yeni fark ettiğim bir dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa basıyor. Etrafında, üzerinde notlar karalanmış kağıt parçaları ve yarısı boşalmış bir fincan çay var. Saatini kontrol ediyor, sonra sabırsız bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sadece... bekle."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, Faith'in bana yönelttiği sorgulayıcı bakışları görmezden gelerek. Shane'le birkaç saat önce tam da bu masada öpüştüğümüzü bilse ne düşünürdü acaba? Yine de günü benimle geçirmek ister miydi? Bu soruyu duyduğumda cevabını bulmaya çalışıyorum.

Kız kardeşimin sesi. Dizüstü bilgisayardan tanıdık Tennessee tonu geliyor. "Dünya'dan Wip'e. Cevap ver, Wip."

Willa Ingrid Peet'in kısaltması olan Wip lakabımı duyunca ciyaklıyorum - *evet* ciyaklıyorum- ve ayağa fırlayıp masanın diğer tarafına geçiyorum. Ginger orada, ekranda bana gülümsüyordu. Çok yorgun görünüyor, uzun kestane rengi saçları gelişigüzel topuz yapılmış, gözleri uykuda bulanıklaşmış ve şişmiş. Diğer taraftan, hayatı boyunca hiç bu kadar güzel görünmemişti. Huzurlu görünüyor. Sevgiyle ağırlaşmış.

"Hey."

"Hey, sen."

Boğazımdaki tıkanıklık hissini temizliyorum. "Ben dönene kadar bebeği içeride tutmak bu kadar zor olur muydu?"

"Biz Peet kadınlarını bilirsin." Gözleri parıltıyor. "Bizim kendi aklımız var."

Kahkahalarım kesiliyor. "Doğru sözler..."

Ginger ekranın hemen ötesinde bir yere bakar. "Dakikliğini Derek'ten almış olmalı. Hayatımda hiçbir şey için erken gelmedim."

"Belki bir saç randevusu hariç."

"Bir kızın öncelikleri olmalı." Gözlerini kısan Ginger daha da yaklaşıyor. "Fuşya mı giyiyorsun? Hani *ben sadece siyah giyerdim*?"

"Heyecanlanma. Bugün çamaşır günü."

"Bununla hiçbir ilgisi yok-"

"Hayır," diye sözünü kestim ve Shane'e gergin bir bakış fırlattım.

Ama Faith'le birlikte o da gitti ve beni odada yalnız bıraktı. Ani yokluğu midemi kısa bir süreliğine de olsa tuhaf, boş bir duygunun istila etmesine neden oluyor. O anda onun orada durmasını istediğimi fark ediyorum. Ama şimdi bunu düşünemem. Aynı anda hem Ginger'ı görmek hem de onunla konuşmak için nadir bir şansım varken olmaz. Arka planda Derek'in sesini duyuyorum ve sonra Ginger'a yeğenimi uzatıyor. Kız kardeşimin çocuğuna *bakıyorum*.

"Yeğeninizle tanışın, Dolly Tyler."

Duygularımı kontrol altına almaya çalışırken, bir yumruğumu ağzıma bastırıyorum. "Hey, Dolly. Bu yaşamak için oldukça büyük bir isim." Sanki cevap veriyormuş gibi hafifçe gurulduyor ve gülüyoruz.

Ginger kızına öyle büyük bir gururla bakıyor ki, adeta büyülenmiş gibiyim. Bu gerçekten bir mucize. Kimse bize böyle bakmamıştı ama işte hâlâ sevmek kapasitemiz olduğunun kanıtı. "Bilemiyorum. Bu küçük hanım Backwoods Barbie'sine bile taş çıkartabilir."

"Ona karşı bahse girmezdim."

Ginger bana bakıyor ve bir an için aramızdaki kilometreler yokmuş gibi hissediyorum. "Vay anasını. Ben bir anneyim, Wip."

"Evet, öylesin. Umabileceği en iyi kişi." Bir zamanlar Ginger'a nasıl hissettiğimi söylemek zor olurdu. Birlikte olduğumuzdan beri

Chicago'ya taşındıktan sonra bu konuda daha iyi olmaya başladım. En azından kız kardeşimle. "Tanrım, bak ne kadar güzel. Bebeklerin çirkin olması gerektiğini sanırdım."

Ginger gülüyor ve başını sallıyor, beni iyi tanıdığı için espri yapmaya çalışarak konuyu saptırdığımı biliyor. Ve her zamanki gibi buna izin veriyor. "Ondan ne çıktığını görmelisin."

"Bunu söyledigime inanamıyorum ama dört gözle bekliyorum."

Derek yatakta Ginger'ın yanına oturuyor ve ona sanki hastane odasına kanatlarını takıp inmiş ve arkasında ilahi bir koro şarkı söylüyormuş gibi bakıyor. Gözleri buluşuyor ve aralarında sessiz bir iletişimin geçtiğini izliyorum. "Willa, senin vaftiz annesi olmanı istiyoruz. Söylemeye gerek yok biliyorum ama... söylenmesini istedik."

Söylemeye gerek yok. Vaftiz annesi olma ihtimali hiç aklımdan geçmemişti. Hazırlıksız yakalandım, sadece ekrana baktım.

Derek'in kahkahası dizüstü bilgisayarın hoparlörlerinden gürliyor. "Bu bir evet mi?"

"Evet. Bu bir evet." Kahretsin, yine ağlıyorum. Yirmi dört saatten kısa bir sürede iki kez. Kabul edilemez. Biraz önceden uyarılsaydım, yeni statümü onurlu bir şekilde kabul edebilirdim, ama bunun yerine berbat haldeyim. Ellerimin tersiyle gözlerime vuruyorum. "Berbatsınız çocuklar."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorlar, bu yüzden sadece gülümseyip başlarını sallıyorlar. "Ginger, bu nasıl oldu?" Dizüstü bilgisayarı el sallayarak kaplıyorum. "Derek dün gece fotoğraf yarışmasındaki insanlardan bir telefon aldı. Birisi

Claymore Inn'den bizimle temasa geçmeye çalışıyordu. Siz olduğunuzu düşündük ama-"

"Shane Claymore'du." Derek beni dikkatle inceliyor, her zamanki gibi polis ve aşırı korumacı kayınbirader. "Dizüstü bilgisayarımız olup olmadığını sordu, ben de hastaneden çalıştığım için vardı. Bana gönderdiği programı indirdim... ve işte buradayız. Peki kim o?"

Bu yüklü soru karşısında iç çekiyorum, tam o sırada masanın etrafına karalanmış notlar dikkatimi çekiyor. Fotoğraf yarışmasından tanıdığım telefon numaraları ve isimler. Derek'in cep telefonu numarası. Shane kız kardeşimi, yeğenimi görebilmem için bu fırsatı ayarlamak için epey uğraşmıştı. Gözlerinin altındaki halkaları ve kaşlarını çatışını hatırlıyorum.

"Kim olduğundan emin değilim," diyorum kendi kendime, Derek ve Ginger'ın beni duyabileceğini bir an için unutarak. Dikkatim tekrar onlara yöneliyor. "Dinleyin, güzel vaftiz kızıma iyi bakın. Ve Derek, kız kardeşimin biraz uyumasını sağla," diye ekliyorum, bunu yapacağından zerre kadar şüphem yok. "Sizi özledim çocuklar, lanet olsun. Yakında arayacağım."

Ginger'ın dikkati bebek mızızlanmaya başlayınca dağılıyor. Derek yatağın kenarında ayağa kalkıyor, elinde bir bebek bezi ve bir bardak su var, her şeye hazırlıklı görünüyor. "Güle güle, Wip. Benim yapmayacağım bir şey yapma."

"Oh, bu seçenekleri azaltıyor," diye cevap veriyorum ama alaycılığım onların gözünden kaçıyor. "Hoşça kalın çocuklar."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Göğsüm çok sayıda karmaşık duyguyla ağırlaşıyor. Minnettarlık, şaşkınlık, sevgi... biraz da melankoli. Kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum ama tek görebildiğim Shane, hayatımın son beş beklenmedik, muhteşem dakikasını mümkün kılan kişi. Bazı insanlar için birkaç telefon görüşmesi önemli bir şey değildir. Benim içinse çok büyük.

Artık düşünmüyorum. Sadece kalkıp ofisten çıkıyorum. Nereye gideceğim belli ama oraya vardığımda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Koridordaki kapıyı itip bara girer girmez onu barın arkasında dikilirken görüyorum. Barda başka kimseyi görmüyorum ve hızlı bir bakış Faith'in dışarıda, hanın önündeki kaldırımında beni beklediğini söylüyor. Sallanan kapının sesi onu varlığımdan haberdar ediyor ve sırtı biraz geriliyor, ama dönmüyor, beyaz bir bezle barı temizlemeye devam ediyor. Beni fark etmese de adımlarım duraksamıyor, barın arkasına doğru giderken duraksamıyorum.

Birkaç metre uzaklaştığımda Shane döndü. "Bak, olayı büyütme-" Yüz ifademi görünce sözünü kesti. Sonra elindeki bezi bırakıp benimle yarı yolda buluşuyor. Bir saniye sonra kollarına atılıyorum, bacaklarım beline sıkıca sarılıyor. Shane bir eliyle popomu kavıyor, diğerini saçlarıma gömüyor ve gözlerimi arıyor. Her şeyi görmesine izin vermeye hazır değilim, bu yüzden başını kendime doğru çekiyorum. Ve onu tüm gücümle öpüyorum.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, hırıltılı iniltisinden cesaret alıyorum. Ne zaman onun

Dişlerim alt dudağımı tırmıklıyor, kalçalarım kalçalarının etrafında sıkılıyor ve öpücüğü daha da derinleştiriyorum. İlk kez, onu tek bir çekince olmadan öpüyorum ve bu özgürlüğün etkisi yıkıcı. Şakaklarıma kan hücum ediyor, bir öpücüğün ağrıtabileceğini bilmediğim yerlerimde ağrılar oluşuyor. Popomdaki el beni daha da yaklaştırmaya zorluyor ve kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Shane içimdeki değişimi, kısıtlamamın sona erdiğini hissediyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü geri çekilip dudaklarıma *yapışıyor*. "Seni bu lanet bara götürmeyi ne kadar istesem de, Willa, ilk seferinde seni böyle istemiyorum." Ağzını yanağımdan kulağıma doğru fırçalıyor. "Bunun için bir zaman olacak. Yakında. Hisset beni, aşkım." Kalçaları benimkilerin altında yuvarlanıyor. "Bu bir söz."

Birkaç nefes aldıktan sonra başımı sallıyorum, kalçalarımı gevşetmeye zorluyorum ki bedenim onun daha sert olanından aşağı kayabilsin. Shane omzuma sert bir el koyarak beni sabitliyor ama hiçbir şey içimde olup bitenleri durduramıyor. Sertçe yutkunarak onun mavi bakışlarıyla buluşuyorum. "Yaptığın şey... teşekkür ederim."

"Bir şeyi anlamamı istiyorum." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Bunu öyle ya da böyle karar vermeni teşvik etmek için yapmadım. Bunun açıklığa kavuşmasını istiyorum."

"Tamam," diye fısıldıyorum, bana bu kadar yoğun bakarken samimiyetini sorgulayamıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Kıpırdamadan duruyor ve sonra eli yüzümden kayıyor. "Belki nasıl bir şey olduğunu biliyordumdur. Birinin sana ihtiyacı olduğunda yanında olamamanın verdiği suçluluk duygusu."

Her şeyden çok onu daha fazla sorgulamak istiyorum ama Faith cama vuruyor. Hemen geri çekilip başımı eğiyorum. Utanç duyduğum için değil, aramızda bir an yaşandığı ve başka birinin buna tanık olmasını istemediğim için.

"Bunu yapmanın sebebi her neyse..." Çaresizce omuz silkiyorum. "Bunu asla unutmayacağım. Eve gittiğimde... bundan kırk yıl sonra sen beni unuttuğunda, ben hatırlayacağım. Tamam mı? Teşekkür ederim."

Shane'in cevabını beklemeden hızla dönüyorum ve kendimi tekrar onun kollarına atma isteğime yenik düşmeden bardan çıkıyorum.

Onuncu Bölüm

"Kardeşimle mi yatıyorsun o zaman?"

Portakal suyundan aldığım ilk yudum boğazıma takılıyor. Ben kaldırımda bir pislik gibi öksürüp dururken yayalar etrafımdan dolanıyor. Bu planlı ya da uygun bir oyalama taktiği değil, ama en azından öksürük krizim Faith'in masumca sorduğu soruya düzgün bir cevap formüle etmem için bana zaman veriyor. Bunu iki şekilde halledebileceğimi düşündüm. Ona gerçeği söylemek, yani *hayır demek* ve Shane'le yatmanın Reese'in Fıstık Ezmeli Kupları'nın icadıyla eşit bir fikir gibi görünmeye başladığı gerçeğini bir kenara bırakmak. Ya da büyük kız külotumu giyip *tamamen* dürüst olabilirim.

"Bunu düşünüyorum."

Faith başını eğdi ve şimdi beni farklı bir gözle gördüğünü söyleyebilirim. Kardeşimle yatmak isteyen kız merceği. Benzer bir konuda epey deneyimim oldu, çünkü bir çift gözü olan her erkek bir noktada kız kardeşimle yatmak istemiştir. Başlangıçta bu bilgiye sahip olmak rahatsız ediciydi ama bir süre sonra öğürmeyi kontrol etmeyi öğreniyorsunuz. Faith'in durumunda, Shane'i elde etmek isteyen kızlardan payına düşeni aldığına bahse girerim. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimden, ilk engelim Shane'in sonsuz aşkını nasıl güvence altına alacağına dair ipuçları için ona ihtiyaç duymayacağımı bildiğimden emin olmak olacak. Bunu istemiyorum.

"Dinle, Faith-"

"Biliyorsun, o gidiyor."

Başımı sallıyorum ve meyve suyumu yudumluyorum. "Ben de öyle."

Omzumun ötesinde bir noktaya bakıyor. "O her zaman gider."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Eğer zorlarsam, benim

bilgi için kazmak. Bu sıradan sevişme işinde yol bulmak zor. "Yani bu sadece bir ilişki mi?"

Bir kahkaha atıyorum. "Buna ilişki diyebilir miyim bilmiyorum, çünkü hiçbir şey olmadı. Ayrıca, eski zaman filmlerinde oynayan oyuncular değiliz."

"Buna ne diyorsunuz?"

"Geçici."

Faith tekrar yürümeye başlıyor ve ben de ona yetişmek için hareket ediyorum. Benimle bir daha görüşmek istememe ihtimalini düşünüp paniğe kapıldığımda, Faith'i çoktan arkadaşım olarak görmeye başladığımı fark ediyorum. Kahretsin, tıpkı Shane'in bana söylediği gibi içeri sızmanın bir yolunu bulmuş. "Bu seni rahatsız ediyor mu, çünkü ediyorsa-"

"Beni rahatsız eden sevişmek değil-" "Bu kelimeyi kullanmama konusunda anlaşalım."

Faith kaşlarını çatar. "İyi. Bu bir şey değil-" "Ve sevişmeye geri dönüyoruz."

Merrion Square Park'ın kenarına varıyoruz ve bizi çimenlik alana doğru götüren bir patikadan yürümeye başlıyoruz. Dalgın bir şekilde parkın her zamankinden daha kalabalık olduğunu fark ediyorum ama bunu nadir görülen güneş ışığına bağlıyorum. Faith ilk kez yanımda sessizleşti, ben de ona odaklanıyorum. "Bunun hangi kısmı seni rahatsız ediyor?"

"Sadece senden çok hoşlanıyorum, Willa." Faith yavaşlayarak durdu ve bana tereddütlü bir bakış attı. "Kendimi bildim bileli Shane yarışmayı sever. Bu onun hayatı. Bazen başka hiçbir şeye yer olmadığını düşünüyorum."

Bakmadan boş meyve suyu kutumu çöp kutusuna atıyorum. "Endişenizi takdir ediyorum ama yer açması için ona ihtiyacım yok."

"Odan var mı, Willa?"

Sertçe yutkunuyorum, sorudan rahatsız oluyorum. "Ne için?"

Cevap vermek için ağzını açtığında arkamdan yaklaşan iki tanıdık ses duyuyorum. Faith'in çiçek açan gülümsemesi yeni gelenlerin kimliklerini doğruluyor, bu yüzden Patrick ve Brian olduklarını anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yok. "Alışverişe gideceğimizi sanıyordum," diye fısıldıyorum Faith'e.

"Bana borçlusun." Artık bana neredeyse hiç dikkat etmiyor. "Ne de olsa kardeşimi beceriyorsun."

Faith yanımdan süzölüp geçerken ona sıkıca, "Henüz değil," diye hatırlatıyorum, tam zamanında dönüp kollarını Brian'ın boynuna doladığını ve neredeyse onu omzuna asılı yıpranmış gitarın üzerine devirdiğini görüyorum. Ve eğer Shane kız kardeşine bir yankesiciyle buluşması için eşlik ettiğimi öğrenirse kesinlikle sevişme falan olmayacak. Bir sürü ters ters bakma ve ardından biraz da surat asma olacak.

Brian ve Faith sarılmaktan vazgeçme belirtisi göstermeyince Patrick komplocu bir tavırla gözlerini bana çeviriyor ama yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Siz iki güvercinle burada tanışmak ne güzel."

"Bunun bir tesadüf olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Brian Faith'i yanına yatırır. "Bu bir tesadüf değil. Siz ikiniz amigo kızlarımız olarak hizmet etmek için buradasınız."

Patrick yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Bugün parkta Sokak Sanatçıları Dünya Şampiyonası var. Etrafta dolaşan onca insanı merak etmedin mi?"

"Buraya güneş için geldiklerini sanıyordum," diye geveleyerek cevap veriyorum, sonunda ağaçların hemen ötesindeki devasa beyaz çadırları, uzaktan gelen müzik ve tezahürat seslerini fark ediyorum. "Bu sahne alacağın anlamına mı geliyor?"

Brian Faith'e gülümseyerek, "Ve umarım kazanırım," diye araya girdi. "Gerçi ödülümü çoktan kazandığımı söyleyebilirsiniz."

Patrick ve ben inliyoruz. "Ailemizin adını lekeliyorsun kardeşim," diyor.

O zaman aklıma Brian'ın bu küçük buluşmayı ayarlamak için Faith'in telefon numarasına ihtiyacı olduğu geldi. Belli ki ilişkileri düşündüğümünden daha da ilerlemişti. Dublin'de sadece iki hafta daha kalacağımı hatırlamadan önce *buna dikkat etmem gerekecek diye* düşünüyorum. Göğsümdeki çekintiyi görmezden gelerek iç çektim. "Peki. Zaten burada olduğumuza göre, sanırım çamaşırhanemden sahte bahanelerle uzaklaştırıldığım gerçeğini görmezden gelebilirim ve gösteri için buralarda kalabilirim. Ponponlarımı unutmuşum ama."

Patrick omzumu okşayarak, "Birkaç tekme atarsan her şey affedilir," diyor.

Brian ve Faith birbirlerine yapışmış bir halde önümüzden gidiyorlar, Patrick ve ben de daha yavaş bir tempoyla onları takip ediyoruz. Kandırıldığım için hiç de üzgün olmadığımı fark edince şaşıyorum. Brian'ın sahne alacağı yere yaklaştığımızda

ve Patrick'in sahne alacağı yarışmayı izleyeceğim için heyecanlıyım. Dönüştüğüm bu yeni, rahat Willa'yı kutlamak için bir bira bile içebilirim.

Patrick kalçasıyla bana vurdu ve ben çimlerin üzerinde tökezledim. "O da neydi öyle?"

"Birinin seviştiğini mi duydum?" "Tanrım," diye mırıldanıyorum, avucumu alnıma vurarak.

"Ben olmadığımı biliyorum. Üzülerek söylüyorum ki, kurak bir dönemin ortasındayım." Kahkahalar boğazımda düğümleniyor.

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Benim üzüldüğümün yarısı kadar bile değil." Sırtındaki gitarını yukarı kaldırıyor. "Yani sevişenin ben olmadığımı biliyoruz. Brian olmadığı da kesin. Bir duvarı paylaşıyoruz."

"Yaşayacak başka bir yer mi buldun?"

"Ah, konuyu değiştirme konusunda çok yetenekli," diye sırtarak alay ediyor. "Annemizin yanına geri taşındık. Bu sadece geçici bir durum, yat teklifimiz kabul edilene kadar."

Sahte bir ciddiyetle "Not edildi," diyorum.

"Her an olabilir. Gerçekten de mali durumumuz her şeyin üstünde."

Zarif bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Özür dilerim, şüpheli mi göründüm?" "Kalıcı olarak."

"Bu tamamen adil."

"Yani İnancımızı tamamen yanlış değerlendirmediysem, sevişme işini Willa'nın yaptığını söyleyebilirim." Gözlerimi devirmemi görmezden geliyor, sadece düşünceli görünüyor. "O gece O'Kelly's'de seni almaya gelen adam mı? Sanırım uzun boylu, fiziksel olarak fit bir tip arıyorsan, göze hoş geliyor."

"Bu konu tartışmaya açık değildir."

"Bu o, o zaman." Ben ondan hızla uzaklaşmaya başladığımda Patrick koşarak bana yetişmeye çalışıyor. "Pekala, bu konuyu kapatıyorum. Kıskandığım için beni suçlayamazsın. O şanslı bir adam."

Bakışlarım ona yöneliyor ama o çoktan Brian'a bir şeyler mırıldanıyor. Kardeşi de ona hakarete benzeyen bir şeyler söylüyor ve güneş ışığında teni pembeleşmeye başlayan Faith'in büyük zevkiyle çimlerde güreşmeye başlıyorlar. Mutluyum, en azından şimdilik, Shane'le olan ilişkisizliğime dikkat çekilmiyor. Shane'le olan ilişkiyi düşünecek kadar bile zamanım olmadı.

Rahatsız edici ve istenmeyen sorularla uğraşmak bir yana, kendim hakkında bile. Daha da kötüsü, insanlar ben ve Shane hakkında birbirleriyle ilişkili olarak konuştuklarında, bu bizim bir çift olduğumuzu ima ediyor, ki değiliz ve asla olmayacağız.

Parmaklarımın hâlâ hafif şiş dudaklarıma bastırıldığını fark ettiğimde kendimi silkeliyorum ve diğerlerine yetişmek için koşuyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca, aniden şiddetlenen hormonlarımın beni iyi vakit geçirmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Patrick ve Brian katılımcı olarak check-in yapıyor ve giriş belgelerini alıyorlar. Birer bira alıyoruz ve performans alanının yan tarafındaki çimlere oturuyoruz. Sonraki bir saat boyunca zorlu rakiplerinin sahneye çıkışını izliyoruz. Aralarında hokkabazlar, akrobatlar ve break dansçılar var. Faith Brian'ın kucağına oturuyor ve Brian ona gitarıyla birkaç akor öğretiyor, sesi bir kedinin ezilmesi gibi çıksa bile çabalarını övüyor. Gelişmekte olan bira sarhoşluğum, güneş ışığıyla birlikte sahnedeki maskaralıkları çok daha komik hale getiriyor. Kısa süre sonra kendimi kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkış tutarken ya da tezahürat yaparken buluyorum.

Eylemlerimin arasında sırt üstü uzanıp bulutsuz gökyüzüne bakıyorum ve her zamanki çekincelerimin neden uzun bir tatile çıktığını merak ediyorum. Bu ülkede kimse benden belli bir davranış biçimi bilmediği ya da beklemediği için mi kendimi bu kadar özgür hissediyorum?

Bizim gibi insanlar, zaten içimizde çok fazla şey tutuyoruz. Her şeyi içimize atamayız yoksa çıldırırız.

Shane'in dün geceki sözleri gökyüzünden düşüyor ve yüzüstü yatan bedenime dağılıyor. O anda, söylediklerinin tamamen fiziksel olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Uzun zamandır, tıpkı onun dediği gibi, tüm şeytanlarımı içimde tutuyordum. Onları Evan'ı korkutmayacak şekilde birer birer serbest bıraktım ama bu beni özgürleştirmede. Garip bir şekilde, bu beni daha da kısıtlanmış hissettirdi. Beni açılmaya teşvik etmişti, sanki çirkinliği bir kez serbest bıraktığımda küle dönüşecek ve normal davranmaya başlayabilecekmişim gibi. Ama normal olan nedir? Ve eğer normal diye bir şey varsa, olmak istediğim şey bu mu?

Brian ve Patrick sahneye çağrılınca düşüncelerim yarıda kesiliyor. Onlar ayağa fırlarken alkışlıyor ve tezahürat yapıyorum ama Faith'in iki parmakla çaldığı ıslık birkaç kişinin başını bize doğru çeviriyor.

"Ona bir bakar mısın, Willa? Tam bir gezgin."

"Güçlendirilmiş bir Cadillac," diye onaylıyorum, birama doğru gülerek. "Siz ikiniz düğün tarihini belirlediniz mi?"

"Henüz değil." Gözleri bana parıltıyor, şakanın içinde olduğunu söylüyor ama yine de bu fikir hoşuna gidiyor. "Ama bir yaz düğünü istiyorum. Egzotik bir yerde mesela. Geleceksin, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım."

Patrick ve Brian şarkılarına başlıyor, bu gösteri Grafton Caddesi'ndeki günlük gösterilerinden çok farklı. Çünkü kimse seyircileri yankesicilikle kandırmıyor. En azından *benim* görebildiğim kadarıyla. Patrick gitarıyla karmaşık ama tanıdık bir riff çalıyor, ardından Brian bunu daha da hızlı kopyalıyor. Guns and Roses'ın "Welcome to the Jungle" şarkısının açılışına benziyor. Patrick başka bir riff ile Brian'a meydan okuyor ve Brian kendinden emin bir sırtısla iki kat daha hızlı çalıyor. Gitarlarla düello yapıyorlar ve seyirciler bu düelloya bayılıyor, taraflarını seçiyor ve en sevdikleri kardeşleri için tezahürat yapıyor. Süreleri bitmek üzereyken Patrick "Crazy in Love" 'ın notalarını çalıyor ve bana doğru başını sallayarak Faith ve benim kahkahalara boğulmamıza neden oluyor.

Kazanamazlar ama üçüncülüğü alırlar ve 50 dolarlık bir ödül kazanırlar. Sanki Super Bowl'u kazanmışlar gibi davranıyorlar.

Brian sahneden döner ve kolunu Faith'in omzuna atar. "Hadi ama. Bu servet şimdiden cebimi yakmaya başladı." "Satın alınacak bira var hanımlar. Bize katılır mısınız?"

Akşamın çökmeye başladığını görmek beni gerçekten şaşırttı. Saatlerdir oturup gösterileri izliyoruz ve Faith'i hana geri götürmek için biraz endişeliyim. Bana bugün izinli olduğunu söylemişti ama bardaki gece vardiyası için geri döneceğini söylemeyi ihmal ettiğini kolayca görebiliyorum. Shane'le aralarındaki gerginliğe bakılırsa, muhtemelen kardeşini ortada bırakarak işi savsaklamak isteyecektir. Dün muhtemelen öyle ya da böyle umurumda olmazdı ama bu sabahtan sonra ona borçlu olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Faith, sanırım geri dönmeliyiz." Yüzü

düştü. "Sadece bir içki mi?"

Sadece iki haftadır Dublin'deyim, ama yeterince şey öğrendim.

"sadece bir içki," kabaca sabahın ikisinde bok suratlı bir şekilde tökezlemek anlamına geliyor. Ortamı bozan kişi olmaktan nefret ederek, kendimi korumaya çalışıyorum ama Brian sözümü kesiyor.

"Neden hep birlikte Claymore Hanı'na dönmüyoruz?" Faith'in çenesini dürtüyor. "Şehirdeki en iyi morina balığı ve patates kızartmasını sunduklarına dair bir söylenti duydum."

Tamam, cidden şu lanet balığı denemeliyim, ama sonra Brian'ın önerisi aklıma geliyor. Brian ve küçük kız kardeşi kalçalarından birbirlerine yapışmış halde içeri girdiklerinde Shane'in tepkisini hayal edebiliyorum. Çılgına dönecek. Faith'in yüz ifadesinden onun da aynı şeyleri düşündüğünü anlıyorum ama yüzündeki muzipliği görünce rahatlamamın yerini korku alıyor. Belli ki kardeşini kızdırma fikrine ısınıyor.

Bir iniltiyi zorlukla bastırıyorum. "Ben-"

"Hadi gidelim." Gözlerimi kaçırıyor. "Sahibini tanıyorum, belki bize iyi bir masa ayarlayabilirim."

On Birinci Bölüm

Dördümüz Claymore Inn'e giriyoruz ve kapının hemen içinde olduğumuz yerde duruyoruz. Barın içini zar zor görebiliyorum, içerisi tıka basa müşteri dolu. Her biri sarhoş ve güneş yanığı gibi görünüyor, hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik eşliğinde bağıyorlar. Bakışlarım Faith'e yöneliyor ama önünde sıktığı elleri dışında tamamen donmuş durumda. Genç bir kadın hıçkırığa hıçkırığa özür dileyerek bana çarpıyor ve onun da bizi şampiyonaya sokan bilekliği taktığını fark ediyorum. O zaman anlıyorum ki tüm bu insanlar kısa bir mesafe ötedeki parktan gelmiş olmalı ve sakın bir gece olması gereken bu gecede barı doldurmuş olmalılar.

Tam o sırada kalabalık hafifçe dağılıyor ve Shane'i barın arkasında görüyorum. Tamamen kendi başına siparişleri karşılıyor ve tamamen batmış durumda. Sadece bu da değil, bizi içeri girerken görmüş ve çok öfkeli. Barın sonunda Kitty gözlerini kocaman açmış duruyor, çaresizlik ifadesi kızıninkiyle aynı. Yanımda, Faith nefesinin altında "kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye mırıldanmaya başlıyor.

Brian yarı yarıya, "Bize o masayı getireceğini sanmıyorum, Faith," diye bağıır.

Cevap verip vermeyeceğini beklemeden kalabalığın arasından ilerlemeye başlıyorum. Sendeleyeni bedenleri geçtikten sonra ne yapmayı planladığımı bilmiyorum. Tek bildiğim birinin yardıma ihtiyacı olduğu. Faith'in arkamdan seslendiğini duyduğumda şaşıyorum, sesi ondan beklediğimden daha fazla çelikle süslenmişti.

"Garsonluk yapacağım, tamam mı?" Eliyle sırtımı dürtüyor. "Orla'nın nereye gittiğini ancak Tanrı bilir. O gelene kadar Shane'e barın arkasında yardım edebilir misin?"

Barmenlik hakkında Ginger'ın isteksizce söyledikleri dışında hiçbir şey bilmiyorum.

beni de aynı mesleği yapmaya teşvik etmemek için benimle paylaştı. "Evet, evet. Anladım," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, o kalabalığın arasından mutfığa doğru gözden kaybolurken. Barın sonuna ulaştığımda derin bir nefes alıp arkasına geçiyorum, Shane'in yardımımı reddedeceğini zaten biliyorum. Çok yazık. O alıyor. Aslında bu sabah için ona borcumu ödeme şansı bulduğum için minnettarım, iki nedenden dolayı. Birincisi, ödenmemiş borçları sevmem. Bir kıymık gibi derimin altına batarlar. İkincisi, eğer aramızda bir şey olursa, bunu minnettarlık olarak algılamasını istemem.

Kitty beni gördüğü için rahatlamış görünüyor. "Tanrıya şükür. O Amerikalı burada."

Shane beni fark ettiğinde cevap gülümsemem kayboluyor. "Hayır." Tek söylediği bu.

Kıpırdamamaya kararlıyım, omuzlarımı dikleştirip etrafıma bakıyorum. Bu ne kadar zor olabilir ki? Hatta biri beni çalışan sanıp üç pint Guinness siparişi için bağırdığında karnımda bir heyecan tekmesi hissediyorum. Shane beni uyarmak için başını sallıyor ama onu duymazdan geliyorum. Raftan bardakları alırken Shane'in bardakları sadece yarısına kadar kalın, siyah sıvıyla doldurduğunu ve geri kalanını doldurmadan önce oturmasına izin verdiğini fark ediyorum. Mavi gözlerinin beni delip geçtiğini hissederek bira musluklarının yanında duruyorum ve doldurmaya başlıyorum.

"Dur tahmin edeyim, kızgın mısınız?"

"Seni ne uyardı?" Sabırsız bir ses çıkarıyor ve tuttuğum bardağı farklı bir yöne çevirmeme yardım etmek için uzanıyor. Ellerimiz birbirine değdiğinde elektriklenen iğne uçları kolumdan aşağı iniyor. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Aynı fikirde değilim." Elimdeki ilk birayı bırakıp ona bakıyorum, bana Patrick ve Brian hakkında soru sormak istediğini hissediyorum. Merakı gözlerinden okunuyor ama açıklama dürtüsüne boyun eğmeyi reddediyorum. Ona herhangi bir açıklama borçlu olmadığımı kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Nerede olduğum ya da kiminle olduğum hakkında değil. Gözleri kısılıyor, kararlılığın yüzümde açıkça yazılı olduğunu söylüyor.

"Bunu göreceğiz." Bakışları kısa bir süreliğine açıkta kalan göbeğime düşüyor ve tenimi ısıtıyor. "Biralara beş Euro, şişeler dört. Para üstü verebilmen için kasayı kısmen açık tutacağım. Bunu yapabilir misin?"

Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Tanrım, bilmiyorum, yapabilir miyim?" İnandırıcı gibi değil. Barın arkasında iki dakika geçirdim ve şimdiden çapkın kız kardeşime dönüştüm. Eskiden para için yaptığı gibi karnımı göstererek barın arkasında olduğumu bilse kıyameti koparırdı. Yüzüme ciddi bir ifade vermeye zorlayarak başımı salladım. "Yani, evet, idare edebilirim."

"Güzel." Başka bir sipariş almak için dönmeden önce bir an beni izliyor.

Başlangıçta Shane'in belirli şişelenmiş biraların yerini göstermesi ya da müşteriler biradan daha karmaşık bir şey sipariş ettiğinde benimle yer değiştirmesi gerekiyor. Ama çabucak bir ritim tutturduk. Bu tamamen yeni bir deneyim... ve ben bunu seviyorum. Aynı anda birkaç farklı sohbete dahil olurken yine de tarafsız kalabilmek. Kimi komik, kimi üzücü. Hatta bazı tartışmalar Shane hakkında, pistteki başarıları hakkında fısıltılar. Geri dönüp dönmeyeceği hakkında spekülasyonlar.

Kendimi bu tür konuşmalardan kaçınırken buluyorum.

Yukarı çıkıp fotoğraf makinemi almak için can atıyorum ama eminim Shane yardım etmem gerekirken müşterilerinin fotoğrafını çekmemden *hoşlanacaktır*. Dürtümü bir kenara bırakıp içki servisine odaklanıyorum. Müzik giderek yükseliyor ve her siparişi duymak için beni zorluyor.

Shane'in arkama geçtiğini hissettiğimde, tam da bunu yapmak için bara doğru eğilmişim. Devam etmeden önce eli kalçamı biraz sıkıyor. Müşteriden tekrar etmesini istemek zorunda kaldım. İki kez. Guinness'i doldururken göz göze geliyoruz ve bunu her yerde hissediyorum. Sanki gülümsemeyen bakışlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışıyor ve mesajın adını koyamasam da bedenim anlıyor gibi. Shane'i istiyor. Bu noktada bunu rahatlıkla itiraf edebilirim.

Kendimi biraz nefessiz ve çok endişeli hissetmeye başlıyorum. Karnımdan kaynaklanıyor ve aşağıya doğru yayılıyor. Bu kotun içinde kendimi seksi hissediyorum, bu benim için nadir bir durum. Shane ve ben barın arkasında birbirimizin yanından her geçişimizde dokunuyoruz ve heves kanatlanıyor. Bazen sadece ellerimizin sırtı birbirine değiyor ama bu, popomun onun kucağına kaymasına, parmak uçlarının köprücük kemiğime sürtünmesine kadar hızla tırmanıyor. Müşterilerin hiçbiri bize dikkat edecek kadar ayık değil. Hâlâ varlıklarının farkındayım çünkü onlara içki servisi yapıyorum ama onlarla konuşurken Shane'i ve nerede olduğumuzu düşünüyorum.

bana göre duruyor.

Sonunda kalabalık hafifçe azalmaya başlıyor ve Patrick iki müşterinin arasından zorlukla sıyrılabiliyor. Tepeden tırnağa kızarmış olduğumu bilerek onun neşeli gülümsemesine karşılık veriyorum. Fark ederse bunu barın arkasında kendimi zorlamama bağlaması için dua ediyorum. "Söyle bana Willa. Yapamayacağın bir şey var mı?" diye gürültüyü bastırarak bağıyor ve bana göz kırpmıyor.

Değerli bir çocuk gibi göğsünde tuttuğu gitara başımı sallıyorum. "Ben gitar çalamam."

Kaşları kalkıyor, sesi hafifçe alçalıyor. "Biliyorsun, ben mükemmel bir öğretmenim."

Shane'in arkamda hareket ettiğini hissettiğimde gülerek cevap vermeye başlıyorum. Tenimin üzerinde çatırdayan bir enerji varmış gibi hissediyorum. Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi Patrick'ten uzaklaşıyorum... bu da sırtımı Shane'in göğsüne yaslıyor. Hareket etmesini bekliyorum ama etmiyor. Onun yerine parmaklarını açıkta kalan karnımda yavaşça gezdiriyor. Bunu yaparken Patrick'e baktığını anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yok. Patrick'in yüzünden okunuyor. Shane ona geri çekilmesini, bir şekilde onun olduğumu mu söylüyor?

Arkamı dönüp gözlerini *oymalıyım*. Herkesin önünde ona haddini bildirmeli, sonra da onu ateşe vermeliyim. Bu kıskanç, sahiplenici, saçmalık beni kızdırmamalı. Başımı çevirip beni özel bir yere götürmesini istememe neden olmamalı, elini daha aşağıya indirebileceği bir yere. Daha yükseğe. Onları her yere koyabileceği bir yere. Bu düşünceler dikkatimi o kadar dağıtıyor ki Patrick'in beni selamlayıp kalabalığın arasında kaybolduğunu fark etmiyorum bile.

"Aramızda herhangi bir taahhüt olmayacağı konusunda anlaşmış olabiliriz." Dudakları kulağıma geliyor. "Ama ikimiz de Dublin'de olduğumuz sürece paylaşım olmayacak."

Bir başka yoğun ısı dalgasıyla savaşıyorum ve kızgınlığıma odaklanıyorum. "Benim hakkımda lanet bir jambonlu sandviçmişim gibi konuşma. Karar verdim-"

"Bu sabah bacaklarını bana doladığında ve dilini ağzıma soktuğunda kararını vermiştin."

"Bunun seni bir mağara adamına dönüştüreceğini bilseydim, bunu yapmazdım." Göğsü bir hırıltıyla sırtıma çarpıyor ama sözümüz yarıda

kesiliyor.

Orla telaşlı bir şekilde barın arkasına geçtiğinde. Bizi bu kadar yakın görünce kaşları ilgiyle kalkıyor ama yorum yapmıyor. "Geciktiğim için özür dilerim?" diyor, özrü daha çok bir soruya benziyor.

Shane için hazırladığım azarın geri kalanını yutarak ondan uzaklaşıyorum. Orla'ya mırıldanarak selam verdikten sonra barın arkasından çıkıp odama giden merdivenleri tırmanmaya niyetlendim. Bastırdığım bu cinsel hayal kırıklığını dindirmenin bir yolunu bulmalıyım. Günlerdir, haftalardır birikiyor ve kendimi patlamaya hazır hissediyorum. Shane, Orla'ya barı koruması için bir emir veriyor ve beni takip ettiğini hissediyorum. O gece sokakta söylediği sözler bir anda aklıma geliyor ve ateşim yükseliyor. *Seni kovalamak zorunda olmak, sadece seni sıkıştırmak istememe neden oluyor.*

Beni kovalamasını istiyorum. Bunun farkına varmak beni çok etkiliyor ve nefesimi kesiyor. Daha bardan çıkamadan elim Shane'in büyük elinin içine giriyor ve daha önce hiç gitmediğim barın arkasındaki çift kapıdan içeri çekiliyorum. Neden çekilmek için yarım yamalak bir girişimde bulunduğumu bile bilmiyorum ama yapıyorum. Belki de daha sonra kendime denediğimi söyleyebilmek için.

Damarlarımda heyecan uğulduyor, uyluklarımda tepesinde karanlık ve talepkâr bir şey birikiyor. Beni başka bir kapıdan geçirirken Shane'in adımları amaca yönelik, sırtı gömleğinin altında esniyor. Bir stok odası, kapıyı çarparak kapatıp beni bel hizasında bir buzdolabına benzeyen bir şeyin üzerine doğru bastırmadan önce farkına varacak zamanım bile olmuyor. Beni soktuğu eğik pozisyon beklenmedikti. Beni öpmek için kapıya doğru bastırmasını bekliyordum. Beni tahmin etmeye devam etmesi, asla beklediğim şeyi yapmaması çılgınca bir tahrik. Sanki bu adamı arzulamak için daha fazla nedene ihtiyacım varmış gibi. Ona hem kızıyorum hem de onu istiyorum.

Kalçaları altıma bastırıyor ve alnım yumuşak bir iniltiyle öne düşüyor. "Şu anda beni istediğini söylemeyeceğini biliyorum. Kelimelerle değil. Çok inatçısın." Vücuduma doğru eğiliyor, böylece sırtımla aynı hizaya geliyor. Sesi kulağıma sert geliyor. "Öyleyse bana bedenle söyle. Barın arkasında kışını üzerimde sallamadan duramadığında bana verdiğinden daha fazlasını ver."

"Bu senin oyunundu. Sen başlattın." Çocukça sözlerimdeki duraksamayı duyduğumda irkiliyorum.

"Evet. Ben başlattım." Ağzı boynumda geziniyor. "Ve bitirmek için ölüyorum."

Tanrım, bu içimden gelen bir inilti miydi? Aklımı başımda tutmak için son bir çaba göstererek derinlere iniyorum. "Beni ilk kez barda istemediğini sanıyordum."

"Ben de ciddiymdim." Kalçalarını hızla iterek beni buzdolabına doğru itti. "Bu gece seni sikmeyeceğim, ikimizin de buna ne kadar ihtiyacı olursa olsun."

Sert konuşması vücudumun alt kısmında uzun, işkence gibi bir sıkışmayı tetikliyor. Cinsel bağlamda hiç böyle konuşulmamıştı. Alınmaktan çok uzağım. Cesur ve dürüst... ve daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Shane'den ve yarattığı bu ihtiyaçtan uzaklaşabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyorum, bu yüzden teslim oluyorum ve iniltisinin tadını çıkararak kışımı ona doğru itiyorum. "Ne bekliyorsun? İzin mi?"

"Evet," diye inliyor, kalçalarımı kavırıyor.

Boğazımda bir nefes tıkırdıyor ve bakmadan sıçırıyorum. "Sende." Nasırlı eller hevesle gömleğimin altından kayıyor. Sütyenim daha önce kenara itildi

Dokunuşunun hangi yöne doğru hareket ettiğini fark edecek zamanım var. Shane çıplak göğüslerimi avuçluyor ve duyu saldırısı altında görüşümü bulanıklaştırmaya yetecek bir güçle sıkıyor.

"Seksi kız," diye homurdanıyor, onları ritmik bir şekilde şekillendirerek. "*Çılgın* kız."

"Bayılıyorsun." Cinsel açıdan kendine bu kadar güvenen bu kişiyi artık tanımıyorum. Böylesine meydan okuyan sözlerle sadece karşılık vermekle kalmayıp *aynı* şekilde *karşılık* veren bu kıızı. Beni bu kadar heyecanlandırmalı mı? Cevabım yok, sadece daha ileri götürme arzum var. Shane daha da ileri götürsün. Sırtım sanki artık bedenimin hareketleri üzerinde kontrolüm yokmuş gibi kamburlaşıyor. Belki de yok.

"Dikkatli ol, Willa." Başparmaklarıyla meme uçlarımda daireler çiziyor. "Zeki ağzını biraz fazla sevmeye başladım."

Sert nefeslerimin küçük odada yankılandığını duyabiliyorum ama umursamanın ötesindeyim. "Ya dikkatli olmazsam?"

Shane'in hırıltılı nefes alışları benimkilere katılıyor. Büyük bir el boğazımdan yukarı kayarak çenemi kavırıyor. "O ağız için daha iyi bir kullanım alanı bulacağım. Duymak istediğin bu mu?"

Boğuk bir hıçkırık benim tek cevabım. Benim pozisyonum daha kışkırtıcı geliyor

her geçen dakika. Tam da bana istediği gibi, onun tarafından sıkıştırılmış durumdayım. Göğsü beni yere sabitliyor, ereksiyonu kıcıma sıkıca bastırıyor. Hiç böyle alınmamıştım ve aniden bunu her şeyden çok istiyorum. Bacaklarımı birbirinden ayırmayı ve kalçalarımı yavaş bir daire çizecek şekilde hareket ettirmeyi başarıyorum.

Shane'in uyluk kasları geriliyor, alçak sesle ettiği küfür kulaklarımda çınlıyor. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, bebeğim? Bacaklarının arasında bir şey mi istiyorsun?"

"Evet."

Shane çenemi serbest bırakıyor, elini kabaca vücudumda gezdiriyor ve kot pantolonumun yırtmacında son buluyor. "Bütün gün böyle dolaştığını düşündükçe deliriyorum. O lanet kapüşonluya ne oldu?"

"Çamaşır günü."

Çabuk. "Yanında çamaşır ile gittiğini görmedim." Fermuarımı indiriyor. "Bu, yarın yine böyle giyinmeni beklemem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Nasıl istersem öyle giyinirim-" Tek bir parmak merkezimde gezindikten sonra içime girdiğinde sözlerim bir iniltiyle sona eriyor. *Sertçe.* Kalçalarım elinin etrafında kenetlenip onu orada tutuyor. Bu baskının daha fazla inanılmaz hissettirmesinin bir yolu olduğunu sanmıyorum, ta ki parmağını çekmeye başlayana kadar girip çıkıyor. "*Aman Tanrım.*"

"Ah, bebeğim, ne zamandır böylesin?" Sorusunu açıklamasına gerek yok. Ne sorduğunu biliyorum. Beni ne kadar hazır bulduğunu hissedebiliyorum. Utanç içinde biraz kıpırdandığımda, ben durana kadar boynumu sıcak, açık bir ağızla öpüyor. "O gece sokakta sana dokunmayı o kadar çok istedim ki. Bana izin vermedin." İkinci bir kalın parmak daha ekliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Şimdi sana dokunmama izin veriyorsun, değil mi kızım?"

"*Evet.*" Kelime ağzımdan o kadar çabuk dökülüyor ki biraz telaşlanıyorum. Bedenime dokunuyor ama artan duyularım üzerindeki bu kontrolü beni korkutuyor. Çılgınca, zihnimi bedenimden ayırmaya, Shane'in bana yaptıklarını kendimi ona kaptırmadan deneyimlemeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Parmakları içimden kayıyor ve onun ve sözleri sayesinde bastırdığım tüm stresin konsantrasyonunu daire içine almaya başlıyor. Bana bakma şekli. Kontrolü geri almak için çaresizim. Ona çok fazla şey verdim.

Arkama uzanıyorum ve bir elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum. Parmaklarım

kapanıyor

Pantolonunun fermuarına baskı yapan ereksiyonunun etrafında. Tıslayarak ettiği lanet yüzümde muzaffer bir gülümsemeye neden oluyor. Shane'in nefesi kesiliyor, parmakları bacaklarımın arasında dairesel ritmini artırıyor.

"Ne zamandır böylesin?" Daha önceki sorusunu ona geri yoneltiyorum ama son kelimeyi nefes nefese söylediğimde etkisini kaybediyor.

"Havaalanından beri. Arkamı döndüğümde beni ektiğini gördüğümde beri." Dudakları omzumun üzerinde geziniyor. "Seni yakalayamayacağımı mı sandın?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bana dokunmayı kesiyor. Sinirli bir ses çıkarıyorum ama Shane kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekmeye başladığında ses boğazımda düğümleniyor. Gözlerim irkilerek kapanıyor ve onun ne gördüğünü hayal ediyorum. Ben, domalmış, erkek şortu ve botlarım dışında çıplak. Aceleyle ikincisini çıkarıp kot pantolonumdan sıyrılıyorum, gururumu ayaklarımın altına alıp bana tekrar dokunması için yalvarmak üzereyken beni döndürüp buzdolabının üzerine doğru itiyor. Artık onu görebildiğim, ağır ağır kapanan gözlerini ve çenesinin kararlı duruşunu görebildiğim için sınırlarımın gerildiğini hissediyorum. Otomatik olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama o bacaklarımın arasına giriyor. Her iki eli de kalçalarımın iç kısımlarında geziniyor ve bu sırada yüzümü izliyor. Başparmakları merkezimde buluşup pamukta yavaş bir masaja başladığında, başım omuzlarıma düşüyor ve haykırıyorum.

"Şimdi bana bir şeyi itiraf etmeni istiyorum." Parmak eklemiyle iç çamaşırımın kumaşını kenara itiyor ve altından kayıyor. Tam ihtiyacım olan yerde durduğunda nefesimi tutuyorum. "Barın arkasında, o şerefsizin önünde sana dokunduğumda. Hoşuna gitmişti. Kararın senin elinden alınması hoşuna gitmişti."

"Karar falan yoktu." Sesim boğuk çıkıyor. "Sana onun sadece bir arkadaş olduğunu söyledim." "Yine de cevap ver bana."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Evet, hoşuma gitti."

Shane parmak eklemine içime sokuyor ve büküyor. Neredeyse orgazm oluyorum, bir çığlığı zar zor bastırabiliyorum. Eğiliyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirirken karnımı öpüyor. Fikrini mi değiştirdi? Seks yapacak mıyız?

"Senin üzerinde ağzımı kullanacağım, Willa. Hoşuna gider mi?"

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ama *evet* diye bağırarak istiyorum. Bu noktada rahatlama

herhangi bir şekilde gelebilirdi ve ben minnettar olurdum. Sonra Shane'in nefes alış verişinin kesildiğini, pantolonu tarafından örtülen uyarılmışlığının kalın çıkıntısını fark ediyorum. İç çamaşırımı kalçalarımından aşağı çeken ellerim titriyor. "Peki ya sen?"

Bir an duraksıyor, gözleri benimkileri arıyor. Soruyu soruş şeklimden dolayı tepki gösterdiğinden şüpheleniyorum. Sesimdeki sessiz, samimi endişe. Ben de içimden tepki gösteriyorum. Sanki onu çok önemsiyormuşum gibi geldi. Önemsiyor muyum? Shane önce büyüyü bozuyor, ellerini dizlerimin altından geçirip geniş omuzlarına atıyor.

"Bu benim için."

Açlıkla etimin üzerinde gezinen ağzından başka bir şey düşünemiyorum. Aman Tanrım. Hayal gücümün hiçbir sınırında deneyimli olmasam da, Shane'in ne yaptığını bildiğinden hiç şüphem yok. Saniyeler içinde beni sınıra yaklaşıyor, dili ve dudakları tüm doğru yerleri ısıyor, yalıyor ve yatıştırıyor, çok yaklaştığımda geri çekiyor, sonra beni zirveye doğru geri çekiyor. Parmaklarım bir şekilde onun saçlarına giriyor ve kalın telleri yumruklarımda sıkıca sarıyor.

"Shane...lanet olsun, Shane, *lütfe*."

Sanki bir dileğimi yerine getiriyormuş gibi, iki parmağını derinlere sokuyor ve dilinin sıkı, hızlı vuruşlarını durdurmadan döndürüyor. Sonunda orgazmımın başlangıç aşamalarını geçmeme izin veriyor. Bu noktada duramaz, yoksa çenesine vururum. Cesaret verici bir ses çıkardığında aklımı okuduğunu anlıyorum ve bu ses içimde titreşiyor.

"Oh Tanrım. Kahretsin, *kahretsin*."

İçim dışıma çıkıyor gibi hissediyorum, sırtım bir jimnastikçi olarak çağrımı kaçırdığımı düşündürecek şekilde kamburlaşıyor. Shane'in parmakları içime sertçe bastırıyor, içimde dolaşan hissi uzatmaya yetecek kadar baskı uyguluyor. Ben buzdolabının üzerine yığılana kadar durmuyor, bacaklarım hala omuzlarının üzerinde kemiksiz bir şekilde sarkıyor. Kendimi toparlamalıyım, üzerimi örtmeliyim ama az önce yaşadıklarımla kıyaslandığında bu aciliyet beni etkilemiyor. Sonunda başımı kaldırıp ona bakacak gücü bulduğumda, gözlerinde okunamayan bir bakışla bana bakıyor.

"Siktir. Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum, kızım."

İşte böyle, kalbim yeniden çarpmaya başladı. Son zamanlarda

Vücudumun tatmin olmuş kısımları onun takdir dolu bakışları altında ağırlaşıyor. Shane'i istiyorum. Onun aklını başından almak istiyorum, tıpkı bu gece benimkini aldığı gibi. Yavaşça bacaklarımı omuzlarından indirip doğruluyorum. Hiç düşünmeden elim kemerinin tokasına gidiyor ve tek bir parmağımla onu yokluyor. "Ne bekliyorsun?"

Bir küfür savurarak aşağı iniyor, ağzı benimkini kaplıyor, öpüşmemiz saatte yüz mil hızla başlıyor. Ben kemerinin derisini ilmeklerinden çekerken, ağzı benimkini yutuyor, parmakları sertleşen meme uçlarımı sıkıyor. Tanrım, hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım var. Şu anda, bu bir zorunluluk gibi geliyor.

"Shane?"

Faith'in şarkı söyleyen sesiyle ikimiz de donup kaldık. Shane'in biz içeri girdiğimizde deponun kapısını kilitleyip kilitlemediğini hatırlamaya çalışarak bulanık beynimi zorluyorum. Hiç sanmıyorum. Soruyu fısıldamak için ağzımı açıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor ve başını sallıyor. Yüzünde acıyla karışık bir korku ifadesi gördüğümde, avucunun içine doğru gülmekten kendimi alamıyorum. Gözleri biraz açılıyor, muhtemelen pantolonunun içinde büyük boy bir ereksiyon varken gülme cüretini gösterdiğim için, ama ifadesinde bir şeyler değişiyor. Ve o da gülüyor.

Aramızdaki havada heyecan verici ve dehşet verici bir şey hareket ediyor, ama bunun ne olabileceğini merak edecek zamanım yok, çünkü Faith tekrar konuşuyor. "Doğru. Annem ikinizi buraya dönerken görmüş. Sonunda birbirinizi fena halde düzdüğünüzü varsayabilirim."

Shane aniden gülmeyi keser.

"Başka bir grup geldi ve sana barın arkasında ihtiyacımız var, Shane, eğer bir süreliğine fermuarını çekmende bir sakınca yoksa."

Paslı menteşelerin sesi depoya ulaşıyor ve bize Faith'in bara geri döndüğünü söylüyor. Shane uzun bir süre sadece bana baktı. "Az önce-" mi dedi?

"Evet."

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve yan tarafları diken diken oluyor. "Tanrım, ailemle yaşamak beni öldürecek."

"Araba yarışı değil mi?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Üstünü çiz, tam olarak nedenini biliyorum. Az önce bir şey paylaştık ve işleri tekrar eşit seviyeye getirmem gerekiyor. Ben Dublin'den ayrılıyorum, o da yarışlara geri dönüyor. Biz bir şaşırtmacayız. Bu gerçeği kendime yüksek sesle hatırlatmam gerekiyordu.

Sebepsiz yere gülerек buzdolabından atlıyorum ve mümkün olduğunca çabuk kıyafetlerimi değiştirmeye başlıyorum. Shane'in odadan çıktığını varsayıyorum ve parmaklarının çenemi kaldırdığını hissettiğimde göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yüzümü inceliyor. "Belki de benim ölümüm olacaksın."

Shane cevabımı beklemiyor, elini yanına bırakıp dışarı çıkıyor. Uzun bir süre hareket etmedim.

On İkinci Bölüm

"Buna inanamıyorum. Öldü mü?" Kitty feryat ediyor. "Şimdi morina balığı ve patates kızartmasını kim yapacak?"

Ertesi gün merdivenleri yarılamıştım ki Kitty'nin sorusu bana ulaşıyor ve beni yavaşlatarak durduruyor. Çamaşırlarımın üzerinde durduğum merdivene düşmesine izin veriyorum. Saat sabahın sekizi, Dublin'e geldiğimden beri en geç uyuduğum saat. Korkunç bir gerçek. Sanırım daha erken uyanmamamın tek nedeni Kitty'nin buz gibi çay ve kızarmış tostla kapımı çalmamış olması. Garip bir şekilde, o lanet uyandırma çağrısını kaçırdım. Şimdi Kitty'nin dağınık beyni dışında bir neden olabilir gibi görünüyor.

"Hallederiz." Bu Shane'in derin sesi, merdivenlerden duman gibi yuvarlanarak bana ulaşıyor. Sıcak ve yapışkan bir şey karnımı istila ediyor, öyle ki elimi fermuarımın üstündeki bölgeye bastırmamı gerektiriyor. Başka seçeneğim olmadığı için dün giydiğim kot pantolonu giyiyorum ama Chicago Polisi'nin uyku tişörtünü içine soktuğum için tenim görünmüyor. Havanın yine harika olacağı bir gün gibi görünmesine rağmen her şeyin üzerine bir ceket geçirdim. Bugün çamaşırlar *yıkanmalı*, yoksa Dublin'de çıplak dolaşmak zorunda kalacağım.

"İnsanlar üzerime düşüp ölmeye devam ederken nasıl idare edebilirim?" Kitty'nin sesi histerik bir tona ulaştı. Bir sandalyenin arkaya sürtündüğünü ve Faith'in sakinleştirici bir tonda konuştuğunu duyuyorum, ama pek bir etkisi yok gibi görünüyor. "Önce baban, şimdi de Martin. Martin çok güzel morina balığı ve patates kızartması yapardı. Çok yazık oldu. Bugün öğle yemeğimde yemeyi umuyordum."

Ah. Aşçı öldü. Sanırım morina balığını denemek için çok bekledim. Bir aile tartışmasının, özellikle de bir arkadaşın yasını içeren bir tartışmanın ortasına düşmek istemediğimden, odama dönmek niyetiyle dönüyorum, ama botum çamaşır torbasına takılıyor ve onu merdivenlerden aşağı fırlatıyor.

Çürük korkuluklar ve ahşaptaki ölü noktalar sayesinde olması gerekenden daha gürültülü. Altımda konuşmalar kesilince içim cız ediyor.

Tam da şansımın berbat olduğunu unutmuşken.

"Amerikalı kalkmış olmalı." Ahşap zeminde bir sandalye daha gıcırdadı. "Ona Martin'imizden bahseden kişi ben olsam iyi olur."

"Onun adı Willa, anne," diyor Faith. "Ve Martin'in yerdeki bir delikten farkı yok."

"Sanırım gazetelerde okuyacak," diye devam etti Kitty, sanki Faith hiç konuşmamış gibi. "Şimdi aradan çıkarmak en iyisi."

Hâlâ basamaklarda donup kalmış durumdayım, sanki düşen çamaşır torbasını unutup sohbetlerine devam edeceklermiş gibi. Ya da başka bir misafirin başına gelebilir. Kaşlarımı çatarak üstümdeki kapı sırasına bakıyorum. Claymore Inn'deki tek misafirin ben olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum.

"Willa," diye sesleniyor Shane. "Orada olduğunu biliyoruz."

İçimi çekiyorum ve boş bara doğru ilerliyorum. Kitty bana en yakın yerde duruyor, elleri arkasında, çenesi tavana doğru kalkık. Askerlerine hitap etmeye hazırlanan bir komutana benziyor. Omurgamda bir karıncalanma hissettiğimde, bakışlarım hemen Shane'i arıyor, karıncalanma tüm vücutta bir kızarmaya dönüşüyor. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyor, tembel bir kaplan gibi sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir ayağını dizine dayamış. Birbirimize başımızı sallıyoruz. Faith homurdanıyor.

"Kötü haber, Amerikalı," diye başlıyor Kitty. Bekliyorum, ciddi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Kaşları çatıldı. "Kahretsin, gitmiş ve gözden kaçmış."

Faith koltukta yayıldığı yerden kalktı ve annesinin koluna rahatlatıcı bir el koydu. "Sorun yok anne." Dikkatini bana çeviriyor. "Aşçımız Martin öldü."

"O bir aşçıdan daha fazlasıydı, gerçekten. Morina balığı ve patates kızartması bir sanat eseri idi." Kitty'nin zayıf eli göğsüne bastırır. "Bana nasıl öldüğünü tekrar anlat, Shane."

Shane sandalyesinde kayıyor, bacaklarını açıyor ve öne doğru eğiliyor. Konuştuğunda Kitty'ye hitap ediyor ama bana bakıyor. Yüzünün üzerinden geçen gölge boğazıma sert bir şey takılmasına neden oluyor. "Uykusunda, Kitty. Acı yok."

Son sözleri kulağa hazırlıksız geliyor, ancak korkunun çoğunu temizliyor gibi
görünüyor

Kitty'nin yüzünden, bunları söylemesinin bir nedeni olduğunu anladım. Vücudu biraz söndü. "Zavallı yaşlı Martin. Çok hoş bir adamdı. Bir keresinde beni öpmeye bile çalışmıştı."

Faith'in burnu kırışır. "Ne?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Gözlüklerini takmamıştı." Uzaklara bakıyor, çok dramatik görünüyor. "Beni, onu almaya gelen karısı Lorraine sandı. Yine de oldukça hoş bir öpücüktü." Elleri ceplerini karıştırmaya başladı. "Biri Lorraine'e Martin'in öldüğünü söylemek için aradı mı?"

Shane, "Onun yanında uyandığı için bir şeyler sezdiğinden şüpheleniyorum," diye mırıldanıyor.

Kitty önlüğünden bir parça tost çıkarıp bana uzatıyor. Başımı salladığımda, onu kemirmeye başlıyor. "Morina balığı ve patates kızartmasını kim yapacak o zaman? Martin her zaman Howth'taki Beshoffs'tan taze getirirdi. Çok güzeldi."

Faith başını sallayarak, "Merak etme," diye onu temin eder. "Bir yolunu bulacağım anne."

Buradan çok uzakta olmayan bir balık pazarı var-"

"Hayır." Kitty başını sallar. "Beshoffs olmak zorunda. Müşterilerimiz belli bir kalite bekliyor. Balığı öylece değiştiremeyiz. İnsanlar ne der?"

"Beshoffs iki kat daha uzakta." Shane ayağa kalkar. "İkimizin de seni götürecek vakti yok. Barı hazırlamam gerekiyor. Dün geceden kalma bir enkaz hala."

"Bugün mutfağı ben yöneteceksem, hazırlıklara başlamam gerek."

"Bir yere *götürülmeme* gerek yok," diye alay ediyor Kitty, ama elinin titrediğini fark ediyorum. Önlüğünü çözmeye başladığında, Shane ve Faith tedirgin bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Burada yüzeyin altında bir şeyler oluyor. Bariz olandan daha fazlası. Ne olabileceğini kestiremiyorum ama iki şey kesin. Bir, Kitty tek başına şehre inemez, hele de toplu taşıma araçlarını kullanarak. İki, gitmeye çok kararlı.

Shane'in haklı olduğunu fark ederek bara bakıyorum. Şişe kapakları, kirli peçeteler ve -sarı bir saç uzatması mı o? Boş bardaklar ve şişeler barın üzerindeki otobüs tepsilerine yığılmış. Barın arkasındaki tüm içki şişeleri neredeyse boş. Kapılar açıldığında barı on bire kadar hazır hale getirmek için çok uğraşacaklar.

İşte o zaman "ba ş ı n ı z s a ğ o l s u n " demeli ve ayakları yere vurmalıyım.

Çamaşırhane. Dün gece Faith'le arkadaş olup barın arkasına yardım ederek, bu aileyle çoktan bir demirbaş haline geldim. Onların perde arkasındaki sorunlarına her göz attığımda, uzak durma kararlılığım biraz daha azalıyor. Benim aile sorunlarım çok farklı olabilir ama yine de *anlıyorum*. Gerçek şu ki, Kitty'den hoşlanıyorum ve pervasızca bir şey yapmasını istemiyorum. Faith'in -ve *tamam*, Shane'in- yüzündeki stres kararımı benim yerime veriyor. Çamaşır torbama özlemle bakıyorum. Görünüşe göre temel hijyen vicdanımın önüne geçiyor.

"Onu ben alırım," diyorum. Shane'in kaşları havaya kalktı ve ben omuz silktim. "Zaten Howth'u kontrol etmek istiyordum. İyi bir fotoğraf noktası olduğunu duydum."

Kitty ellerini çırpıyor. "Harika." Yine cesur bir yüz ifadesi takındığı hissine kapılıyorum. Beshoffs'a yaptığı yolculuk Martin'in ölümünü aklından tamamen çıkarmış, ona odaklanacak yeni bir şey vermiş gibi görünüyor. "Emin misin?" Faith gözleriyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi görünüyor ama ben anlamıyorum. Bu insanlar benden ne istiyor? Saat sabahın sekizi ve bu tuğla yığınının kahve makinesi. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Willa."

"Eminim," diyorum yavaşça, durumu hafifletmek için elimden geleni yapıyorum. Dürüst olmak gerekirse, birinin öldüğünü düşünebilirsiniz. "Martin'e morina ve patates kızartmasını hiç denemediğim için küçük bir özürüm olacak." Shane ve Faith'in bakışlarından kaçmak isteyerek kolumu Kitty'ninkine doluyorum. "Martin'in anısına hacca gidelim, olur mu?"

Yüzü düştü. "Martin *öldü* mü?"

...

Otobüs hareket etmeye başladığında Kitty uzanıp elimi tutuyor. İlk tepkim onu geri çekmek oluyor, çünkü çok doğal gelmiyor. Ama lanet olsun, parmaklarımı o kadar sıkıkmıyor ki, denesem bile elimi kurtaramam. Gözleri gümüş dolarlar kadar geniş, çift katlı otobüsün ön camından dışarı bakıyor. Diğer eliyle kucağındaki tespihi çekerken dudakları ikinci kez Meryem Ana duasını okuyor.

Henüz paniğe kapılmadım, ama şimdi biraz uyandığıma göre, Faith'in barda beni dışarı atmak için iyi bir nedeni olduğunu anlamaya başlıyorum. Kitty

Patates salatası kadar iyi seyahat eder. Korkmuş görünüyor. Kim olduğumu ya da neden otobüste olduğumuzu unutmaması için dua ederek, dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmak için beynimi zorluyorum ama havadan sudan konuşmak pek bana göre değil.

"Kız kardeşimin yeni bir bebeği oldu."

Kitty bana boş boş bakıyor. "Ne?"

"Pazartesi sabahından itibaren teyze oldum." Neredeyse bir yabancının elini tutarken sıradan bir konuşma yapmaya çalışmak görüldüğünden daha zordur. "Adı Dolly."

"Dolly Parton'dan sonra mı?"

Şaşkınlıkla gülüyorum, soruyu ifade ediş şeklini takdir ediyorum. Sanki makul bir varsayımımış gibi. "Evet. Buradayken ona bir hediye almam gerekiyor. Bir fikrin var mı?"

"Herkesin bir çay servisine ihtiyacı vardır." "Çay için biraz genç olabilir."

"Çay için asla çok genç değilsin." Parmaklarının tespih tanelerini öfkeyle ovuşturmasının yavaşladığını fark ediyorum. "Shane ve Faith doğrudan şişelerinden içtiler. Tabii önce soğumasını beklemem gerekti."

"Elbette." Kitty'nin soğuk çay servis etmeye devam etmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum. Otobüs sarsıntılı bir viraj alıyor ve nefesi kesiliyor, elimi öyle sert kavırıyor ki alt dudağımı ısıırıyorum. "Belki bunu denerim-"

"Kocam çayını fokur fokur sıcak, tek damla sütlü ve şekersiz severdi. *Sıcacık*." Sözleri çok kesin. "Dilini nasıl yakmadığını asla anlayamadım. Üfleliyordu bile. Bazen oturur, çayını yudumlarken gazete okumasını izlerdim. Buzdan yapılmıştı. Sadece buzdan."

Uzak bir yere gitmiş gibi görünüyor, gözleri hafifçe buğulanıyor. Elim tutuşu gevşediği için bir şey söylemiyorum. Konuyu değiştirmem de gerekiyor ama bunu da yapmıyorum. Her ne kadar öyle olmamaya çalışsam da, Bay Claymore hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Faith'in Shane'i olmakla suçladığı adam.

"Öyle demek istemedi," diye mırıldanıyor. "Asla öyle demek istemedi." "Ne demek istemedi?"

Oturduğu yerde biraz sarsılır. "Çayımı sevmediğini söylediğinde

ciddiyim

."

"Oh."

"Ya da oğlumun gitmesine neden olduğu zaman." Parmakları tespih tanelerini yeniden işlemeye başladı. "Öyle demek istemedi. İçten içe onun kalmasını istiyordu. Buna gerçekten inanıyorum."

Shane'in Faith'le tartıştığı geceki yüz ifadesini düşünerek sertçe yutkunuyorum. "Eminim o da öyledir, Kitty."

"Hayır, yapmadı."

"Tamam." Aniden gelen ağlama dürtüsüyle savaşılarak elini sıkıyorum. "Tamam."

Howth'a giden yolun geri kalanında konuşmuyoruz ama Kitty'nin stresinin azaldığı fark ediliyor. Aslında biraz durgun, ama Shane ve babası hakkında anlattıklarından sonra ben de öyleyim. Howth'a varıp Beshoffs'a kadar yürüdüğümüzde, sadece yiyecek değil kahve de satan küçük bir kapalı pazar görünce şaşırıyorum. Koku bana öldüğümü ve Chicago'ya gittiğimi düşündürüyor. El yazısıyla yazdığı listeyi balıkçıya okurken Kitty'ye dikkatle bakarak büyük bir fincan sipariş ediyorum ve krema ile şeker ekliyorum.

İlk yudum orgazmiktir. Bu değerli düşünce beni Shane ve dün gece depoda olanlarla ilgili anılara götürüyor. Kıyafetlerimin altında, tenimin her santiminde tüylerim diken diken oluyor. Yanaklarım sıcaktan yanıyor. Belli ki vücudum daha fazlasını istediğinin sinyalini veriyor. Dün gecedен önce, bastırılmış cinsel gerilimle doluydum, ama bir şekilde bunun serbest bırakılması Shane'e olan bu kıvrımlı özlemi azaltmadı. Aksine, yoğunluğu daha da arttı. Elinin iç çamaşırımın önünden aşağı kaydığını, aşağı inmeden önce göbeğimi yaladığını, elimdeki büyüklüğünü düşünüyorum.

Kahretsin. Keşke bu kahve buzlu su olsaydı da kafamdan aşağı dökebilseydim demeye başladım. Bu gidişle Shane'le seks yapmamız an meselesi. Çılgın, gürültülü, terli, kirli... bağısız seks. Hepsi bu olacak. Sadece kaşınan iki insan. Gerçekten *kaşınan* bir kaşıntıyı. Dolaşıklık yok.

Bu kurallarla ilgili sorunum, beni rahatlatmak için çok az şey yapıyor olmaları. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama daha fazlası için duyduğum huzursuz ihtiyaca bir de endişe katmanı ekliyor. Sabah boyunca Evan'ı bir kez bile düşünmediğimi fark ettiğimde kahve fincanım ağzımın yarısına kadar duraklıyor. Farkına varmak beni yıkıyor,

kendimi buzlu suya batırmaktan daha etkili. Buraya Evan'ı unutmak, kendimi yeniden canlandırmak için geldim ama bunun bu kadar çabuk olacağını hiç beklemiyordum. Shane mi? Tüm bu alışılmadık süreci hızlandırıyor mu? Eğer yleyse, bu kesinlikle işe yaramayacak. Buraya geçici olarak bile olsa başka bir adamla birlikte olmak için gelmedim.

Fiziksel ekiciliği duygusal bağdan ayıran bu sirk gösterisini daha önce hiç yapmadım. Doğru yapıp yapmadığımı nasıl bileceğim? İki hafta sonra Chicago'ya dönmek üzere uçağa bindiğimde, geldiğimden daha kötü durumda olamam. Evan'ı kaybetmenin yanı sıra, Shane'e karşı gelişmekte olan hisler yüzünden kafam karışamaz. Bunun olmasına izin veremem.

Tabii ki sorun şu ki, Shane'in pantolonunu yırtmak istiyorum.

"Her şey hazır o zaman," diyor Kitty görüş alanıma girerek. Mükemmel zamanlama, çünkü şimdi oğlunu doğum günü kıyafeti içinde hayal etmekten başka bir şey yapamıyorum. "Sanırım ihtiyacımız olan her şey bende var."

Aşağı bakıyorum ve Kitty'nin elinde dev bir kırmızı elma torbası olduğunu görüyorum. "Peki ya balıklar?"

"Balık mı?"

Kitty'nin omzunun üzerinden balık satıcısı gözüme çarpıyor, elinde Kitty'nin beyaz yağlı kâğıda sarılı siparişini tutuyor ve bana Kitty'nin siparişi verdiğini ve tamamlanamadan gittiğini söylüyor. Gözümü Kitty'den ayırmadan çantamdan cüzdanımı çıkarıp adama ödemeyi yapıyorum. Geri döndüğümde beni dikkatle izliyordu.

"Martin genelde balıkları toplar."

"Bugün hasta," diye açıklıyorum, beni dinleyen ve yargılayan her kimse bu küçük yalanı affedeceğinden eminim. Kitty elini uzatıyor ve bir süre sonra elini tutup otobüse doğru yürüyorum.

"Martin'in beni bir kez öptüğünü söylemiş miydim?"

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim. Bu kaygan bir

zemin. "Nasıldı?" "ok güzeldi."

On Üçüncü Bölüm

Kitty ve ben nihayet otobüs durağı ile ön kapı arasındaki her adımını saydıktan sonra Claymore Inn'e varıyoruz. Yüksek sesle. Saat daha on, yani bar henüz açılmamış, ama Kitty'nin içeri girmek için kapıyı çalmak zorunda kalmasını tuhaf buluyorum. İş saatleri dışında içeri girmek için anahtara ihtiyaç duyulması, handa kalan tek misafirin ben olduğum konusundaki şüphelerimi doğruluyor. İyi ki bütün gece çalışmamışım, yoksa dışarıda yağmur altında kalırdım, şansım kalmazdı.

Yine de Kitty yıl boyunca burada yaşıyor. "Neden anahtarın yok?"

Cevap vermeye başlıyor ama Shane kapıyı çekerek açıyor, onun önünü kesiyor ve benim sıçramama neden oluyor. Saçları tam bir felaket, yüzlerce farklı yöne bakıyor. Kaşlarının arasında normalde olmayan bir kırıksıklık var. Orada durduğumuza inanamıyormuş gibi Kitty ve bana bakıyor. Faith arkasından koşarak geliyor ve bize aynı bakışı atıyor, sonra ağzını kapatıp keyifli bir kahkahayı zar zor bastırıyor. Yavrusuna neler olduğunu sormak için Kitty'ye bakıyorum ama yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark edince sustum.

"Başardım." Ellerini birbirine vurur, sonra kendini Shane'in kollarına atar. Faith gözyaşları içinde gülerek ikisini de kucaklamaya çalışır ama sonunda yüzünü omuzlarının arasına gömmekle yetinir. "*Başardım.*"

Shane bir an için hâlâ sersemlemiş gibi görünüyor, ama sonunda vücudu rahatlıyor ve Kitty'nin sırtını sıvazlamaya başlıyor. "Aferin, Kitty."

Aniden geri çekiliyor ve neredeyse hepsini yere deviriyor. Elindeki elma torbasını, bir balıkçının dev bir levreği tuttuğu gibi tutuyor. "Elmalarım var. Sanırım turta yapacağım. Henüz bilmiyorum, çünkü sadece

düşünmeye başladım."

Faith hâlâ yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor. "Sana yardım edeceğim." "Harika." Yarı yaşındaki bir kız gibi kıkırdıyor.

"Bu harika."

Bu sahneyi hayret ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla izliyorum. Yaşananların büyüklüğü ve nedeni beni şaşırtmış olabilir ama onların beklenmedik mutluluğunun etkisi hiç de öyle değil. Faith'in gözleri ıslık ıslık, yanakları heyecandan kızarmış. Shane şaşkın görünüyor, bir parça gurur da dışarı çıkmaya çalışıyor. Ve Kitty... George Clooney içeri girip evlenme teklif etmiş gibi görünüyor. Fotoğrafını çekerken bile rahat hissetmeyeceğim bir an, çünkü sadece bu zaman diliminde, bu aile için var olmalı ve asla kimse tarafından paylaşılmamalı. Ben de dahil. Kendimi büyük bir davetsiz misafir gibi hissetmeye başlayınca, başımı öne eğdim ve onları bara kadar atlattım.

Merdivenleri yarılardım ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum. "Willa."

Tanrım, Shane lanet çıkışımı yapmama hiç izin vermiyor. Bu beni olduğundan çok daha fazla sinirlendirmeli. Merdivenleri çıkarken hiç duraksamıyorum. "Gerçekten çamaşır yıkamam gerekiyor."

"Çamaşırların neredeyse bitti."

"Ne?" En üst basamakta dönüp duruyorum. "Bana çamaşırlarımı yıkamadığını söyle."

"Ölmek istemiyorum," diyor. "Bunu Faith yaptı. Kilerde makinelerimiz var. Bir dahaki sefere çamaşırhane bulmak yerine onları kullanabilirsin."

"Oh." Bu benim savaş hatlarını yeniden çizme şansım. Bunu yapmakta ne kadar isteksiz olduğumu görünce şaşırdım ama başka seçeneğim yok. Kafamın içinde çok fazla yer kaplıyor. "Teşekkür ederim ama bir dahaki sefere olmayacak. Önümüzdeki bir buçuk hafta yetecek kadar kıyafetim var."

Ayrılacağımı açıkça hatırlattığımda, yüz ifadesinde bir şeyler titreşiyor ama sonra kayboluyor. "Teklif yine de orada."

Başımı sallıyorum, sonra yürümeye devam etmek için dönüyorum. Parmaklarım kapı tokmağının etrafına dolandığında, dönmesini engellemek için elini benimkinin üzerine koydu. Hareket ettiğini bile duymadım. Ellerimizin basit dokunuşuyla eşleşen sessiz hızı, karnımda yuvarlanan bir beklenti dalgası gönderiyor. Kararlılıkla buna karşı koyuyorum. İçimde, Shane'e duyduğum çekim ile daha korkutucu, istenmeyen hisler arasında bir savaş sürüyormuş gibi hissediyorum. Bu savaşı kaybedeceğim bir sır

değil.

Fiziksel savaşı değil ama genel savaşı kazanmaya çalışıyorum. Mümkün olduğunca uzun süre dayanmak tek umudum. İkisini birbirinden ayıramayacağımdan korkuyorum, bu yüzden serpintiyi sınırlamayı umuyorum. Tersinden hasar kontrolü.

"Teşekkür ederim. Kitty için yaptığın şey..."

Derin bir nefes alarak yüz hatlarımı düzeltiyorum ve ona doğru dönüyorum. Tanrım, gerçekten de çok güzel. Tüm bu sessiz yoğunluğun yakınımnda ve bana odaklanmış olması ürkütücü ama aynı zamanda bunu arzulamaya başlıyorum. Onun görüş alanında sıkışıp kalmak hızla en sevdiğim yer haline geliyor. Hiç iyi değil. "Beni hastanedeki kız kardeşimle görüştürdün. Ödeştik say."

"Bunu bir iyiliğe karşılık vermek için yapmadın."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, itiraz etmenin fikrini değiştirmeyeceğini biliyorum. "Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Başlıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Willa, Kitty babam öldüğünden beri handan dışarı çıkmadı. Bu sabah altı aydır ilk kez dışarı çıktı."

Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu. "Altı ay mı?"

Shane başını sallar. "Babam hayattayken bile onun dışarı çıkmasından pek hoşlanmazdı. Ona fırsat vermezdi." Bakışları benimkileri tutuyor. "Onu dışarı çıkaran kişi olarak bunu hafife almak üzere olduğunu görecektir kadar iyi tanıyorum seni. Buna izin vermeyeceğim."

"Değildim." Kesinlikle öyleydin. "Çok cesurdu. Ben de bunu söyleyecektim."

Başını öne eğiyor. "Yol boyunca hiç olay olmadı mı?"

Omuz silktim. "Otobüs şoförüne elmayla ödeme yapmaya çalışmış olabilir."

"Otobüse en son bindiğinde kabul gören bir ödeme şekli olabilir."

Sessiz bir kahkaha paylaşıyoruz. Yüce İsa, o da mı komik? Şimdiye kadar bana yöneltilen tüm espriler alaycı ya da aşağılayıcıydı. Kahkahası zengin ve derin, bana o sabah Beshoffs'ta içtiğim kahveyi ve orgazmik kahve düşüncelerimin nereye götürdüğünü hatırlatıyor. Shane'in omuzları dizlerimin arkasına doğru esniyor, kirli sakalları kalçalarımına sürtünüyor. Yanaklarımın yandığını, göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. Shane benim göremediğim, sadece hissedebildiğim şeyi fark ediyor ve yorumluyor. Bunu boğazından zar zor duyulan iniltiden anlıyorum.

Bir adım öne çıkıyor. Büyük bir isteksizlikle kapıma öyle bir yaslanıyorum ki menteşeleri sallanıyor. Tek bir kaşı kalkıyor ama yaklaşımdan vazgeçmiyor. Sıcak ellerinden biri yanağımı avuçlamak için kalkıyor. "Yine o konuya döndük, değil mi?"

Bir açıklamam yok. Ne diyebilirim ki? *Sanırım senin yanındayken sağlıklı bir şehvetten fazlasını hissetmeye başlıyorum. Evan'dan sonra çok erken. İkimiz de gidiyoruz. Beni güldürmeyi kes, seni pislik.* Bunlar beynimde dolaşan dağınık düşünceler, ama bunları çoğunlukla Shane'in alçalan dudaklarından dikkatimi dağıtmak için düşünüyorum. Neden koridordaki çalıntı öpücükler ve sessiz kahkahalarla ilgili olmadığımızı kendime hatırlatmak için.

"Kitty bana babanla olanları anlattı."

Shane ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor. Mavi bakışlarındaki tüm sıcaklığın buharlaşmasını izliyorum. Yanağımdaki eli yanına düşüyor ve hemen orada olmasını özlüyorum. Kendinden nefret eden canlı bir şey boğazımı tırmalıyor. Keşke sözlerimi geri alabilseydim. Kendimi korumam, onun gözlerine yerleştirdiğim lanetli bakışa değmezdi. "Sana tam olarak ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

"Willa," diye

hırlıyor.

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duymamasına şaşıyorum. "Seni kovdu."

Dikkati başımın üzerindeki bir noktaya sabitlenmiş

durumda. "Hepsi bu mu?" "Dahası var mı?"

Gülüyor ve gülüşünün karanlık niteliği öncekinden o kadar farklı ki irkiliyorum. Teşekkür etmek için beni merdivenlerden yukarı kadar takip eden Shane gitmişti. Ve ben onu kovdum. "Bilmek istediğim şey şu. Konuyu bu şekilde açmaktaki amacın neydi?"

Yüzümden hiçbir şey belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama yine de Shane'in yüzünde bir tanıma parıltısı görüyorum.

"Eğer biri sana çok yaklaştığında böyle yapıyorsan, eski erkek arkadaşınla işlerin neden yürümediğini anlayabiliyorum."

Oksijen ciğerlerimden çekiliyor. Sanırım gerçekten nefes nefese kalıyorum ama kulaklarımdaki uğultudan duyamıyorum. Yüzde yüz haklı tabii ki. Bu yüzden bu kadar kötü acıyor. Evan'la olan lanetli ilişkimin doğası

Shane'le aramda olanlardan çok farklı ama ana fikir aynı. Kimseyi içeri alamam. Kırıldım. Bu yüzden yerde tekmelenirken kendinden nefret eden her korkağın yaptığını yapıyorum. Saldırdım.

Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. İkimiz de geri adım atacak gibi görünmüyoruz. "Neye daha çok üzülyyorsun? Hassas bir konuyu gündeme getirmeme mi, yoksa dün geceki iyiliğinin karşılığını vermek için dizlerimin üzerine çökmemiş olmama mı? Beklediğin bu muydu?" Kollarımı iki yana açıyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Çenesi gerilir. "Eminim bu herkeste işe yarıyordur. Konuyu değiştirmek için saçma sapan konuşmak." Üst kollarımı kavriyor. "Bende işe yaramayacak."

"Konuşacak bir şey yok."

"İkimiz de bunun lanet bir yalan olduğunu biliyoruz." Beni kendine doğru çekti. "Dün gece beni o kadar çok istedin ki titriyordun. Ne oldu? *Değişti* mi?"

"*Sen.*" Kelime ağzımdan patladı. "Gitmemi istediğin zamanları daha çok seviyordum. En azından ne bekleyeceğimi biliyordum. En azından gittiğimde bunun bir önemi olmayacağını biliyordum."

"Artık önemli." Sesi kırbaç gibi keskin, ama kollarımdaki cezalandırıcı tutuş gevşiyor. Yüzümde bir şey arıyor ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum yalanı, az önce neyi ifşa ettiğimi çok iyi biliyordum. Son kullanma tarihi varken çok yakınlaşmaktan korktuğumu. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi. Anlamını kaçırmayacak kadar zeki. "Fark etmezdi zaten. Ben insanları uzak tutmak için onlara zarar veren bir kızım. Tebrikler, az önce canlı ve renkli olarak gördünüz."

"Babamdan bahsetmek hoşuna gitmedi. Bunu görebiliyorum." Başparmağı kolumda rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. "Aynı şekilde ben de eski erkek arkadaşından bahsetmekten hoşlanmadım."

Başımı Shane'in omzuna yaslamak ve bana dünya çapında bir pislik olmadığımı söylemesine izin vermekten başka bir şey istemiyorum. Söylediklerine gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Benim inanmamam çok kötü.

"Beni birkaç sihirli kelimeyle düzeltemezsiniz."

"Willa." Başını sallıyor. "Düzeltecek bir şey yok."

Tek yapabildiğim bakmak olduğunda, alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Sonra beni bırakıp aşağı iniyor ve beni sahanlığın tepesinden onu izlerken bırakıyor.

Bölüm On Dört

Ertesi gün Claymore Inn'den kara vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Yeni yıkanmış kot pantolonumu giydim ve Kitty çay servisi için kapımı çalmadan önce ön kapıdan çıktım. Dün istemedenden de olsa Shane'e aramızdaki şeyin planladığım kadar açık ve net olmadığını belli etmişim. Evan'dan bahsederek beni zayıf noktandan vurmuştu ve sonrasında savunmasız kalmışım, yoksa böyle bir zayıflığı asla ortaya çıkarmazdım. Bunu yaptığımından beri Shane ile herhangi bir teması ertelemek istiyordum. Aksi takdirde yüzünde iki ifadeden birini görecektim.

İlk olana yazık. Muhtemelen Shane'in benimle tamamen fiziksel bir ilişki yaşamakla ilgili hiçbir sorunu yok. Aslında ben onun için bir tür *piyangoyum*. Şu anda aynı çatı altında yaşadığımız için coğrafi olarak uygunum. Ayrıca, yakında ayrılacak olmam, nerede-bu-ilişki-kafalı bir konuşmayla acı çekmek zorunda kalmayacağını garanti ediyor. *Cha-ching*. Ben de *bu konuşmayı yapmaktansa* Dublin'de tavuk kostümüyle dolaşmayı tercih ederim, ama dün söylediklerimden sonra, o benim ayrılmamın bir rol olduğunu biliyor. Ancak onunki öyle değil. Bu yüzden yüzünde zerre kadar acıma görürsem, yemin ederim mahcubiyetten ölürüm.

İkinci seçenek çok daha az olası. Shane bana acımayabilir. O da aynı şekilde hissedebilir. Bu tepki birinci seçenekten çok daha tehlikeli çünkü uzak durmam mümkün değil. Beni bir elektrik süpürgesi gibi içine çeker ve Chicago'ya gitmek için eşyalarımı toplayana kadar oksijen alamam. Sadece dokuz gün sonra. Bu duygusal bir intihar olur.

Dürüst olmak gerekirse, bu duyguların gerçek mi yoksa Evan'ı unutmak için yarattığım bir illüzyon mu olduğundan bile emin değilim. Ayrılığımızdan sonra kırılğan olmam ve Shane'e olan hayranlığımın bir başa çıkma mekanizması olması mümkün. Hiç düşünmemişim

Başka bir erkeğe karşı bu kadar çabuk hisler besleyebilecek bir kız değilim. Kararsız. Kendime hiç yakıştıramadığım bir özellik.

İçimi çekerek, üzerinde durduğum iskelenin ucundaki ahşap kazığa yaslanıyorum. Dün Kitty ile birlikteyken fotoğraf çekmeye pek fırsat bulamadığım için, bu öğleden sonra Howth'a dönüp bunu düzeltmeye çalıştım.

Dublin Körfezi'nin kuzey tarafında yer alan Howth, balıkçı ve turizm teknelerinin dar girişten birbirlerini geçtiği işlek bir limana bakmaktadır. Öğrenciler ve aileler Beshoffs'tan balık ve patates k ı z a r t m a s ı dolu çantalar taşıyor, geç öğle yemeklerini yemek için iskeleye çöküyorlar. Alışılmadık derecede sıcak bir gün daha ve birkaç dükkân sahibi bana bu kadar uzun süre yağmursuz kaldığım için kendimi şanslı saymam gerektiğini söyledi. Yüzümü güneşe doğru kaldırıyorum, elimdeki fotoğraf makinemin ağırlığının tadını çıkarıyorum, başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum. Onun yerine Shane'i görüyorum, sanki görüntüsü göz kapaklarımın arkasına dikilmiş gibi. Dün annesini gördüğünde yaşadığı rahatlama, kahkahasının sesi, ellerinin verdiği his. Bu bir başa çıkma mekanizması olamaz, çünkü bana hiçbir yardımı dokunmuyor. Evan'ı daha az düşünüyor olabilirim, ancak bu boşluklar Shane tarafından tamamen farklı bir şekilde dolduruluyor. Evan'ı düşündüğümde aklıma mor çiçekler geliyor. Süsenler. Bana çiçek hediye eden ilk erkek oydu ve o an bilinçaltıma kazındı. Millennium Park'ta el ele tutuşup pazen bir battaniyenin üzerinde uzanmayı düşünüyorum. Frizbi oynamayı. Yemek yemeyi

İtalyan buzları.

Çok çabaladığımı, yüzümü gülümsemeye zorladığımı düşünüyorum. Başarısızlığı düşünüyorum.

Pişmanlık.

Bu rahatsız edici düşünceleri bir kenara iterek kendimi Shane'i düşünmeye bırakıyorum. Bir anda nabzım kendi kendine atmaya başlıyor, sonra da iskelenin kenarına vuran dalgaların sesini duyacak kadar yükseliyor. Onu Millennium Park'ta bir battaniyenin üzerinde hayal etmeye çalışıyorum ama Evan'ın eskiden yaptığı gibi Sudoku oynamak yerine eli göbek deliğimin etrafında tembel daireler çiziyor. İtalyan buzunun tenime biraz damlamasına izin veriyor, sonra yavaşça yalıyor. Bana eskiden korktuğum o bakışı atmak yerine tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakıyor. Beni çözmeye çalışan bir bakış.

Çabucak kameramı kaldırıyorum ve yaşlı bir çifti gizlice çekiyorum.

Torunları babasının elinden tutmuş, iskele boyunca yürüyor. Sanki aynı kalbi ve zihni paylaşıyorlarmış gibi gururlu görünüyorlar. Beni onları izlerken yakalamadan önce dönüp, futbol maçı için tartışıyormuş gibi ses çıkaran iki balıkçıyı yakalıyorum. Ancak tartışmalarının sonunda birbirlerinin sırtına vuruyorlar ve "Görüşürüz dostum" diyerek yollarını ayırıyorlar.

Hafifçe gülerek iskelenin kenarına oturuyorum ve ayaklarımı sallıyorum. Ben farkına bile varmadan hava kararıyor, tüm tekneler gece için limana dönüyor. Yine de Shane sorunun için bir çözüme yaklaşamadım, filmim bitti ve açlıktan ölüyorum. Ayağa kalkıp kotumun arkasının tozunu alıyorum ve Claymore'dan kaçmak için bir sonraki adımda nereye gidebileceğimi merak ediyorum.

Korkaklığım beni kendimden iğrendiriyor. Neden handan kaçıyorum ki? Derin bir nefes alarak Ginger'ın bu durumla nasıl başa çıkacağını düşünüyorum. Her adımında Güneyli tavrı takınarak içeri girer ve kendisine sorun çıkaran adama göz kırpar. Sonra da arkasına bile bakmadan merdivenlerden çıkmaya devam ederdi, adamın peşinden bakacağından emin bir şekilde.

Fotoğraf makinemi postacı çantamın içine koyuyorum ve Howth'ta indiğimden iki kat daha kararlı bir şekilde otobüs durağına doğru yürüyorum.

...

Claymore'a girdiğimde, ürkütücü bir sessizlik vardı. Shane bu saatte normalde olması gereken yerde, barın arkasında durmuyor. Orla elindeki kalemi bardağa vuruyor ve endişeyle arka koridorun kapısına bakıyor. Barın etrafına dağılmış birkaç müşteri de televizyonları seyrediyor ama onları görmüyor. İlk düşüncem, hayır, Kitty'ye bir şey oldu. Bu ihtimal karşısında biri boğazıma basıyormuş gibi hissediyorum ama bara doğru yürümeyi başarıyorum ve Orla'ya rahatça neler olduğunu soruyorum. Sürekli geç kalan kızıl saçlıyla arada bir merhabalaşmak dışında hiç konuşmamıştım ama şimdi bana tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Shane ofiste, lanet olası sokaktan doğruca içeri giren bir adamla konuşuyor. Avukatını falan da getirmiş." Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "Hanı satın almak için konuşmaya gelmişler. Randevu bile almamışlar. Bana sorarsanız bu çok küstahça."

"Arsız," diye tekrarlıyorum usulca. Claymore'a bavulumla ilk girdiğimde, onu satma düşüncesi iticiydi. Şimdi ise bir saygısızlık gibi geliyor. Burası bir yuva. Gurur duyulacak bir yer. Karakteri ve anıları var. İyi ve kötü, evet, ama *onların* anıları. Böyle bir şeyi nasıl bırakıp gidebilirsin? Bu hızlı düşüncelerin yanı sıra, bunun Shane'i Dublin'den ayrılmaya bir adım daha yaklaştırdığının da farkındayım. Yarışlara ve dünyayı dolaşmaya geri dönecek.

Bu iyi bir şey. Burada geçireceği zamanın belirli bir son tarihi olduğunu bilmek iyi bir şey. Ben gittikçe uzaklaşırken onun barın arkasında, onu bıraktığım yerde durmayacağını bilmek uçağa binmesini kolaylaştıracak.

Tanrım, gerçekten iyi bir yalancıya dönüşüyorum.

"Adam New Yorklu. İrlandalı bile değil." Elini koluma koydu. "Sizinkilere lafım yok, sadece bir Amerikalı her şeyi mahveder. Duvarlara bir sürü düz ekran koy ve Amerikan futbolu göster. Barın arkasında kesinlikle düzgün göğüslü birini isteyeceklerdir." Sağ memesinin yan tarafını dürtüyor. "Bu üzgün, yaşlı sarkıkların hiç şansı yok."

"Sen... onlar iyi," diye kekeliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu ilk konuşmamız ve şimdiden onun göğüslerini tartışıyoruz. "Sütyenim yüzdürme aracı olarak kullanılabilecek kadar dolgu."

Orla gülerken yüzü endişeden arınıyor. "Ah, şimdi anlıyorum. Shane'imizin neden sana göz koyduğunu."

"Wee ne?"

"Sen geldiğinden beri bir çuval kediden daha ürkek. Bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliyim."

"Belki de ona hazımsızlık çektiriyorumdur?"

Orla sanki büyük bir sırrı açıklıyormuş gibi barda öne doğru eğilir. "İrlandalı erkekler karmaşık tiplerdir. Bu çoğundan daha fazla. Yüzeyde gördüklerinizle yargılamayın, yoksa bakmadığınız bir anda sizi kış üstü yere sererler."

Bu içgörüyü daha sonra incelemek üzere saklıyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Sor."

"Neden seni kovmuyor? Hiç zamanında gelmiyorsun." O bir kahkaha patlattığında, ben de kendi gülümsememe engel olamıyorum. "Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki

kimsenin bokunu almam, neden-"

"Beni işe almaya devam ediyor mu?" Orla iç geçiriyor. "Kocam geçen yıl bir fabrika kazasında bacaklarını kullanamaz hale geldi. Zor bir alışma süreci oldu. İşe geç kaldığım zamanlar genelde onu fizik tedaviye götürüp getirdiğim için oluyor." Omuz silkiyor. "Ya da sadece kötü bir sabah geçirmişizdir."

Bu beni çok şaşırttı. Shane'in hakkında tek kelime etmediği Orla'ya karşı cömertliği bir yana, bu barı ve içinde çalışan insanları önemseydiğini kanıtıyor. Claymore Inn konusunda dünyaya sunduğu kadar kayıtsız değil.

Orla'nın bu süreci izlediğini fark ediyorum. Bir müşteri bara giriyor, Orla'yı uzaklaştırıyor, ama ona hizmet etmeye gitmeden önce parmağını şakağına vuruyor. "İrlandalı erkekler."

Sözleri kafamda çınlarken, sıcak bir duş alıp uyumaya çalışmak niyetiyle ayrılmak için dönüyorum. Ben kapıya varmadan Shane yanında iki takım elbiseli adamla dışarı çıkıyor. Mavi gözleri hemen bana kilitleniyor, içlerindeki kasvet kalbimi çekiştiriyor. Sanırım bana bir şey söylemek için ağzını açıyor ki mutfak kapısı pat diye açılıyor ve Faith dışarı çıkıyor. Elinde kocaman, gümüş bir kepçe tutuyor, saçlarını dağınık bir topuz yapmış.

"Sattınız mı o zaman?"

Arkamda, bar sessizleşiyor. Müziğin sesi bile kısılmış gibi geliyor. Birkaç sandalye geri çekiliyor ve arkamı dönmeden bardaki müdavimlerin ilgiyle izlediğini biliyorum. Shane elinde bir bavul tutan genç, sarışın bir adama başıyla selam veriyor. "Faith, bu Joseph DeMatteo ve onun

."

"Bir *İtalyan*," diye bağılıyor Orla bardan. "İrlanda barı mı işletiyor? Tüm dünya çıldırdı mı?"

Shane burnunun kenarını çimdikler. "Teklifi kabul edip etmeyeceğimize karar vermek için bir haftamız var, Faith. Bunu daha sonra tartışırız."

"Tartışacak ne var? Hepimiz senin kararının ne olacağını biliyoruz." Kepçeyi bir takırtıyla yere fırlatıyor, çorba kalıntıları ayakkabılarına sıçırıyor. "Buradan nefret ediyorsun. Her zaman nefret ettin. Annem ve ben toplanmaya başlayabiliriz."

"Faith, burası yeri değil."

"Burası değilse neresi?" Bir elini gözlerine götürüyor. "*Bildiğim* tek yer burası."

Her iki takım elbiseli adam da mokasen ayakkabılarının içinde kayıyor, etraflarında yaşanan aile dramından rahatsız oldukları belli, ancak Faith'in sözlerinden bir parça memnuniyet duyuyorum. Belli ki bu noktaya kadar Shane'in kararından emin değillerdi, bu da bana garip geliyor. Hana bir teklif yapıldığı anda gülerek ön kapıdan çıkıp gideceğinden o kadar emindim ki.

Shane benimle göz teması kuruyor ve ben ne sorduğunu anlıyorum. Yüksek sesle söylemesine bile gerek yok. Ona hafifçe başımı sallıyorum, sonra Faith'e doğru yürüyüp kolumu onun omuzlarına doluyorum. "Neden yukarı çıkmıyoruz? Sana bugün çektiğim fotoğrafları göstereyim."

"Oh, bu harika. İkiniz artık birlikte çalışıyorsunuz." Kendini benden uzaklaştırıyor. "Ben Kitty değilim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Defol git."

Tamam, onunla huysuz bir çocuk gibi konuştuktan sonra, sanırım bunu hak ettim. Beceriksiz bir erkek arkadaşına yakışır bir hareketi, bir kadına "Sakin ol" demekle eşdeğerdi. Yine de birini nasıl rahatlatacağıma dair geçici bir bilgim olduğu için kendimi biraz rahat bıraktım. Taktik değiştiriyorum, iyi hizmetten, barın işletilmesinden duyduğu gurura hitap etmeyi umuyorum. Tüm bunlar olurken, gözlerinden taşan yaşlar yüzünden midemdeki acı verici sıkışma ile savaşıyorum. "Olay çıkarman hiçbir şeyi değiştirmeyecek Faith," diye fısıldıyorum. "Bu sadece insanlara konuşacak bir şeyler verecek."

Kendine gelir gibi oluyor, sonra dikkati, sahneyi ilgiyle izleyen, meraklı müşteriler olduğundan şüphelendiğim kişilere yöneliyor. Sinirli bir hıçkırıkla beni itiyor ve koridor kapısına doğru koşuyor. Shane onu takip etmeye başladı ama elimi koluna koydum.

"Ben giderim."

Gözleri Faith'in geri çekilen sırtında. "Teşekkür ederim."

Faith'in odasına hiç girmedim, hangisi olduğunu da bilmiyorum ama merdivenlerin hemen ötesinde bir kapının çarpıldığını görüyorum. Dışarıda bir an durup derin bir nefes alıyorum, sonra içeri giriyorum. Faith yatakta yüzüstü yatıyor, yüzü yastığa gömülmüş. Şaşırtıcı bir şekilde ağlamıyor. Vücudu tamamen hareketsiz. Omuzlarındaki gerginlikten içeri girdiğimin farkında olduğunu anlıyorum. Doğrulup bana bakması bir anını alıyor.

"Ondan nefret ediyorum."

İlk eğilimim "Hayır, etmiyorsun" demek ama sessiz kalıyorum. Faith kimseden nefret edecek kapasiteye sahip değil, özellikle de kardeşinden. Bunu biliyorum, ama bir kadına nasıl hissettiğini söylemek, tam da ondan sakinleşmesini istemenin hemen ardından, yatağının başucunda gördüğüm mektup açacağıyla bıçaklanmama neden olabilir.

"Burası onun için bizim da'mızı temsil ediyor. Bu yüzden buraya katlanamıyor. Nasıl bir yer olduğunu hatırlamaya dayanamıyor." Elini burnunun altına götürüyor. "İkisi aynı odada bile bulunamazlardı. Sonra altı ay önce ne oldu-"

Çabucak sözünü kestim. "Nasıldı? İkisi buradayken?" Altı ay önce ne olduğunu bilmek istemediğimden değil. İstiyorum. Bunun eksikliğini hissettiğim bulmacanın bir parçası olduğunu hissediyorum ve bunu bana söyleyecek kişinin Shane olmasını istiyorum. Bu ne anlama geliyor?

Faith saçındaki lastik bandı çekip çıkarıyor, koyu renkli yelesinin omuzlarına düşmesine izin veriyor, ortasında lastik bandın bütün öğleden sonra mutfakta bir arada tuttuğu bir kıvrım var. Omuzlarının çöktüğünü, gözlerinin etrafındaki koyu halkaları fark ediyorum ve suçluluk duygusuyla çarpılıyorum. Faith bildiği her şeyi kaybetmek üzereyken bütün gün kendim için üzülüyordum. Ben korkunç bir arkadaşım. Nasıl arkadaş olunacağını bile bilmiyorum.

"Hiçbir şeyi doğru yapamadık. Hiçbirimiz." Nefesini dışarı üflüyor. "Ama en kötüsü oğul olarak Shane'in başına geldi. Eğer doğru bir şey yaptıysam, bu babam için bir şok oldu. Shane'in hataları kabul edilemezdi. Gençken daha çok çabalardı. Daha iyisini yapmak isterdi. Kemiklerine kadar çalışırdı. Asla yeterince iyi değildi. Hiçbir şey yeterince iyi değildi." Ağzından bir hıçkırık çıktı. "Sözümü geri alıyorum. Kardeşimden nefret etmiyorum."

Babasını etkilemeye hevesli ve başarısız olan genç bir adamın görüntüsü, Faith'in itirafı üzerine yüzümde bir gülümseme oluşmasını engelliyor. Beni üzmemek yerine öfkeliyor. Benimki de dahil olmak üzere bazı ebeveynlerin bu kadar boktan olmayı nasıl başardıklarını merak ediyorum.

"Shane yaşlandı ve kavgalar başladı. İzin günlerinde Kildare'e gidip bir yarış antrenörüyle çalışmaya başladı. Bunu karşılayabilmek için maaşının her parçasını aldı." Faith omuz silkiyor. "Babam işi bırakmasını istedi. Shane'i evden atmakla o kadar çok tehdit etti ki... bir sabah uyandığımızda Shane... gitmişti."

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yanım Shane'in yaptıklarını tamamen anlıyor. Ailesi ondan ayrılamadan o onlardan ayrıldı. Aynı durumda benim de yapabileceğim bir şey bu. Kendimi kovulmanın vereceği son darbenin acısından kurtarmak için.

"Tanrım, bir yanım Shane'i kıskanıyor," diye devam ediyor Faith. "Yarışmak istiyordu. Hep istedi. Bu yüzden dışarı çıktı ve bunu yaptı. Benim ona karşı koyacak cesaretim hiç olmadı. Otelden ayrıldığımda hâlâ kafamın arkasında işe dönmemi söyleyen babamın sesini duyuyorum."

"Ama yine de yapıyorsun." Sesim paslanmış gibi, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Sen beni O'Kelly's'e gitmem için kandıran kızsın. Beni parktaki sokak sanatçılarını görmeye getirdin. Bunlar yaşadığım en güzel iki gündü. Bunu benim için yaptın. Kendi başıma asla yapamazdım." Bu sözleri söylerken, doğru olduklarını fark ettim.

Gözlerini kocaman açarak bakıyor. "Gerçekten mi?"

Birdenbire, kendisi göremese bile, ruhunun ne kadar bastırılamaz olduğuna onu ikna etme ihtiyacı duyuyorum. Bu odadan çıktığımda, geldiğimden daha az yenilmiş görünmesi benim için önemli. Bu yüce bir hedef çünkü her zamanki tavsiyem üzerine biraz toprak atmak olurdu. "Evet, Faith. Gerçekten." Kapüşonumun büzgüsüyle oynuyorum. "İçlerinde en cesuru sensin. Sıkışıp kalan sensin. Burayı çalıştırmak için kışını yırtan sensin. Ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapıyorsun. Ben bunu asla yapamazdım. Kaçardım."

Alt dudağı titremeye başlıyor ve kapıdan geri dönme isteğimi kontrol ediyorum. "Teşekkür ederim, Willa." Ayağa kalkıyor ve iki adımda kollarını bana doluyor. Yavaşça ben de kollarımı ona doluyorum. "Yine de yanıyorsun. Kaçacağını sanıyorsun ama kaçamazsın. Sen de benim gibi bir çıkartmasın."

Gözlerimdeki lanet olası nemin dışarı sızmasını önlemek için tavana bakıyorum. Buradan çıkmalıyım ki bana anlattıklarını aklımdan çıkaracak bir şeyler bulabileyim. Sırtına son bir kez garip bir şekilde vurduktan sonra geri çekiliyorum. "Pekala, tamam..."

O gülüyor ve ben bir zafer parıltısı hissediyorum. Hasarın bir kısmını onarmayı başarmıştım ve bu beklediğimden çok daha faydalı oldu. "Devam et, Willa. Bu gece için paçayı kurtardın."

"İyi geceler, Faith."

Döndüm ve yatak odasından çıkıp karanlığa doğru yürüdüm. Shane'e doğru.

On Beşinci Bölüm

Shane ve ben merdivenin dibinde burun buruna duruyoruz. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Keder ve minnettarlığın bir karışımı gibi, o kadar elle tutulur ki bir an donup kalıyorum. Kız kardeşiyle konuştuklarımızın çoğuna kulak misafiri olduğu konusunda bana ipucu veriyor ama henüz bunu analiz etmek için zaman ayırmak istemiyorum. Faith'le olan sahneden sonra bu geceki duygusal kotamı doldurmuştum. Kendime içsel bir sarsıntı veriyorum ve onu geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Odama gitmem gerekiyor. Biraz nefes almam gerek.

Tabii ki beni takip ediyor, botlarımız içi boş merdivenlerde tepiniyor. Odama vardığımızda ne olacağını bilmiyorum ama bir çıkışa bu kadar ihtiyaç duyarken onun orada olmasının muhtemelen iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Sinir uçlarım arkamdaki her noktalı adımda kopuyor, bütün gün hissettiğim her şey yüzeye çıkıyor, taşmaya hazır.

Işığın düğmesini çeviriyorum ve kapıyı kapatma zahmetine girmeden içeri giriyorum. Shane içeri giriyor ve benim yerime kapatıyor. Postacı çantamı başımın üzerinden geçirip yatağın üzerine bırakıyorum. Sırada ceketim var. Shane'in hemen arkamdan geldiğini hissetmediğimden gerçekten şaşıyorum. Aslında onu hissetmediğimden, bana dokunmasına ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Bir an önce o da benim kadar kaybolmuş görünüyordu ve beni takip ettiğini, bir süreliğine diğer her şeyi engellemeyi umduğunu düşündüm.

Onun yerine arkamı döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifadeyle odamın duvarlarına baktığını görüyorum. Kaşlarımı çatarak onun bakış açısını takip ettim. Her yerde fotoğraflar vardı. Dün gece uyuyamadığımda onları astığımı unutmuşum. Bu benim bir alışkanlığım, fotoğraflarımı asmak ve etrafımda yabancılar varken uykuya dalmak, onların anlamlı yüzleri bana ne olduğunu hatırlatıyor.

dünyada mümkün. Dublin'e geldiğimden beri özlediğim bir rahatlıktı bu, bu yüzden dün öğleden sonra gidip birkaç rulo film banyo ettirdim. Bu sabah ayrılmak için o kadar endişeliydim ki, onları indirmeye zahmet etmemiştim.

Shane odanın içinde dolaşp her kareye bakmak için duraklarken, ne düşündüğünü sormamak için kendimi zor tutuyorum. Bu asla sormam *gereken* bir şey değil. Genelde iyi fotoğraflar çektiğimi bildiğim için kendime güvenirim ama o kadar uzun süredir sessiz ki endişelenmeye başlıyorum. Yanağında tek boynuzlu at resmi olan genç bir kızın sahnede izlediği çalgıcılara keyifle güldüğü bir fotoğrafa diğerlerinden daha uzun süre bakıyor. Bu benim de favorilerimden biri. Yüzünde hiçbir çekince ya da öz farkındalık yok, sadece saf neşe var. Sanki kimse izlemiyormuş gibi gülüyor, cidden imrendiğim bir başarı.

Onun fotoğrafıyla karşılaştığında paniği gömüyorum. Tanıştığımız ilk öğleden sonra çektiğim fotoğraf, taksim geldiğinde hana yaslanmış, fırtınaya hazır bir gök gürültüsü bulutu gibi görünüyordu. Her nasılsa bunun Dublin seyahatimi tanımlamak için *Shutterclick Magazine'e* gönderdiğim kareler arasında yer alacağını biliyorum. Ona karşı ne kadar savaşımış olursam olayım, gezimi tanımladı. Tüm deneyimi olabileceği gibi yeniden şekillendirdi.

Shane bir an kendi fotoğrafına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Işık ve gölge kullanımı hakkında bir şey sorduğunu sanmadığım için sadece bakışına karşılık veriyorum. O fotoğrafı elimde olmadığı için çektim, tıpkı aramızda olanlara engel olamadığım gibi. Hiçbir şekilde iki düşünceyi de dile getirme yetisine sahip değilim.

"*İnsanların* fotoğrafını çekiyorsun," diyor Shane sonunda. Sesindeki hayal kırıklığını görmezden gelmeyi seçiyorum, resminin neden yatağımın önünde asılı olduğuna dair bir açıklama istediğini söylüyor. "Ne beklediğimi bilmiyorum. Çiçekler... manzara resimleri ve benzerleri sanırım. Neden insanlar?"

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı, bu yüzden bir an düşündüm. "İfadeleri yüzünden. Her duygusunu yüzüne yansıtan bir özne bulduğunuzda, bunu gizleme zahmetine girmeden... Bilmiyorum, dürüst bir an gibi. İnsanlar kendilerinin ve başkalarının algılarının o kadar farkındadır ki yüzlerini her zaman kontrol ederler. Bir tür kalkan gibi sıkılmış bir ifade takınırlar. Ama bazen bunu yapmayan birini bulursunuz. Çocuklar ve yaşlılar en iyi deneklerdir. Ve öğrendiğim kadarıyla

Dublin'e geldiğinden beri sarhoş insanlar."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sarhoş insanlar mı?"

"Kişisel trajedilerini yüzlerinde taşıyorlar, sadece birinin onlara bunu sorması için yalvarıyorlar." Omuz silkiyorum. "Sormak içime sinmiyor, o yüzden fotoğraf çekiyorum. Ya da en azından zihinsel olanları, çünkü müşterilerinizin bir tanesini bağlamaya çalışırken flaşlı fotoğraftan hoşlanacaklarından şüpheliyim."

"Müşterilerim mi?" Bir sonraki resme geçer. "Muhtemelen senin için poz verirlerdi. Aralarında utangaç biri yok."

Dilimin ucunda ona artık onun müşterisi olmayacaklarını hatırlatmak, bunu yapma şansımı kaybetmeden önce aramızı açmak var ama kendimi tutuyorum. Onu odamda ağırlamak, aklını kız kardeşiyle olan olaydan uzaklaştırmak doğru geliyor. Merdivenlerin dibinde gördüğüm o ifadeyi yatıştırmak isteyen bir yanımda var ve bu, onu uzaklaştırmak için verdiğim ani tepkiden çok daha güçlü. Sonsuz derecede güçlü.

"O gece barın arkasında sana yardım ederken," diye başlıyorum, belli ki o gecenin nereye gittiğini hatırlayarak omuzlarının bükülmesini izliyorum. "Bir ölüm tehdidi, iki ayrılık ve üç evlilik teklifine kulak misafiri oldum. Hepsi de aynı çiftten."

Shane'in omuzları kahkahalar arasında gevşiyor. Bana ulaştığında yataкта kayıyorum. "İrlandalıları sıkıcı olmakla suçlayamazsın."

"Orla da bu akşam benzer bir şey söyledi." Tek kaşını kaldırarak döndüğünde, devam etmek için acele ediyorum. "Sana hiç kız kardeşim Ginger'ın barmen olduğunu söylemiş miydin?"

"Hayır." Boğazından bir ses çıkıyor. "Bu yüzden yarı yarıya iyi olmalısın."

"Beni iltifatlarla kandırmayın."

"Sana her zaman iltifat ediyorum. Sadece dinlemiyorsun." Ben bunları düşünürken o şifonyerimin üzerinde duran birkaç siyah-beyaz fotoğrafı karıştırıyor. "Sana yarışmayı kazandıran fotoğraf. Burada mı?"

Bir kez başımı sallıyorum, yatağın altından bavulumu çekebilmek için eğiliyorum. Boynumda bir sıcaklık hissediyorum ama bunun onun ilgili bakışlarından mı yoksa bu fotoğrafı paylaştığım için duyduğum sinirden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Yarışmaya posta yoluyla göndermiştim, aslında kimseye şahsen göstermem gerekmiyordu. Konu

en hafif tabirle tartışmalıydı. Bunu nasıl değerlendireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da beni.

Shane endişemi fark etmesin diye bir an tereddüt ettikten sonra plastik portföyden çıkarıp ona uzatıyorum. O incelerken kendimi oyalamak için diğer fotoğraflara göz atıyorum, Derek ve Ginger'ın kahve fincanlarıyla birbirlerine gülümsedikleri bir fotoğrafta duruyorum. Bu beni her zaman rahatlatan bir fotoğraf.

"Bu nerede çekildi?"

Piç kurusu. Ses tonundan hiçbir anlam çıkaramıyorum. Elimdeki resmi dikkatlice çantaya geri koyarak dikkatimi Shane'in eline veriyorum. "Geçen bahar bir gün Derek'i beni gezdirmesi için ikna ettim. Aslında Kızını İşe Götür Günü'ydü ama karakola dönene kadar bunu ona söylemedim." Ona söylediğimde yüzünde beliren kötü ifadeyi düşünerek kendi kendime gülüyorum. Kayınbiraderimle uğraşmak gerçekten çok kolay. "Gün yavaş başladı. Sonra Çin Mahallesi'ndeki bir cinayete çağrıldık. Bir adam önemsiz bir şey yüzünden iş ortağını öldürmüş, sonra da çatıya tırmanıp atlamakla tehdit etmişti." Fotoğrafın konusunu gösteriyorum. Ana olay değil, hiçbir zaman ana olay olmadı. "Bu da karısı, pencereden eğilmiş onu vazgeçirmeye çalışıyor."

Fotoğrafi çektiğim günü hatırlıyorum. Derek arabada kalmamı emretmişti ama ben kendimi yolcu tarafından dışarı çıkmaktan alıkoyamamıştım. Adamın karısı Çince konuştuğu için söylediği tek bir kelimeyi bile anlamamıştım ama yüzünde öyle korkunç bir çaresizlik vardı ki, bir şekilde anlamıştım. Ağladı ve yalvardı, aşağıdan gelen herhangi bir memur müdahalesini dinlemeyi reddetti. Sonra, tam kocası ölüme atlamaya hazır görünürken, arkasına uzanıp uyuyan bebeğini kucağına almış ve adamın görmesi için pencereden dışarı tutmuştu. Bebeği o kadar güvenli bir şekilde tutuyordu ki, kocasının hayatta kalması için onu motivasyon olarak kullanmaktan başka bir şey yapmak istediğini hiç düşünmemiştim.

Bu benim çektiğim fotoğraftı. Çaresiz bir kadın, kocasını içeri dönmeye ikna etmek için çocuğunu yüksek bir pencereden dışarı tutuyor. Ölümün rahatlığı yerine onları seçmesi için. Deklanşör, bilinçli bir düşünce kaydetmeden önce patlamıştı. Sadece kas hafızası ve o ham görüntüyü yakalama ihtiyacı.

filimde duygu. Mucizevi bir şekilde, adam hemen ardından içeri girmiş ve dikkatlice pencereye doğru ilerlemişti. Eğer atlamış olsaydı, fotoğrafı asla yarışmaya göndermeyecektim. Yine de bazı insanlar böyle korkunç bir şeyin fotoğrafını çekmemi dehşet verici buldu ama bana göre tam tersi. Sevgi insanların hayatını kurtarabilir. Bana göre o kadının ifadesi, sözleri ve hareketleri çok güzel.

"Atladı mı?"

"Hayır."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Shane yanımdaki yatağa çöktü. "Seni muhtemelen daha iyi bir otele göndermeleri gerektiği dışında."

Gülüşüm o kadar beklenmedik ki, kısacık bir an için tek boynuzlu at kızı oluyorum. Gülüşümü şekillendirecek ne zamanım ne de yeteneğim var. İçimden akıp gidiyor ve inanılmaz bir his. Shane sonunda beni çözmüş gibi beni izlediğinde, kahkahamı susturmaya zorluyorum.

Düşünceli gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve tam olarak kime baktığını bildiğinden emin olamıyorum. Bana baktığında bir sosyal deney ya da her şeye ukalaca cevaplar veren sorunlu bir kız değilim. Daha da ötesi, öyle *hissetmiyorum*. Öne doğru eğilip onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki, sanki içimde bir ihtiyaç davul çalıyor, ama eriyip giderim. O bakışın ve dudaklarının altında aynı anda eriyip giderdim. Gözleri anlayışla yumuşuyor, sanki kafama girip çıkan düşünceleri okuyabiliyormuş gibi.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordum.

"Aklımı okuyorsun." Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Şu kameranı al ve benimle ön tarafta buluş. Seni bir yere götüreceğim."

On Altıncı Bölüm

Shane Claymore Inn'in önüne geldiğinde, Faith ve beni O'Kelly's'den aldığı geceden farklı bir arabadaydı. Bu seferki elma şekeri kırmızısı, şık ve yere yakındı. Bir spor araba. Aynı zamanda üstü açık, ama sanırım açılır kapanır tavan bu yağmurlu ülkede pek kullanılmıyor. Sürücü tarafından çıkıp kapımı açmak için arabanın etrafında döndüğünde, karnımda hınzır bir uğultunun yükseldiğini hissediyorum. Solmuş kot pantolonu ve bomber ceketiyse, saçlarını parmaklarıyla karıştırmış, üzerinde "*Ben kötüyüm*" yazan bir tabela taşıyor olabilir. *Ama gerçekten iyi hissettirecek bir şekilde.* Bakışları ilk fırsatta benden bir yemek yapmayı planlıyormuş gibi vücudumda gezinirken içimde kopan beşinci kategori hormon fırtınasını yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Biraz kendi cenazeme gidiyormuşum gibi hissederek pelüş deri yolcu koltuğuna gömülüyorum, sürücü tarafına dönerken ön camdan onu izlemekten kendimi alamıyorum. Bir an sonra ikimiz de arabanın içindeyiz, motorun mırıltısı altımızda titreşiyor. Saat onu biraz geçiyor ve sokak lambaları caddeyi aydınlatıyor. Günün sıcaklığı gece boyunca devam ettiğinden, insanlar Baggot Caddesi'nde geziniyor, ceketlerinden ve şemsiyelerinden kurtuldukları için mutlu görünüyorlar.

"Bu arabayı nerede saklıyordun?"

Eli direksiyonun üzerinde bir okşayış gibi kayıyor. "Yolun aşağısındaki bir garajda. Görevli, arada bir bedava bira karşılığında onu orada saklamama izin veriyor." Debriyajı birinci vitesine atıyor ve kaldırımdan uzaklaşıyor. "Gerçi sanırım sahibi olduğunu söyleyerek kızları tavlama için kullanıyor."

"Ve bu işe yarıyor mu?"

Sıkıca çaprazlanmış bacaklarıma bakıyor. "Sende işe yaradı."

Bu kibirli ifade karşısında ya sinirlenmeli ya da utanmalıyım. Ya da her ikisi de. Onun yerine, kendine güveni bana gülünç derecede çekici geliyor. Beni daha da yakınlaştırıyor, onu daha çok istememi sağlıyor. Sadece bu gece onu şaşkın, pişman, minnettar ve esprili gördüm. Şimdi de havasını konuşturuyor. Ve kahretsin, bu çok hoşuma *gidiyor*. Arabayı kullanım şekli, sanki içinde doğmuş gibi vites değiştiren yetenekli elleri, olabildiğince seksi. Frene her bastığında kalça kasları kayıyor, koltuk sanki kaslı vücudu için özel olarak yapılmış gibi vücudunu sarıyor.

Derin bir nefes alarak nihayet bu gecenin nereye gittiğini kabul ediyorum ve oraya isteyerek gittiğimi itiraf ediyorum. Shane'den uzak durmak için iradem varmış gibi davranmaktan bıktım. Bu anlamsız bir zaman kaybı ve ben hiçbir zaman erteleyici olmadım. Chicago'ya dönmek için uçağa binme vakti geldiğinde aklımın başımda olmasını ummak zorundayım. İçimdeki bu açlığı giderdikten sonra, uzaklaşabilir ve bunun ne olduğunu görebilirim. Bir oyalanma. Son ilişkiyi kafamdan silip atabilecek ama kendi içinde bir ilişkiye dönüşemeyecek geçici bir cazibe. Kulağa ne kadar klişe ve eski moda gelse de, biz gecenin içinden geçen iki gemiyiz. Bu da onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteğimi oldukça rahatsız edici kılıyor. Yapmam gereken kenara çekmesini istemek, böylece onu arka koltuğa sürükleyebilirim. Ama işte yine o tatmin olmaktan çok uzak olan merak, meraklı küçük kafasını kaldırıyor.

"Faith'in bu gece sana söylediklerini duydum," diyor Shane, ben sormaya fırsat bulamadan.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum, dikkatimi pencereden dışarı kaydırarak.

"Ona ne söylediğini de duydum." Ben ona bakana kadar bekliyor. "Bunun için teşekkür ederim."

"Tamam." Bu gece bana yöneltilen minnettarlık toplarından rahatsız olarak konuyu değiştiriyorum, keşke sadece bir şey değil diyebilecek kadar iyi ayarlanmış olsaydım. "Peki, yarışmak için İrlanda'dan ayrılmadan önce bu arabaya sahip miydin?"

Shane sanki sorma nedenimi anlamak istercesine bana bakıyor. Sonunda başını sallıyor. "İlk kazandığım parayla bir müzayededen aldım. Faith'in doğum günü için eve geldim." Arabayı beşinci vitese itiyor.

dişli. "Düşüncesizce bir satın alma oldu ama düşündüm ki..."

Devam etmediğinde, açılacağını hissederek onu uyarıyorum. "Sen ne düşündün?" Faith'in bana anlattıklarını duyduysa, babasıyla olan sorunlu ilişkisinin benim için yeni bir şey olmayacağını zaten biliyordu.

"Başarılı olduğumu, handan uzakta geçirdiğim zamanın küçük de olsa bir işe yaradığını görürse her şey değişir diye düşünmüştüm ama beni kapıdan bile içeri almadı." Boğazını temizliyor. "Artık çok sık kullanmıyorum."

"Yapmalısın," diye geveliyorum, sesindeki yenilgiden nefret ederek. "O başaramamış olsa bile sen bununla gurur duymalısın. Belki arabayı almak düşüncesizceydi ama bunu olduğu gibi görmeliydi. Bir övünme değil. Bir açıklama... bir özür. Seni daha iyi tanımalıydı."

Shane bana bakmıyor olsa da duruşundan onu şaşırttığımı anlayabiliyorum. Farkında olmadan gösterdiğim yakın ilgiye ben de şaşırdım. Ancak uzun süre bir şey söylemeyince, acaba yanıldım mı diye düşünmeye başlıyorum. Ya da daha kötüsü, haddimi aştım.

"Bakın, özür dilerim. Bir şey söylemek bana düşmezdi." Postacı çantamı göğsüme doğru çekiyorum. "Lisede Taktik 101 dersini atlamıştım."

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme oynasırken başını sallıyor. "Herkeste en iyiyi görürken kendinde en kötüyü görmeyi nasıl başarıyorsun Willa?" İfadesi sanki havadan koparabilirmişim gibi aramızda kalıyor. Ağzımın açık kaldığını fark edince hemen kapatıyorum. Bu doğru değil. Doğru mu? "Babam ve bu araba hakkında söylediklerin... Sanırım haklısın. Sadece olanları hiç bu açıdan düşünmemiştim."

"Ben dışarıdan bakan bir yabancıyım, hepsi bu. Suçluluk gibi karmaşık duygular araya girmeden bir durumu net bir şekilde görmek daha kolay."

"Bilemiyorum. Bir dakika önce benim adıma oldukça öfkeli görünüyordun." Kararlı bir şekilde pencereden dışarı bakıyorum ve Shane iç çekiyor. "Hikayenin tamamını bilseydin öyle olmazdın."

"Bana anlatmak ister misin?" Yumuşakça soruyorum.

Gözlerimiz konsolun karşısında buluşuyor.

"Bilmiyorum." İçimdeki acıyı görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Tamam. Anladım."

"Hayır, bilmiyorsun." Otoyola sapıyor, ustaca bir kolaylıkla hızlı şeride geçiyor. "Beni savunurken bana bakışını sevdim. Belki biraz fazla. Öfkene değmediğimi anladığında, bunu bir daha asla görememe riskiyle karşı karşıya kalacağım."

Acı devam ediyor ama şimdi ona da geçiyor. "O kadar da kötü olamaz," diye fısıldıyorum.

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdük. Yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturuyorum, hareket edersem bana sırrını açma kararını değiştirmesinden korkuyorum. Sesindeki o hüznü neyin yarattığını bilmek istiyorum ve eğer bana anlatmaktan vazgeçerse yıkılacağımı düşünüyorum. Dublin'de uçaktan indiğimde, kimseye bu kadar yakınlaşıp duygusal bir bağ kurmak istememiştim. Buraya kendimi ve kırık kalbimi onarmaya geldim, bu aileyi değil. *Sadece son bir şey*, dedim kendime. *Merakımı gidermek için*.

Shane'in sesi karanlığı yararak beni irkiltiyor. "Mart ayında Malezya'daydım, Şampiyonanın ikinci yarışı için hazırlanıyordum. Babamla aylardır konuşmamıştım. Ama o beni aradı. Tam da sıralama turları için hazırlanırken. Arayanın kimliğine bile bakmadım, sadece ondan başka biri olduğunu düşünerek cevap verdim." Shane artık arabada tamamen yanımda değil, sesi çok uzaklardan geliyor. "Dublin'e en son gittiğimde beni hanın ön kapısından bile geçirmemişti, o yüzden hemen eve gelmemi istediğinde anlamadım. Kitty ve Faith'in iyi olup olmadığını sordum. Evet dedi ama eve gelip mirasımı görmem gerekiyordu. *Aynı* gün olmak zorundaydı."

O anlatmaya devam ettikçe omuzlarıma kötü bir his çöküyor, ensem karıncalanıyor. Hareketlerimi analiz edemedim ya da kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyemedim, elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Devam etmeden önce bir süre dokunan ellerimize bakıyor.

"Telefon görüşmesini düşündüğümde, nasıl kaçırdığımı bilmiyorum. Bana sürekli adımla hitap ediyordu ki bunu hiç yapmazdı. *Shane*, dinlemen çok önemli. *Shane*, annen ve kız kardeşinin sana ihtiyacı var. Ondan bahsetme. Hiç bahsetme." Arabayı otoyoldan çıkardı ve bir dönüş yaparak yarı dik bir tepeye tırmanmaya başladı. "Ertesi gün ilk üçe girdim. İlk seferim değildi ama zor bir parkurdu. Faith'ten bir sesli mesaj aldım..."

Durmak zorunda. O an o kadar kırılgan ki, yanlış bir kelime ya da hareket onu cam gibi paramparça edecek. Gerisini duymak istemiyorum. Duymazsam öleceğim.

"Kutlama yapmak için dışarı çıktım. Ertesi güne kadar sesli mesajı dinlemedim bile." Sesi acı ve kendinden nefret dolu bir hal aldı. "Yarış sırasında öldü. Bana eve gelmemi söylemeye çalışıyordu. Başına gelecekleri biliyor olmalıydı. O kadar belliydi ki, duymak istemedim."

Göğsüm hızla inip kalkıyor, ciğerlerime çekmeyi başardığım her nefes bir öncekinden daha acı verici. Bana söyledikleriyle birlikte gelen suçluluk duygusunu hayal etmeye çalışıyorum ve bunu kavrayamıyorum bile. Annemle olan ilişkisizliğim ne kadar korkunç olursa olsun, Valerie'nin başına da benzer bir şey gelseydi... eve dönmem için yalvardıktan sonra ölseydi, yine de kendimden nefret ederdim. Shane'inkinin büyüklüğünü ancak hayal edebilirim. Şu anda vücudunun her hattında, debriyajı sıkıca kavrayışında görülebiliyor.

"Yani? Hâlâ savunacağın türden bir insan mıyım?" Sonunda bana bakıyor ve bana vurduğu lanetlenmiş ifadenin altında solmak istiyorum. "Yoksa benimle bu arabaya hiç binmemiş olmayı mı diliyorsun?"

Yavaşça nefes alıyorum, kendime net düşünmemi emrediyorum. Belki de bu pozisyondan kaçınmak istiyordum ama merakım beni buraya getirdi ve şimdi bana ihtiyaç duyulduğunu hissediyorum. Vereceğim yanıt önemli. Bundan da öte, şüpheyi yer bırakmaması benim için önemli. "*Evet*, seni savunuyorum Shane. Babanın bunu yeterince açık yapmadığını söylüyorum. Sana ne söylemek istediğini açıkça söylemeyecek kadar *inatçıydı*. "Shane, seni seviyorum, üzgünüm, ölüyorum ve eve dönmeni istiyorum" demedi. Bunun yerine sizi ömür boyu sürecektir bir suçluluk duygusuyla baş başa bıraktı. Bu çok boktan. Ve siz de muhtemelen hiç söylemediği ipuçlarını hayal ederek bunu daha da boktan hale getiriyorsunuz."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü hâlâ hayatta olan sensin." Neredeyse bağırdığımı fark ediyorum ve sesimi alçaltıyorum. "İkinizin de hissettiği suçluluğu birilerinin omuzlaması gerekiyor. Onunla birlikte ölmedi."

Dürüstlüğümün çok ileri gittiğinden endişelendiğim uzun, işkence dolu saniyeler boyunca bana sertçe bakıyor. Sonra koltuğunda geriye yaslanıp ön camdan dışarı bakıyor.

"Yarışlara geri dönmek zorundayım. *Kazanmak* zorundayım yoksa her şey boşa gider. Onu, ailemi bir hiç uğruna kendimden uzaklaştırmış olurum. Bunu anlayabiliyor musun?"

Düşündüğümünden daha iyi. "Evet," diyorum, kelime boğazımdan kaşıkla kazanıyormuş gibi gelse de. Bu karmaşık ve zor bir hedef ama Shane böyle biri. Karmaşık ve zor. *Bizim gibi insanlar*, demişti bana ofiste öpüştüğümüz gece. Aynı kumaştan kesilmiş olmalıyız, çünkü onun bu arayışı tamamen kavradığım bir şey. Hatta belki aynı durumda olsaydım benim de yapacağım bir şey.

"Hanı satmak Faith ve Kitty'nin artık çalışmak zorunda kalmamasını sağılayacak. Kitty'nin bakımını karşılayabiliriz. Bu şekilde onlara geride kalıp yavaş yavaş babama dönüşmekten çok daha fazla yardım edebilirim."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan kapısını iterek açıyor. Söyledikleri yüzünden koltuğuma yapışmış gibi hissediyorum ama kapımı açtığında kendimi arabadan çıkmaya zorluyorum. Shane izin istemeden elimi tutuyor ve beni bir patıkaya götürüyor. Hava karanlık ve beni hangi ücra yere getirdiğı hakkında hiçbir fikrim yok ama yosun ve tuzlu su kokusunu alabiliyorum. Ağzımı biraz açıyorum ve esen rüzgârın tadını bile alabiliyorum. Ağaçlar patikanın iki yanında sıralanıyor ve rüzgâr yaprakları hışırdattıkça suya daha da yaklaştığımızı hissediyorum. Hava karanlık ama ay, yürüdüğümüz yeri görmemize yetiyor. Engebeli toprağı geldiğimizde Shane'in eli benimkini sıkıca kavıyor. Ona güvendiğimi fark ediyorum. şu anda, bana kendini açtıktan sonra... Ona güveniyorum.

Tutuşundaki gerginliğı hissedebiliyorum, konuşmamızdan kalan. Bir yanımda bu konuyu tekrar açmak, ölene kadar konuşmak istiyor. Engelleyemediğı bir şey yüzünden acı hissetmeyi bırakana kadar, bu konuda daha fazla kelime kalmayana kadar konuşmak. Bu hiç bana göre değıl. Çizmemdeki bir çakıl taşını su toplayana kadar görmezden gelen bir tipim. Sorunları görmezden gelmeyi bir sanat haline getirdim. Belki de onun bu konuda konuşma konusundaki isteksizliğı bana denge yaratma dürtüsü veriyor. *Onu* dengelemek.

"Neredey-" Yolun sonuna vardığımızda ve Dublin Körfezi'nin altımızda uzandığını gördüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sakin yüzeyinde tekneler sallanıyor, etrafını kara çevreliyor, kıyı boyunca yamaçlara yuvalanmış evler aydınlanıyor. Her nasılsa gökyüzü buradan o kadar karanlık görünmüyor, daha çok morumsu gri,

Aşağıdaki suyu yansıtıyor. Bir tepenin üzerindeyiz, arabada tırmanırken o kadar da büyük görünmüyordu ama bulunduğum yerden Everest'e tırmanmışız gibi hissediyorum. Uzakta, günü geçirdiğim Howth Limanı'nı görebiliyorum. Bu öğleden sonra sanki bin yıl önceymiş gibi geliyor. Bacaklarımı rıhtımın kenarından sarkıttığımdan beri çok şey oldu.

Burası o kadar güzel ki, dayanamıyorum. İstesem de bu mükemmel izolasyon hissini fotoğraf makinemle yakalayamazdım.

Sis. Kitaplarda okuduğumda hep bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Bir ton ayarlamak veya bir ruh hali yaratmak için bir şey. Ama bu gerçek ve sevilme için yalvaran bir kedi gibi ayak bileklerimizin etrafında kıvrılıyor. Ürkütücü değil, rahatlatıcı. Bir merhem gibi, bizi sarıyor ve ikimizin de omuzlarında taşıdığımız çirkinliği alıp götürüyor.

"Killiney Hill," diyor Shane usulca, dile getirilmemiş soruma cevap vererek. Sesi tüylerimi diken diken ediyor. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve göğsüne doğru yaklaşıyorum, kollarını ortama doladığında gözlerimi kapatıyorum. Araba yolculuğunda yaşadığım zor duygulardan sonra, bana sarılması rahatlatıyor. Başka bir şeye odaklanmak. Birbirimize dokunmanın verdiği his.

Onu bu şekilde yatıştırabilirim. Bu süreçte kendimi de yatıştırabilirim. Bu gece, şu anda bu tepede birbirimize ihtiyacımız olduğuna dair bu ezici duyguyu inkâr edemem. Etrafımdaki güzellik, Shane'in bedeninde belirginleşen acı, tüm çekinceleri bastırıyor ve geriye sadece *şimdi kalıyor*. Şimdi, tam şu anda, kendimi onun kollarında dönmekten ve ellerimi göğsünde gezdirmekten alıkoyamıyorum. Gözleri kapalı ama bir elimi boynuna ve saçlarına götürdüğümde dudakları bir nefesle aralanıyor. Bu sesi dilimde tatmak istiyorum, o yüzden yapıyorum. Yavaşça, vücudundaki gerginliği öpüp yok ediyorum, yerine farkındalığı koyuyorum. Benim farkındalığımla. Olmak üzere olan şeyin.

Shane görünmez bir savaşı kaybetmiş gibi görünüyor, beni kendine doğru çekiyor ve bir iniltiyle ağzını benimkinin üzerine eğiyor.

"Bu gece, Willa."

Başımı salladım.

"Bu gece."

On Yedinci Bölüm

Postacı çantam bir *gümbürtüyle* yere çarptı. Shane ve ben birbirimize yeterince yaklaşamıyoruz. Dik duruyoruz ama sert elleri kalçalarımdaya, popomu yoğuruyor, beni daha yakına çekiyor. Her yerim uğulduyor ve çatırdıyor. Sıcak ve talepkâr ağzı beni bir dakikadan diğerine geçiren tek şey. Oksijen... yerçekimi... her şey. İnlediğimi duyabiliyorum ama umurumda değil. Tanrım, nasıl bu kadar uzun süre dayanabildim? Durmak bilmeyen bir ağrı var ve beni pençeliyor, dilinin her darbesinde daha da yoğunlaşıyor. *İstiyorum, istiyorum, istiyorum*, öpücüğe aynı ölçüde karşılık verirken düşünebildiğim tek şey bu.

Ellerim ceketinin kenarlarına gidiyor ve nereye düştüğünü umursamadan omuzlarından aşağı itiyorum. Kemerini çözmeye başladığımda Shane beni izlemek için ağzımı bırakıyor. Gözleri parlıyor, dudağını sertçe ısıyor ve boğazından hırıltılar çıkıyor, sanki ellerimin kemeriyle uğraştığını görmek çok tahrik ediciymiş gibi. Bu takdir dolu bakış ellerime kendi akıllarını veriyor ve kotunun üzerinden ereksiyonunu okşamak için görevimi bırakıyorum.

Shane elimi tutuyor ve ihtiyacı olan yeri sıkımda yardım ediyor. Elim çekmeden önce bir, iki kez. "Yeter. Bu *kadar* alay yeter. Beni çok uzun zamandır bu şekilde tutuyorsun, kızım." Gözlerini benimkilere kilitleyerek kemerini çözme ve kot pantolonunun fermuarını açma görevini üstlendi. Sonra elimi tutup boxer'ının önünden aşağı kaydırıyor ve boğuk bir komutla elimi sert etine dolamam için beni teşvik ediyor. "Eğer bana işkence edeceksen, bunu doğru yap."

Vücudum titriyor, her santimim ateşin en iyi türüyle yanıyor. Sıcak bir gece ama kar fırtınası olsa bile en ufak bir soğuk hissetmem. Shane'in sözleri beni daha da ısıtıyor. Ve beni izleyişi

Okşayan elim, gözlerinde tapınma duygusuyla... Bu beni huzursuz hissettiriyor. Çaresiz. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi sanmıyorum. Bu ürkütücü bir düşünce ama artık şüpheyeye ya da endişeye yer yok. Ben bunun ötesindeyim.

"Shane, lütfen."

"Lütfen, ne?" Kulağımı ısırtıyor ve çekiştiriyor. "Sen de biraz işkence ister misin, aşkım?"

Shane kot pantolonumu kalçalarımın altına kadar çözdüğünü fark etmiyorum. Botlarımı iterek çıkarıyorum ve ağzımı tekrar onunkiyle birleştirmeden önce pantolonumu ayaklarımla tekmeleyerek çıkarıyorum. Nefes nefese bir öpüşme, sıcak elleri arkamı kavırıyor ve beni ona karşı daha yükseğe itiyor. Artık aramızdaki tek şey pamuklu iç çamaşırım ve bu çok fazla. Kalçaları uyluklarımla arasından hızla yukarı doğru kalkıyor ve bu beynime kısa devre yaptırıyor.

"Şimdi seni yere yatıracağım, Willa." Saçlarımla avuçluyor ve kulağıma doğru ateşli bir şekilde fısıldıyor. "Sonra da kalçalarının arasına girip seni becereceğim. Sana bunun kaçınılmaz olduğunu söylemişim, değil mi?"

"Evet."

"Başka ne kaçınılmaz biliyor musun?" Beni yumuşak çimlerin üzerine sürüklüyor ve vücudumu daha sert olanıyla kaplıyor. Kalınlığını bacaklarımla arasında hissettiğimde boğuk bir ses çıkıyor. "Bu gece son olmayacak. Eğer sana bir kez sahip olursam, seni tekrar tekrar isteyeceğim. Bu burada bitmeyecek. Hem de hiç bitmeyecek."

Tanrım, içimde sallanırken ve beni çıldırtırken sorduğu şeye odaklanmamı nasıl bekleyebilir? O içimde olmadan kendimi boş, eksik hissediyorum. Hiç orada olmadığı için hiçbir anlamı yok. Bu açıklanamaz.

Umurumda değil. Ona şimdi ihtiyacım var.

Uzanıp erkek şortumu bacaklarımdan aşağı indiriyorum, ayak parmağımı malzemenin içine sokup geri kalan kısmını çekiyorum. Sonra bacaklarımla Shane'in kalçalarına doluyorum ve en ateşli, en yalvaran öpücük için ağzımı kendime çekiyorum. Onu içime girmeye ikna etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapıyorum. Bu benim evrenimdeki en hayati ihtiyaç.

Düzensiz bir iniltiyle kalçamı sertçe sıkıyor, sonra elini bedenlerimizin arasında gezdirebilmek için kalçalarımın birini iyice itiyor. Parmakları merkezimi bulduğunda sırtım yere eğiliyor, boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

İki parmağını içime sokup çıkarırken ağzı boynumdan aşağı kayıyor. Parmaklarının, ağzının ve boğazındaki uğultunun ötesinde nefes alamıyor ya da düşünemiyorum. Shane gömleğini yukarı itiyor ve sütyensiz göğsümü ortaya çıkarıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kendimi burada tamamen çıplak görmek istiyorum. Mükemmel, güzel bir gecede. Onu bu fonda bana bakarken görmek istiyorum. Shane'in meme uçlarını çizirken yanaklarının çukurlaştığını görmek beni vahşi ve pervasız hissettiriyor.

Benim gibi.

İçimde bir şeyler yeniden canlanıyor, uzuvlarımdan başlayıp beynime doğru ilerliyor ve başımı döndürüyor. Günlerdir geliyordu. Sadece oluşması için bir katalizöre ihtiyacı vardı. Shane. Burası yaptı. *Şimdi* yaptı.

Shane'in dirseğini dayadığını ve bana sertçe baktığını fark ediyorum, mavi gözlerini hala şehvet kaplıyor, ama orada da bir huşu var. O anda, içimde neler olduğunu hissedebildiğinden eminim. O da bunun bir parçası. Belki de en önemli parçası.

Yine de bu rahatsız edici düşünceyi araştırmak istemiyorum. Hissetmek istiyorum, analiz etmek değil. Umutsuz bir sesle Shane'i sırt üstü yatırıp kalçalarına sarılıyorum. Elleri kalçalarımdan, karnımdan yukarı kayıyor ve göğüslerimi avuçluyor.

"İşte buradasın, bebeğim." Kelimeleri soluyor, pantolonunu aşağı indirmemi izliyor. "Benden taleplerde bulun. Doğru hissettireni yap."

Onu elime alıp bacaklarımdan arasına getirdiğimde adı dudaklarımdan bir ürpertiyle geçiyor. Son saniyede beni sabit tutmak için kalçalarımı elleriyle kavıyor.

"Bekle." Shane uzanıp kot pantolonunun cebini karıştırıyor ve dişlerini kullanarak bir prezervatif çıkarıyor. Elleri karanlıkta bulanıklaşıyor ve ben çılgına dönüyorum. *Acele* etmesi için çıldırıyorum. İçimde patlamak üzere olan bir baraj var ve beni sabitlemesine ihtiyacım var. Yüzündeki gergin ifade bana onun da bunu hissettiğini söylüyor, bu da ona olan ihtiyacımı daha da artırıyor.

Sonunda onun üzerine çöktüğümde, her sert santiminin beni doldurmasına izin verdiğimde, ikimiz de nefeslerimizi emiyoruz. *Oh Tanrım*. Sıkı, inanılmaz basınç, sıcaklık dalgasının daha da yükselmesine neden oluyor, ta ki kalan son bariyerimi sağlam tutma çabasıyla titreyene kadar. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Kalçalarımdan birkaç hızlı hareketiyle uzaya fırlayabileceğimi biliyorum,

ama onu yanımda getirmekten başka çarem yok. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Biriyle hiç bu kadar çarpıcı bir bağ kurmamıştım.

Her şeyi benimle aynı anda hissetmesine *ihtiyacım* var.

"Bana yardım et, Willa. Ölüyorum." Shane kalçalarını altımda döndürüyor ve ben içimden geçen zevkle haykırıyorum. Parmakları benimkilerle kenetleniyor ve bu basit dokunuş daha hızlı hareket etmem için yeterince güven verici. "Kendini tutma. Yandığını görmem gerek."

Beklemediğim bir şeydi, içimdeki bu vahşilik, kalçalarımı onun üzerinde döndürüp büküyordu. Baraj artık tamamen yıkıldı, akıntıyı durduracak hiçbir şey kalmadı. Çok uzun zamandır içimde kilitli tuttuğum her şey tarafından hırpalanıyorum. Neden bu şekilde ortaya çıkmayı seçtiğini bilmiyorum, zamanlamasını da anlamıyorum.

Başım arkaya düşüyor, gözlerim kapanıyor ama Shane'in sert sesi adımları söyleyerek beni kendime getiriyor. Yüzüne bir kez bakmak beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyor. Güçlü vücudu her hareketimle birlikte esniyor, uçup gidecekmişim gibi hissettiğimde beni sabit tutuyor. O anda o kadar güzel ki, yüzündeki açlık ve benim için duyduğu endişe. İşte bu son kısım ciğerlerime çekmeye çalıştığım havayı boğmama neden oluyor. Çok fazla şey hissediyorum. Ve o bunu görebiliyor, çünkü ilk defa hiçbir şey saklamıyorum. O *her şeyi* görüyor. Bu korkutucu bir farkındalık ve yine de o kadar özgürleştirici ki, içimde bir şey gevşiyor ve zevk kafamdaki her düşünceyi bulanıklaştırıyor, biri hariç. *Shane*. Kalçalarımın titremesini engellemeye çalışarak, onları vücudunun etrafında sıkıca kavıyorum. Doruğa ulaşan bedenimi beş kez hızlıca yukarı doğru itiyor, boğazımdan bir çığlık koparıyor ve yaşadığım şeyin yoğunluğunu iki katına çıkarıyor.

"Aynen öyle, kızım. Kahrolası adımları haykır. Sadece benimkini."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kalçalarımı yavaş, gıcırdayan daireler çizdirerek mümkün olduğunca uzun süre kafayı bulmaya çalışıyorum, ama işim bittiğinde ve gerçeklikten uzaklaşmaya başladığımı izlediğimde, göğsüm bir hıçkırıyla sarsılıyor. Onu geri istiyorum.

"Sakin ol, şimdi. Sakin ol." Gözlerimi açtığımda Shane'i oturur vaziyette, yüzümden birkaç santim ötede, sertleşmiş ereksiyonu hâlâ içimde dikilmiş halde buluyorum. "Bana bak. Seni yakaladım, aşkım."

"Daha fazla." Ona bu kadar yakın olmak, nefesinin dudaklarıma değdiğini hissetmek, muhteşem gözlerinin beni süzmesi onu yeniden istememe neden oluyor. Hem de hemen. Onu sertçe öpüyorum, saç tellerini parmaklarımın arasında kavıyorum, başını tam istediğim yere yatırıyorum. "Daha fazla. Tekrar."

Çimlere sırt üstü düştüğümde, sanki bir hız trenindeymişim gibi kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Karnımın dibe vurduğunu hissetmek istiyorum, beni buraya getiren kaderin cilvesine kontrolü teslim etmek istiyorum. Shane bir dakika boyunca bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra aşağı inip hassas karnımı ısıyor. Gömleğimi yukarı çekip bir göğsümün tepesini yalıyor, gözleri hep benimkilere kilitli. Bir nefes uzakta, burunlarımız bir kez birbirine sürtünüyor... sonra güçlü bir itişle içime geri itiyor.

"Daha fazla. Tekrar." Sözlerimi bana tekrarlıyor, ama içinde alay yok. Sadece saf seks. "Doyumsuz küçük şeysin, değil mi?"

"Görünüşe göre." Bacaklarımı gidebildikleri kadar yukarı çekip boynunun arkasına kilitliyorum. Boğazının arkasından inlediğinde, nabzım kontrolden çıkmaya başlıyor. "Beni bekletecek misin?"

"Bu senin işine yarar." Çekiliyor, sonra tekrar sokuyor, öncekinden daha derine. "Beni haftalarca beklettin."

"Benden nefret ettin."

Elleri bileklerime dolandı ve başımın üzerinde sabitledi. "Asla. Bir saniye bile. Tanrım, hiç şansım olmadı." Sözlerini sindirecek vaktim yok çünkü vücudunun her bir santimi benimkinin üzerinde kayıyor, kasları kıvrımlarımda geziniyor, nefes alıp veriş i kulağıma kadar geliyor. Onun içimdeki hissi inanılmaz ve hız ı gittikçe daha acil bir şekilde artarken, ikimiz de zorlanıyoruz. Birbirimizin saçlarına, altımızdaki toprağı, elimize geçirebildiğimiz her şeye tutunuyoruz. Sıcak, çılgınca vuruşlar ve hiçbir anlam ifade etmeyen ama tam olarak doğru şeyi söyleyen kelimelerle sona eriyor.

"Willa." Serbest bırakılması onu sarsarken yere yumruk atıyor. "Willa."

Onu uzun süre tutuyorum, uçsuz bucaksız, yıldızs ız gökyüzüne bakıyorum, az önce geri dönüşü olmayan bir hata yaptığımı biliyorum. Ve bunu telafi edene kadar dakikaları sayıyorum.

Tekrar.

On Sekizinci Bölüm

Üzerime çöken sisle uyanıyorum, sabahın erken saatlerinde güneş ışığı göz kapaklarımı delip geçiyor. Gözlerimi araladığımda Shane'in yanımda çimlere yayılmış olduğunu görüyorum. Kolunun altına girmişim, başımı omzuna yaslamışım. Bir yanım bana sarılmasına izin vererek uyuyakaldığıma inanamıyor ama diğer yanım bir daha asla hareket etmek istemiyor. Katı formu sıcak ve güven verici, ama parmakları gömleğime dolanmış, sanki gece yarısı gidebileceğimi düşünerek uykuya dalmış ve bunu önlemek istemiş gibi.

Geceyi Killiney Hill'de geçirmeye yüksek sesle karar vermemiştik. Kalmak istemiştik çünkü arabaya geri bindiğimiz anda büyüünün bozulacağını biliyordum. *Şimdiyi* düşünmeyi bırakıp yarını hatırlamamız gerekecekti. Gelecek haftayı. Sonsuza kadar. Shane'in neden kalmak istediğinden emin değilim ama kalmasına sevindim. Sadece sabah seksi şansı için kalsa bile. Dün geceyi, birbirimize ne kadar sık döndüğümüzü hatırlayınca, vücudumun ağrıyan ve hassas bölgeleri zonklamaya başlıyor. Oh, eğer sabah seksi istiyorsa, bunu alacak.

Şimdi gittim ve yaptım. Chicago'ya gitmeme bir hafta var ve ben çoklu orgazmı keşfettim. Bundan sonra geri dönüş yok mu? Gözlerimi kapatıp Shane'in bende uyandırabileceği çılgın fiziksel tepkiye odaklanırsam, ayrılmak yeterince kolay görünüyor. Muhteşem bir adamla bir haftalık çalıntı anlar, bağlılık gerekmiyor. Eğer buraya ayrılığı atlatmak için geldiysem, Shane beni her altına aldığı anda biraz daha yaklaştığımı düşünün, o yoğun mavi gözler neyi sevdiğimi görmek için yüz ifademi izliyor. Aman *Tanrım*.

Sonra gözlerimi açıp ona bakıyorum. Uykusunda bile kaşlarının arasındaki gerginliği görüyorum. Bana bir can simidi gibi tutunan elini hissediyorum. Duyuyorum

Kalp atışları kulağımın dibinde ve her atışın ardında büyük bir acı olduğunu biliyorum. Ve biliyorum ki ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olacak. Shane'in kolunun altından dikkatlice sıyrılıyorum, parmaklarını gömleğimden teker teker sıyrıyorum. Aslında çantamı bulmak için sisi elimle uzaklaştırmam gerekiyor. Fotoğraf makinem dün gece pek kullanılmadı ama bu anı, bu sabahı yakalamak benim için aniden önemli oldu. Nedenini itiraf etmek istemesem bile.

Ayrıca içimde, eğer banyo ettirebilirim, hayatımın geri kalanında bu fotoğraflara bakmaktan kaçınacağıma dair bir kesinlik var.

Ayağa kalktığımda ve sis tabakasının üstünü gerçekten görebildiğimde nefesim kesiliyor. Güneş ışığı körfezin üzerine yeni yeni yayılmaya başlıyor. Kulağımı iyice açarsam, suyun üzerinde sallanan teknelerin gıcırtilarını duyabiliyorum. Uzaktaki rıhtımlarda insanlar hareket ediyor, balıkçılar çoktan uyanmış ve işe başlamaya hazırlanıyor. Gökyüzü devasa görünüyor, ağır, beyaz bulutlar aşağıdaki gri suyun yüzeyinde belli belirsiz yansıyor.

Manzaraların bana göre olmadığını biliyorum ama kameramı kaldırıp çekmeye başlıyorum. Tek yapabildiğim işaretlemek ve tıklamak, umarım bu ihtişamın bir zerresi bile filme yansır. Büyük olasılıkla, bunun hakkını vermek hafızama bağlı olacak. Birkaç dakika sonra kamerayı yanıma indiriyorum ve Shane'e bakıyorum. Hâlâ uyuyor, eli çimlerin üzerinde yanına uzanıyor. Üzerindeki sisle birlikte bir rüya gibi görünüyor. Kafamın içinde kurduğum bir fantezi. Yakında, sadece o olacak.

Bir an kendimle savaşıyorum, sonra kamerayı kaldırıp fotoğrafı çekiyorum.

Shane'in gözleri yavaşça açılıyor ve bana odaklanmadan önce biraz irkiliyor. Doğrulup bir elini dağınık saçlarının üzerinde gezdirmesini hayranlıkla izliyorum. Yüzü tüylerle kaplı ve gömleği ikimiz de yorgunken karanlıkta çekiştirildiği için ters duruyor. Her sabah yatağında, çarşaflarının arasında böyle uyandığını hayal ediyorum. Ben de o fotoğrafı çekmek istiyorum. Onu gününün her aşamasında görmek istiyorum.

Ona nasıl göründüğümü merak ediyorum. Sanki bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmişim gibi, Shane ayağa kalkıyor ve yavaşça bana doğru geliyor. Nasırlı ellerini saçlarımın arasına sokup başımın arkasını kavlıyor. Beni tatlı tatlı öpmek için eğilirken, elimden fotoğraf makinesini alıyor. Sonra yüzünde tarifsiz bir ifadeyle geri çekilip fotoğrafımı çekiyor. Otomatik olarak ellerim

dirseklerimi kavırıyor, ben de bakışlarımı kaçırıyorum. Objektifin diğer tarafında olmaktan hiçbir zaman rahat olmadım.

Shane kamerayı indiriyor, gözlerini bana diyor. "Hayır, dün gecenin sonra utangaç davranamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Uyku sersemi sesi tüylerimi diken diken ediyor. Utangaç olduğumdan değil. Teknik olarak, daha çok diğer insanların bana baktıklarında ne gördüklerini görmeye isteksizim. Şu anda gardımın tamamen düşmüş olduğundan şüpheleniyorum. Bunun kendi kamerama yakalanmasını istediğimden emin değilim. "Öyle mi? Beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

Sözlerimi ağzında evirip çeviriyor. "Neden sana beni gecenin bir yarısı nasıl uyandırdığını hatırlatmıyorum?" Sesi daha da dumanlı, bakışları dudaklarıma düşüyor. "Ne kadar yalvarırsam yalvarayım nasıl durmadığını. Gerçekten durmanı nasıl istemediğimi."

Yalnız olsaydım, gözlerimi kapatırdım. Bacaklarımı çaprazlar ve sıkardım. Bana bakışı, sözlerinin geri getirdiği anılar imkansız başarıyor. Kendimi seksi ve güzel hissetmemi sağlıyorlar. Sanki saklayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi. Vücudumun her parçasının farkındayım. Saçlarım karmakarışık bir felaket gibi değil, sanki Shane'in parmakları az önce saçlarımın içindeymiş gibi ve bundan daha ateşli bir şey olamaz. Dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştüğünde utangaçlığımın eriyip gittiğini anlıyorum. Dudakları beni öpmekten şişmiş, sanki durursa aklını kaybedecekmiş gibi.

Tıpkı dün gece olduğu gibi, içimde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum, ben farkında olmadan sonsuza dek düğümlenmiş bir şey. Onu kucaklamaktan başka bir şey yapamıyorum. Tanrım, bu harika bir duygu. Bir an bile tereddüt etmeden parmaklarımı gömleğimin eteğinin altından kıvrıp başımın üzerinden çekiyorum ve üstsüz kalıyorum. Çok yavaşça Shane'e doğru yürüyorum. İlk başta sadece yaklaşmamı izliyor, koca göğsü inip kalkıyor, kalbi gözlerinde. Sonra fotoğraf makinesini kaldırıyor ve beni çekmeye başlıyor. İlk kez fotoğrafımın çekilmesini arzuladığımı hatırlıyorum, çünkü çektiği şeyin dürüst olduğunu biliyorum. Gerçek. O benim.

Ona ulaştığımda fotoğraf makinesini alıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan dikkatlice yere bırakıyorum. Elleri sanki uzanıp beni tutmak istiyormuş gibi iki yanında kıvrılıyor ama o anın sahibi olduğumu hissediyor. "Willa,

"O kadar güzelsin ki, dayanamıyorum."

Denge için omuzlarını kullanarak bacaklarımı beline doluyorum. Onu öpmek için can atıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, dışarı çıkmak için can atıyorum. "Bana böyle hissettirdin."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bugün tekrar yapmama izin verir misin?" Cevabım onu öpmek oluyor.

...

Eve dönerken konuşmuyoruz ama yoldaşça bir sessizlik bu. Aslında kelimeleri söylemeden, sanırım şimdide yaşamaya karar verdik. Çekime direnmeye çalışmayı bıraktık, bugünün ötesini düşünmüyoruz. Bunun için minnettarım, bu umursamaz olma kararı için. Çünkü bu tam olarak böyle bir şey. Pırıl pırıl bir nehirden aşağı süzülme, Niagara büyüklüğünde bir dalışa doğru ilerlerken manzaranın tadını çıkarmak. Kendimle savaşmaktan bıktım artık. Bunu çok uzun zamandır yapıyorum ve şimdi tek istediğim Shane'in beni ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmek. İçimde bir şeyleri uyandırdı ve henüz onu yatağa atmaya hazır değilim.

Arabayı garaja park ediyor ve el ele tutuşarak Claymore'a doğru yürüyoruz. Tam aramızdaki bağın yeterli olmadığını düşünürken beni yanına çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz. Bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyorum ama Claymore'un kapısı açılıyor ve Kitty kaldırıma çıkıyor. Sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmışız gibi geri çekilmeye başlıyorum ama Shane'in elimi tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Titrek bir eliyle ağzını kapatıyor. "Şükürler olsun. Faith'le birlikte senin de kaçırıldığını sanmıştım."

Shane bana karşı sertleşiyor. "İnanç mı? Ne demek istiyorsun?"

Kitty çılgınca hareketler yapıyor. "O gitti. Çay servisinde bana yardım edip edemeyeceğini sormak için kapısını çaldım ama cevap vermedi. Ben de içeri girdim. Odası çok düzenliydi. Bu konuda bana çekmiş."

Shane bir lanetle elini saçlarının arasından geçiriyor. Yüzünün endişe ve suçlulukla değiştiğini görebiliyorum, belli ki önceki geceki kavgalarını hatırlıyor. O kadar elle tutulur ki, dayanamıyorum. Faith'in nereye gitmiş olabileceğini düşünmek için beynimi zorluyorum. Cevap o kadar net ki, rahatladığımı hissedebiliyorum.

göğsümde yüzüyor. "Nerede olduğunu biliyorum." Shane bana sertçe baktı.

"Yani, sanırım nereye gideceğini biliyorum."

"Nereye?"

"Bundan hoşlanmayacaksın."

Yüzümü arıyor. "Ah Tanrım, sokak çalgıcısı olmasın." Dudağımı ısıırıyorum ve Shane sabır için dua eder gibi gökyüzüne bakıyor. "Nerede yaşadığını bildiğini sanmıyorum?"

Bana soruş şeklinden, çoğunlukla hayır dememi umduğunu anlıyorum. "Brian ve Patrick anneleriyle birlikte yaşıyorlar ama nerede olduklarını bilmiyorum." Shane'in keskin bakışlarını üzerimde hissederek çantamı karıştırıp telefonumu arıyorum. "Patrick'in numarası bende var ama."

Shane espri yapmadan güler. "Patrick, değil mi? Onun kışını tekmelemek için ölüyordum. Sanırım kardeşiyle yetinmek zorunda kalacağım."

"Yapamazsın." Telefonumu tutan elim kalçama düşüyor. "O'Kelly's'de yaptığın gibi oraya girip Faith'i dışarı sürükleyemezsin. Seni asla affetmez."

Çenesi sertleşiyor ve huzurlu sabahımızın elimizden kayıp gitmesi beni hasta ediyor. Şimdiden o sıcak rahatlığı özlüyorum. "Benden nefret ettiği şeyler listesine bunu da ekleyebilir, çünkü onu yakalayacağım. O benim küçük kardeşim."

"Benden *bir* yaş küçük."

Ayaklarının üzerinde kayar. "Tanrım, bunu duymadan da yapabilirdim."

Başımı sallayarak telefonu çeviriyorum. Kitty hâlâ hanın kapısında duruyor, ama şimdi önlüğünden çıkardığı tostları bir grup güvercine yediriyor. Patrick dördüncü çalışta cevap veriyor, sesi sersemlemiş. "Dinsiz bir saat olduğunu söylüyorlar ama bir melek beni aradığına göre bu doğru olamaz. Bugün cennette hava nasıl, tatlım?"

Shane'in yüzüne bakınca Patrick'in sözlerinin özünü duyduğunu anladım. Patrick'in hayatını bağışlamayı umarak arkamı dönüyorum ve birkaç metre uzaklaşıyorum. "Ben olsam şemsiye getirirdim. Fırtına yaklaşıyor."

"Uyarı için teşekkürler." Yatağında doğruluyormuş gibi bir hali var. "Bunun kardeşimin yatak odasından gelen kız kıkırdamalarıyla bir ilgisi var mı? Yoksa Brian annemin giysileriyle oyun mu oynuyor?"

Yine mi?"

Tanrı'ya şükür duyma mesafesinden uzaklaşmıştım. "Bunu duymamış gibi davranacağım. Bana adresini mesaj atar mısınız?"

"Anne!" diye bağıyor ve beni telefonu kulağımdan çekmeye zorluyor. "Su ısıtıcısını aç. Beyoncé ziyarete geliyor."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Başını belaya sokmasına izin verme. Sosyal bir ziyaret için kalacağımızdan şüpheliyim."

"Biz mi?"

"Mmm-hmm."

"Kahretsin." İç çekiyor. "Ah, Brian'ın iyi bir dövüş ihtiyacı var zaten. Günler oldu."

Patrick'in son yorumu üzerine sinirlerimi gizleyerek telefonu kapatıyorum. Tam adresin yazılı olduğu mesaj geldiğinde Shane'e dönüyorum. Gözleri okunmuyor ama duruşundan başka bir erkekle telefonda konuşmak için uzaklaşmamdan hoşlanmadığı belli oluyor. Gerçi benim de hoşuma gitmeyeceği için, gereksiz kıskançlığı yüzünden ona bir bok vermiyorum.

"Adres, Willa."

Telefonumu kotumun arka cebine sokuyorum, bana hırladığında kolumdaki ürpertiye görmezden geliyorum. "Bana birkaç dakika ver, ben de seninle geleyim."

"Hakeme ihtiyacımız yok."

"*Kesinlikle* bir hakeme ihtiyacın var." Hana doğru ilerliyorum, Kitty'nin içeri girdiğini ilk kez fark ediyorum. "Ama ben senin için değil, Faith için gidiyorum. Her on sekiz yaşındakinin yaptığı bir şeyi yaptığı için onu erkek arkadaşının evinden dışarı sürüklediğinde, senin arabana binmeyeceği kesin. Yanlış bir şey yapmadı ve otobüse tek başına binmek zorunda kalmamalı."

"Bir sorun mu var?" Claymore'a girerken hemen arkamda, tabii ki, ayaklarımız barın döşeme tahtalarına çarpıyor. "Bize nereye gittiğini söylemeden mi gidiyor? Annemi çok mu endişelendiriyor?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece dönüp ona bakıyorum. Sonunda kendini duydu ve yüz hatları bulanıklaştı. Yapmak istediğim bu değildi. Onun yaşındayken yaptığı aynı şey için Faith'e kızdığını fark etmesini sağlamak için yola çıkmadım. Tek kelime etmeden gitmek, annesini endişelendirmek. Ama oldu işte. Bu kaçınılmaz.

Son beş dakikayı geri alabilmeyi dileyerek, ona ulaştığımda niyetimin ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan ona doğru yürüyorum.

Ben oraya varmadan dönüyor, sert adımlarla ofise doğru yürüyor. "On dakika içinde benimle dışarıda buluş."

Arkasından bakarken, pişmanlık içimde yüzüyor, kasıtlı olsun ya da olmasın insanları uzaklaştırdığımı düşünmeye başlıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım ve kıyafetlerimi değiştirdim. Önceki gecenin bir tekrarı olarak, Shane kırmızı arabasıyla dışarıda beni bekliyor. Bu sefer yolcu tarafına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi kapalı. Kapıyı açıp çenesini sallayarak içeri girmemi işaret ettiğinde iç çekiyorum ve dediğini yapıyorum. En azından, savaşlarımı seçmeyi öğreniyor gibiyim.

Sürücü tarafına tırmanıyor. "Adres."

Telefonumun ekranından okudum.

Başını bir küfürle öne eğiyor, bana Brian ve Patrick'in ya çok uzakta yaşadıklarını ya da Dublin'in kötü bir bölgesinde olduklarını söylüyor. Ben ikincisi üzerine bahse giriyorum. Yol sadece on dakika sürüyor ama arabadaki atmosfer o kadar gergin ki sanki bir saat sürmüş gibi geliyor. Bu sabahki neşeden ışık yılı kadar uzak. Bunu özlüyorum. Fazla düşünmek zorunda kalmamayı özledim ve şimdi endişelerim ve güvensizliklerimle köstebek oynuyorum. Haddimi aştım mı? Dün gece için pişmanlık duyuyor ve benden kurtulmanın en hızlı yolunu mu bulmaya çalışıyor?

Aslında bir yanımda bu tipik düşünceleri düşünerek biraz rahatlıyor çünkü bunlar beni büyük resimden uzaklaştırıyor. Bir hafta içinde Shane ve Faith'in arasına girmek için burada olmayacağım. Artık bu ailenin trajedilerine ve zaferlerine tanıklık etmeyeceğim. Ben sadece yolculuk için buradayım.

Umutsuzca boyanmaya ihtiyaç duyan, birbirine bağlı bir dizi evin önünde duruyoruz. Çocuklar devrilmiş çöp tenekelerini kale olarak kullanarak sokakta futbol topu oynuyorlar. Eminim Shane'e göre bu yoksulluk gibi görünüyor. Ama ben yoksulluğun neye benzediğini gördüm, yaşadım ve bu o değil. Bu insanlar çaba gösteriyor. Arabaları temiz, pankartları var.

Pencerelerinde favori spor takımları asılı. Çocuklar gülüyor, sıcak tutan ceketler giyiyorlar.

Shane'i iki katlı kırmızı bir eve giden patikada takip ediyorum. Kapıyı çaldığında, içerideki kahkahaların hemen kesildiğini duyabiliyorum. O da bunu fark ediyor ve başını sallıyor. Hiç düşünmeden uzanıp elini tutuyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor, bu da beni rahatsız ediyor, bu yüzden açılmasını dileyerek kapıya bakıyorum. Onun yanında olmak için ani ve şiddetli bir ihtiyaç hissediyorum. Söyleyeceğimi söyledim ve sabahımızı mahvettim. Şefkatli bir kardeş olduğu için idam mangasıyla yüzleşmek üzere ve kahretsin, her zaman kötü adam olmak zorunda olmamalı. Ginger'a nereye gittiğimi söylemeden sıvışsaydım, o ve Derek beni oradan çıkarmak için kapıyı kırarlardı. Belki aşırı tepki verdiğini düşünüyorum ama bir müttefike çok ihtiyacı var.

Kapı açılıyor ve Faith soyulmuş, beyaz süslemeli çerçeve tarafından çerçeveleniyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve benim Clash tişörtümü giydiğini fark ediyorum. Muhtemelen bunu ona sormak için iyi bir zaman değil, çünkü haklı olarak kızgın görünüyor. "Beni iyi dinle kardeşim. Seninle bu evden dışarı adımımı atmam. Ben kendi aklını bilen yetişkin bir kadıyım. Senin kız kardeşin olmam kadınsı arzularım olmadığı anlamına gelmez. Bunu halletmek için bir erkek arkadaşına ihtiyacım var."

Shane ve ben aynı anda "Tanrım, Faith," diyoruz.

Brian Faith'in arkasında belirir ve koluna sakinleştirici bir el koyar. "Biliyorsun, annem seni duyabiliyor, aşkım."

Faith'in yüzü biraz kızarır ama hiçbir şekilde heyecanını kaybetmez. "O aptal arabana binip otele geri dönebilirsin. Şu anda seninle hiçbir yere gitmiyorum. Vardiyam için daha sonra geleceğim ama otobüse bineceğim."

Shane'e bir kaşımı kaldırıyorum. O da bana sırtarak bakıyor ve kapı aralığında Faith'in arkasına sinmiş olan Brian'a sesleniyor. "Tamam. Ama gitmeden önce onunla konuşacağım."

Bu herkesi duraksatıyor. Shane Faith'i orada bırakmayı mı planlıyor? Onu anlamaya çalışıyorum ama yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Faith ve Brian şaşkın şaşkın bakıyorlar.

"Erkek arkadaşına söyleyeceğin her şeyi benim yanımda da söyleyebilirsin."

Faith'in omurgası o kadar düz ki, her an kırılabileceğinden eminim. Brian başıyla onaylıyor. Bu ilişkide pantolonu giyenin Faith olduğu açık. "Yakında gideceksin, Shane. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda beni Dublin'e kadar kovalayacak değilsin. Ne söyleyeceksen söyle. Kendi seçimlerimi yapabilecek yaştayım."

Yüzü buna tepki göstermiyor ama elimi tutuşu biraz daha artıyor. Brian'a başını sallıyor. "Bana kendini tanıtmak için iki fırsatın oldu. Bir kez O'Kelly's'de ve geçen gece Claymore'da. Eğer kız kardeşimle çıkacaksan, en azından bunu yapabilirsin. Hatta belki... bir akşam Claymore'a yemeğe gelirsin. Kitty ile tanış." Boğazını temizledi, omuzlarını yuvarladı. "Olması gereken bu."

Brian sesli bir şekilde yutkunuyor. "Doğru. Çok isterim." Ayaklarının üzerinde kayar. "Kusura bakma, dostum."

Beni onun yanında isteyeceğini düşünmemiştim."

"Bu konuda pek heyecanlı değilim." Faith gözlerini Shane'e diktiğinde Shane elini kaldırır. "Ama ben herkes için böyle hissederim. O benim kız kardeşim. Bunun düzgün bir şekilde yapılmasını hak ediyor. Claymore'a gel."

Shane başka bir şey söylemeden elimi daha sıkı kavırıyor ve beni arabaya doğru götürüyor. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda Faith'in ağzı bir karış açık, kardeşinin ardından bakakaldığını görüyorum. İçimden ben de aynı şeyi hissediyorum. Bunun olacağını nasıl göremedim? Orla'nın geçen geceki sözleri şaşırtıcı bir netlikle geri geldi. *İrlandalı erkekler karmaşık bir türdür. Bakmadığın bir anda seni kış üstü yere sererler.*

"Shane!" Faith patikada peşimizden koşuyor. "Bekle."

Elini bırakıyorum ve Faith'in kendini onun kollarına atması için tam zamanında geri çekiliyorum. Omzunun üzerinden Shane'in şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. Yavaşça kollarını ona doluyor ve sanki olanlara inanamıyormuş gibi onu kendine yakın tutuyor. Neye *sebe*p olduğuna. Bir saniye daha izleyemeyeceğim, yoksa gözyaşlarına boğulup anı mahvedeceğim, yolcu tarafındaki kapıyı çekip açıyorum.

"Beyoncé, çaya kalmıyor musun?" Patrick'in sesiyle arkamı döndüğümde onu kapının girişinde, üzerinde önlüğü ve elinde çaydanlığıyla dikilirken buluyorum. "Bardakları sabunla falan temizledim."

Shane'e sorgulayıcı bir bakış gönderiyorum, o da zaten başını bana doğru sallıyor.

"Bir sabah için yeterince taviz verdim, kızım. Arabaya bin."

Kendi kendime gülümseyerek Patrick'e özür dilercesine el sallıyorum ve içeri giriyorum.

...

Claymore'a vardığımızda, ikimiz de düşünceli bir ruh hali içinde görünüyoruz. Shane Faith'le olan sahneden dolayı biraz şaşkın görünüyor, ama arada bir bakışlarının arabanın konsolundan üzerime kaydığını ve her seferinde beni biraz daha ısıttığını hissediyorum. Şu anda bana bakışında farklı bir şeyler var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Hâlâ çekicilikle dolu ama artık bir spekülasyon var. Kendimi delirtmek istesem, bu bakışı ölene kadar analiz edebilirim. Hatta ona doğrudan soracak kadar yakın hissediyorum. Ama sabah geç oluyor ve Shane'in öğle yemeği için barı hazırlaması gerektiğini biliyorum. İçeri girdiğimizde Orla'yı limonları keserken buluyoruz, yeni aşçı Samuel'in ikramı olan çorbanın nefis kokusu her yeri dolduruyor.

Kitty masaları silerken başını kaldırıp bakıyor. "Kız kardeşini buldun mu? Onu çingeneler mi götürdü?"

"Hayır, Kitty." Shane'in ağzının bir ucu kıvrılıyor. "Şimdi gelecek."

"Harika." Ellerini kalçalarına koyuyor. "Çorbanın kokusunu alıyor musun? Samuel mutfakta tam bir fenomen. Martin'den kurtulalım derim."

Orla, Shane ve ben eğlencemizi saklamaya çalışıyoruz, ama üçümüzün de eğlencesi aynı anda patlıyor ve o kadar çok gülüyoruz ki Kitty'nin de katılmaktan başka çaresi kalmıyor. Sanki sabahın gerginliği benden ve Shane'den akıp gidiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve onda kahkahalarımı aniden kesen tarif edilemez bir şey var. Kitty ve Orla'ya gülümseyerek barın arka tarafındaki merdivenlere doğru ilerliyorum.

Arkamda Shane'i duyuyorum. Aslında onun da beni takip etmesini beklemeye başladım. Bu kesinlikte kızdırmak yerine rahatlatan bir şey var. Bir sonraki beraberliğimize kadar bana düşünecek bir şey vermeden odadan çıkmama asla izin vermeyeceğini bilmek. Merdivenleri tırmanmaya başlıyorum ama fikrimi değiştirip koridorun ortasında onunla buluşmak için dönüyorum. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni yakalıyor.

ona karşı. Ağzı benimkinin üzerinde, dudakları alçak bir iniltiyle benimkini aralıyor. Bir anda başım dönüyor ve en başta neden uzaklaştığımı hatırlayamıyorum. Kafamdaki tüm düşünceleri bu kadar çabuk bulanıklaştırabilmesi, sadece *ona* indirgeyebilmesi şaşırtıcı.

Daha fazlasını istiyorum. Onu odama kadar sürüklemek ve saatler önce yaptığı gibi beni tekrar altına almasına izin vermek istiyorum. Ellerini popoma indirip arka ceplerime soktuğunda, ağzına doğru iniltili bir ses çıkarıyorum. Shane'in dili sanki bu sesin tadını çıkarmak istercesine dudaklarımın kenarında yalıyor ama sonra geri çekiliyor. Gözlerindeki sis tabakası ve bana yeni bakış şekli bir an için dikkatimi dağıtıyor. Sonra elinde telefonumu görüyorum.

Ekranı birkaç tuşa basıyor ve rehberimi açıyor. Patrick'in numarasını telefonumdan silmesini izliyorum, sonra bana geri veriyor.

"Diğerini sil."

Neden bahsettiğini biliyorum. Evan'ın telefon numarası. Silmemi istiyor. O anda aklıma Evan'ı hâlâ sevdiğimi söylediğim yerde durduğumuz geliyor. Beni ilk öpmeye çalıştığı yerde. Haftalar önce söylediklerim doğru muydu? Evan'ı *hiç* sevmiş miydim? Şu anda hissettiğim şey, dün gece içimde dönüşen şey, ilk aşkım olarak düşündüğüm şeyle karşılaştırıldığında... Muson yağmuruyla çiseleyen yağmuru karşılaştırmak gibi bir şey. Biri şemsiyesiz katlanabileceğiniz bir şey, bir olay değil. Diğerisi ise sizi alır, çılgılık atana kadar sarsar ve başka bir yere bırakır. Tanımadığınız yeni bir yere.

Shane bir muson.

Şu anda yapabileceğim tek tanım bu. Hava durumu. Bundan daha ileri gitmeye niyetim yok. Shane ile bu "bırakma" evresine gireli daha bir gün bile olmadı ve ben şimdiden gerçekleri gözden kaçırmaya başladım. Yine de kesin olarak bildiğim bir şey var. Günlerdir Evan'ı düşünmüyorum. Onun için bir zerre bile yer kalmadı. Evan'la olan ilişkiye geri dönmem, Shane'i unutmamdan daha kısa sürmez, ki içgüdüsel olarak bunu asla yapamayacağımı biliyorum. Evan o kadar çabuk silinip gitti ki, acaba hiç orada oldu mu diye merak ediyorum. Başından beri hissettiğim şey sadece suçluluk duygum, değer verdiğim birini hayal kırıklığına uğratmanın acı tadı mıydı?

Tam bir dakika sessiz kaldım ama Shane geri çekilmedi. Hayır. Bana destek oluyor.

duvara çarpana kadar yukarı kaldırıyor ve ellerini başımın iki yanına yerleştiriyor. "Sil. Sil onu."

İfadesi artık okunamaz değil. Kendini bana gösteriyor, onu kabul etmemem için bana meydan okuyor. Öfke, tutku ve biraz da belirsizlik. İşte bu, aramızdaki dürüstlük parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirip Evan'ı telefonumdan silmemi sağlıyor. Düğmeye bastığımda hiçbir şey hissetmiyorum. O zaten benden gitmişti.

Shane'in gözleri kısa süreliğine kapanıyor, sonra eğilip dudaklarıma tek bir öpücük konduruyor. "Şimdi gittin ve yaptın." Bu tuhaf ifadeyi sorgulayacak vaktim yok çünkü bara doğru geri yürüyor. "Öğle yemeğinden sonra yola çıkıyorum. Benim için hazır olacak mısın?"

Zevk, kastettiğini bildiğim çifte anlamla beni belden aşağı vuruyor. "Beni fazla bekletme."

"Doyumsuz küçük şey, değil mi?"

"Bunu zaten tespit etmiştik."

Bana göz kırpıyor ve sallanan kapıdan geçerek gözden kayboluyor. Yüzümdeki aptal ifadeyi silme zahmetine katlanmadan merdivenlerden yukarı süzülüyorum.

Yirminci Bölüm

"Pekala, şimdi düz vites kullanmayı öğrenmenin ilk aşaması, ilk birkaç denemenizde arabayı stop ettireceğinizi kabul etmektir. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışın."

Elimi vitesin üzerinde gezdirerek başımı sallıyorum. Shane profesyonel ses tonuyla konuşuyor ve bu mideme komik şeyler yapıyor. "Bana sadece Zen de."

Sözüne sadık kalarak öğleden sonra yemekten sonra bardan ayrıldı. Dün gecenin ve sabahın kaotik duygularının yorgunluğuyla odamda birkaç saat sızmıştım. Uyandığımda kot pantolonumu giymeye başladım, sonra fikrimi değiştirdim ve İrlanda'ya yanımda getirdiğim tek elbiseyi giydim. Bir keresinde Ginger bana yalvardığında aldığım, yumuşak mavi, çiçekli bir elbise, renginin bana yakıştığı konusunda ısrar etmişti. Hiç giymediğim için etiketleri bile hâlâ üzerindeydi. Konfor alanımın dışına çıktığım için, her şeyi yapmaya karar verdim.

Kapımın çalındığını duyduğumda, gelenin Shane olduğunu bilerek kapıyı açtım. Yüzündeki minnettar ifade, beni odaya geri götürmeyi ve yaptığı planları unutmayı düşündüğünü gösteriyordu. Bunun yerine beni bir küfürle odadan dışarı sürükledi. Nereye gittiğimizi söylemeden bizi Bull Adası'na, Dollymount Strand denilen ve dar adanın tüm uzunluğu boyunca uzanan bir sahile götürdü. Günün bu saatinde geniş kıyı şeridi ıssızdı, güneş suyun üzerinde yeni batmaya başlamıştı. İlk başta bana sadece adayı gezdirmeyi, sahil boyunca yürümeyi planlamıştı ama düz vitesli araba kullanmayı bilmediğimi itiraf ettiğimde adeta küplere binmişti.

Şimdi ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni konsolun üzerinde sürüklemeye başlıyor. "Buraya gel. Sana temel bilgileri göstereyim."

Bu beklenmedik hareket karşısında dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor. "Kucağında mı?"

"Senin için daha iyi bir yer yok."

Direksiyonu ve sürücü koltuğunu ikimiz de sığacak şekilde ayarlıyor, kaburgalarına dirsek attığımda kahkahalara boğuluyor. Sonunda onun kucağına yerleştiğimde, ikimiz de bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair biraz nefes alıyoruz. Elbisemin hafif kumaşı, bacaklarımın üzerinde nasıl yükseldiği onun gözünden kaçmıyor. Popoma karşı verdiği hızlı tepkiyi hissedebiliyorum. Sahip olduğumu bilmediğim bir iradeyle, dersi tamamen terk etme arzumu bastırıyorum ve kot pantolonunun fermuarını açması için ona yalvarıyorum. *Odaklan. Seks düşkününü bir ahmak olmadığını kendine kanıtla.* "Ya bizi okyanusa sürüklersem?"

"O kadar ileri gitmemize izin vermezdim, bebeğim."

Biraz kibirle karışık dumanlı sesi içimi ürpertiyor. "Pekâlâ, bana temel bilgileri anlat."

"Temel bilgiler. Tamam." Bir eli kalçamda sahiplenici bir şekilde dururken, diğer eliyle vites kolunu işaret ediyor. "En zor kısmı arabayı nasıl birinci vitesine alacağımızı öğrenmek. Şimdi buna odaklanacağız." Kalçaları altımda esniyor ve ben de nefesimi kontrol etmeye çalışarak dudağımı ısıyorum. "Alışık olduğun gibi iki yerine üç pedalın var."

Direksiyonun altını görebilmek için arkama yaslanıyorum ve sırtımı geniş göğsüne dayıyorum. "Üç pedal. Kontrol et."

Eli çıplak sol kalçamda geziniyor, elbisemin eteklerini okşuyor. "Bu debriyaja gidiyor. Diğer gaz pedalına."

Bana söylediği gibi yapıyorum. "Bitti," diyorum, kendi sesimi zar zor tanıyarak. Kıcımlı onun uyarılmışlığı üzerinde döndürmemek neredeyse imkânsız. Boynuma saldırabilmesi için başımı eğmek istiyorum. Bir elini bacaklarımın arasına sokmasını istiyorum. Ama o da benim gibi bunu yapabildiğimiz kadar ileri götürmeye kararlı görünüyor. Aynı karakteristik inatçılığa sahipmişiz gibi görünüyor.

"Tamam, sol ayağınla debriyaja basacaksın. Güzel. Şimdi arabayı birinci vitesine tak." Bileğimin bir hareketiyle yapıyorum. "Aferin kızıma. Sağ ayağınla freni bırak ve yavaşça gaz pedalına bas. Gaza basarken, viteslerin yakalandığını hissedene kadar debriyaja yavaşça baskı uygula."

Kahretsin, bu düşündüğümde çok daha zormuş. Şimdiye kadar sadece kız kardeşimin paslanmış turuncu kamyonetini sürmüştüm, ona sevgiyle General diyorduk. Zor kısmı cıvata kovanı çalıştırmaktı, ama sürmek nispeten kolaydı. Bu tamamen yeni bir oyundu. Buna bir de altımda ereksiyon halindeki gülünç derecede ateşli bir adam eklenince, *Fear Factor* tarzı bir meydan okuma ortaya çıkıyordu. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve Shane'in söylediklerini kafamda tekrarlardım. *Debriyajı bırak... yavaşça gaza bas... vitesin yakalandığını hisset.*

Gözlerimi açtığımda, sahilde ilerliyorduk. "Agh!"

"Vay anasını. İlk seferinde anladı. Buna inanamıyorum." Shane altımda kahkahalarla titriyor, kolunu emniyet kemeri gibi belime doluyor. Belli ki aracın yakın zamanda hareket etmesini beklemiyordu. "Sen doğuştan yeteneklisin."

"Şimdi ne yapacağım?" Neredeyse çığlık atacaktım, gözlerim önümdeki kumlara yapışmıştı, okyanus soluma çarpıyordu.

"Rahatla," diye nefes alıyor boynumdan. Sert eli debriyajın üzerinde benimkinin üzerinde kayıyor. "Şimdi ikinci vitesine geçeceksin. Vites değiştirirken debriyaya bas, sonra tekrar gaz pedalına geç, tıpkı geçen seferki gibi. Sakin ol."

Arabayı üçüncü vitesine taktığımda bir dahaki sefere bana talimat vermesine gerek kalmıyor. Artık sahilde daha hızlı ilerliyoruz. Shane camı açıyor, böylece tuzlu hava arabanın içinde dönmeye başlıyor, omuzlarımdaki saçları kaldırıp yüzümün etrafına savuruyor. Dün geceyi saymazsak, bu hayatımın en heyecan verici anı. Güldüğümü fark ediyorum. O kadar çok gülüyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Shane'in kolu karnımın etrafında sıkı ve güven verici, göğsü arkamda yükselip alçalıyor, sanki tek bir kişiymişiz gibi.

"Kendine bir bak, Willa." Kulağımın dibinde konuşuyor. "Bu senin yapman gereken şey. Hızlı gitmen gerekiyordu. Kendini bırakmak için. Tıpkı benim gibi."

"Evet." Sadece bir fısıltı, ama o duyuyor. Omzuma kondurduğu öpücükten anlıyorum. "Daha hızlı gidebilir miyim?"

Göğsü sırtıma çarpıyor ama gülüyor mu yoksa onayını mı mırıldanıyor anlayamıyorum. "Yumrukla onu, bebeğim."

Arabayı önce dördüncü vitese, sonra beşinci vitese geçiriyorum. Saçlarım arabanın içinde canlı bir şey gibi, ikimizin etrafında yüzüyor, deniz havasıyla taşınıyor. Kulaklarımda bir telaş var. Okyanus sesi gibi geliyor ama başka bir şey olduğunu biliyorum. Dün geceki tamamlanma hissinin aynısı, ama şimdi onu tanıdığım için büyümesine ve diğer her şeyi bastırmasına izin veriyorum.

Sahil şeridinin bittiğini gördüğümde hayal kırıklığına uğruyorum ama sadece bir saniyeliğine. Arabalar durur durmaz Shane'in kucağında ona doğru dönüyorum. Ağzı benimkini yutmadan önce nefesimi tutacak zamanım yok. Elleri saçlarıma dolanmış, beni kendine doğru çekiyor. Dışarı attığımız nefeslerimiz arabanın içinde yankılanıyor, kulaklarımdaki telaşa katılarak bana özgü bir ses yaratıyor. Bize özgü.

Ona olabildiğince yaklaşmak için can atarken, bacaklarımı dar alanın izin verdiği kadar açıyorum ve fermuarının arkasındaki çıkıntıda gezinmeye başlıyorum. Ağzımın içinde inliyor ve popomu kavrayarak daha hızlı gitmem için beni teşvik ediyor. Kalçaları uyluklarımın arasından yukarı doğru pompalanmaya başlıyor, popomu direksiyona o kadar sert sokuyor ki, uzaktan bir bip sesi duyuyorum ve arabamızdan geldiğini anlıyorum.

"Hayır, *hayır*. Daha yakına gelmem gerek," diyor Shane ağzıma karşı pantolonunu indirirken, neredeyse sürücü tarafındaki kapıyı söküp açacaktı. Beni arabadan sürüklüyor ve motorun mırıltısıyla kısmen ısınan sert yüzeye doğru itiyor. Dişlerini boynumun hizasında gezdiriyor, elini kalçalarımın arasına sokup iç çamaşırımın üzerinden bana masaj yapıyor. "Yeterince ısladın mı, kızım?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tanrıya şükür." Cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve aceleyle kot pantolonundan sıyrıp takıyor. Bu sırada ben külotumu bacaklarımdan aşağı indirirken ilgiyle beni izliyor. Elbiseyi başımın üzerinden çekmeye başladığımda beni durduruyor. "Bırak onu. Seni o elbisenin içinde boşaltacağım. Sonra da onu yakacağım."

Sert sözleriyle kafam karışmış bir halde onu sorgulamaya başlıyorum ama beni arabaya yaslayıp kalçalarıyla destekliyor ve sertçe içime giriyor. Eşzamanlı inlemelerimiz kısa sürüyor çünkü kollarını dizlerimin altından geçirip bacaklarımı daha yukarı çekiyor ve içime gömülmesinin baskısıyla başım dönüyor. Alt dudağımı ısırtıyor ve

itmeye başladığında geri çekiyor. Bu Shane'in farklı, güçlü bir yanı ve içimdeki bu yeni, vahşi, canlı şey buna karşılık veriyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, topuklarımı kışına dayıyorum ve vücudumla bunun için yalvarıyorum.

"Böyle mi olacak?" Onun ritmine uymaya başladığımda nefesi kesiliyor, kalçalarının her itişine kendi bükülüşümle karşılık veriyorum. Bir an için katılmama izin veriyor, sonra bir hırıltıyla beni arabaya yapıştırıyor. "Her seferinde bir öncekinden daha iyi oluyorum. Bundan nasıl vazgeçebilirim ki? Senden?"

Buna cevap veremem. Sadece yollarımızı ayırma düşüncesinden kaçındığım için değil, vücudumu tekrar tekrar doldurduğu için yaklaşan boşalmanın ötesini düşünemiyorum. Karnımda toplanıyor ve Shane'in ağzına yapışarak onu karşılıyorum, öpücüğünün beni yolun geri kalanına iteceğini biliyorum. Bu onun da ihtiyacı olan ekstra itici güç. Dilim ağzını yaladığı anda titremeye başladığını hissediyorum. Ya da belki de bu benim. Bilmiyorum... Artık benim nerede durduğumu ve onun nerede başladığını söyleyemiyorum. Onu daha yakına sürüklüyorum, vücuduma yapışmış durumda ve *hala, hala*, çok uzakta.

"*Shane*," diye hıçkırıyorum, kalbim felç olmuş gibi hissediyorum.

"Biliyorum. *Biliyorum*," diye boynuma vuruyor, oradaki eti ısıyor ve sonunda beni sarmala sokuyor. "Bırak hepsini alayım. Benden saklanmak yok. *Tanrım*, Willa."

Araba artık arkamızda değil, sadece serbestçe düşerken birbirimize tutunuyoruz. Fiziksel tepkinin ötesine geçen bir şey içimde ve onun içinde ürperirken birbirimize sarılıyoruz. Göğsüm o kadar sıkılıyor ki nefes nefese kalıyorum. Hissettiğim şeyin bir adı var mı bilmiyorum ama şu anda gitmeme izin verirse, şu anda, kesinlikle hayatta kalamayacağımı biliyorum.

Zihinlerimizi ya da düşüncelerimizi sakinleştirme şansımız olmasa bile bedenlerimizin sakinleşmesine izin vererek uzun süre bu şekilde kalıyoruz. O kadar hareketsiz kalan Shane'e sarılıyorum ki biraz telaşlanmaya başlıyorum. Tam ona iyi olup olmadığını soracakken, arabanın tavanına bir yumruk indiriyor, sonra da başını omzuma bırakıyor.

"Kahretsin, Willa. Geldiğini görmedim."

Eve dönerken elimi tutuyor ama tek kelime etmiyoruz.

Bölüm Yirmi Bir

Shane bir bekârlığa veda partisi ve Claymore'a vardığında sürünmeyi bırakan otuz kişilik bir bar gezisi sayesinde bu gece geç saatlere kadar çalışıyor. Odamda bekleyebildiğim kadar bekledim, huzursuzca gökyüzünün kararmasını izledim, onun çıkmasını mı beklemeliydim yoksa kendi başıma mı çıkmalıydim emin değildim. Boğa Adası'ndaki öğleden sonra inanılmaz başlamış olsa da, aramızda söylenmemiş bir şeyi havada asılı bırakmıştı. Bilmemekten hoşlanmıyorum. Her şeyi masaya yatırmamak. Hayatım boyunca kaçınma kraliçesi oldum ama Shane'le aramızdaki sırlar geçen her saniyede daha da genişliyor. Birlikte olduğumuz her an sanki sonsuza kadar yakınmışız gibi geliyor ama onu göremediğimde ya da ona dokunamadığımda bana çok uzakmış gibi geliyor.

Ayaklarımın altından gelen gürültülü kahkahalar beni odanın bir ucundan diğerine koşturup çantamı almaya itiyor. Oradan çıkmalı ve düşünmeliyim. Artık bu beyaz dantelli odada volta atıp Shane'le beni anlamaya çalışmak yok, oysa cevap en başından beri aynı.

Barın içindeki cesetlerin arasından sıyrılıp gözlerimi kapıdan ayırmamaya çalışıyorum ama gözlerim hiç şaşmadan barın arkasındaki Shane'e kayıyor. Loş bar ışığı koyu renk saçlarına vuruyor, müzik eşliğinde ona bağırان gülümseyen kıza dalgınca başını sallıyor ama dikkati dağılmış görünüyor. Sanki kendini alkol kokusundan, kalabalığın özensizliğinden binlerce kilometre uzakta hayal ediyor. Bugün onu düşünüyorum, manuel sürüşün mekaniğini anlatırken sesinin nasıl değiştiğini. O buraya ait değil, emir alıyor. Emirleri o vermeli. Bir direksiyonun arkasında, onu tutacak tek bir şey bile olmadan.

Sanki yüzlerce kişinin arasında benim özel düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi kafasını kaldırıyor ve kalabalığın içinde beni arıyor. Beni mi arıyor? Evet, evet. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve doldurmakta olduğu votka şişesi bara düşüyor. O

peşimden gelmek istiyor. Bunu görebiliyorum. Bu saatte dışarı çıkmak, Dublin'i gece keşfetmek benim için alışılmadık bir şey değil. Ama bakışını anlıyorum çünkü artık her şey farklı, değil mi? Bir çifte dönüştük, öyle olmamamız gerektiği halde. Geçici olarak ayrılamayız. Gülümseyerek ona el sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum, sanki bu saatte onsuz gitmemle ilgili hiçbir soru sorulmayacakmış gibi. Gerçekten de olmamalıydı. Gözleri sırtımda bir delik açarken kendime sürekli bunu söylüyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes alıyorum, sanki son iki dakikadır suyun altındaymışım gibi hissediyorum. Ayaklarım, gecenin bu saatinde bile hala sağlıklı bir kalabalığın olacağını bildiğim park yönünde ilerlemeye başlıyor. Diğer insanları izlemek, yüz ifadelerine tanık olmak ve sorunlarını dinlemek istiyorum, böylece kendi sorunlarımı düşünmek zorunda kalmayacağım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kız kardeşime ihtiyacım var.

Bir blok daha yürüdükten sonra Liffey'nin karşısındaki bir banka oturuyorum ve çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Ginger ikinci çalışta cevap verdi.

"Hey."

"Hey, sen."

Gözlerimi kapatıyorum, sesinin rahatlığı beni pazen bir battaniye gibi sarıyor. "Yeğenim nasıl? Hala bir denizci gibi küfrediyor mu?"

"Konuşacak bir f-bombası bile yok. Doğruyu söylemek gerekirse, endişelenmeye başladık." Ağzım seğirdi. "Biz Peet kızlarını bilirsin. Hepimiz kendi zamanımızda."

Bir an sessiz kalıyoruz ve arka planda birinin usulca şarkı söylediğini duyabiliyorum, muhtemelen Dolly'ye. Derek olduğunu anladığımda boğazım düğümleniyor. Onları çok özleyorum. Karşımda duruyor olsalardı, beni bir kitap gibi okuyacaklarını biliyorum. Söylenecek doğru kelimeleri bilirlerdi ya da en azından Ginger bana tavuklu börek yedirirdi. Ama Shane'le olan bu durumu benim için düzeltemezler. Artık bir yetişkinim, bu işe gözlerim açık girdim ve beraberinde gelen kaçınılmaz acıya katlanmak zorundayım.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?"

Ginger'ın zekâsı beni gülmekten kırıp geçirdi. Normal görünmek için iyi bir iş yaptığımı sanıyordum. "Sorun ne, kristal küren dükkânda mı?" Hiçbir şey söylemedi ve ben de iç çektim. "Kimse yok." Yaltaklanıyorum. "Yani, hiçbir şey değil."

"Uh-huh. Bunun penisi yok mu?" "Bebeğini o ağızla mı öpüyorsun?" "Hmm."

Bankın arkasına yaslanıyorum. "Evet, *kimsenin* penisi yok."

"İşte *bu büyük bir* utanç olurdu."

İkimizin de gülümsediğini bilmek için kristal bir küreye ihtiyacım yok, ama benimki sonunda kayboluyor. Diğer uçta konuşmamı bekliyor. Kahretsin, onu bunun için seviyorum. Baskı yok, sadece sabır. Evan'dan ya da çok üzüldüğüm ayrılıktan bahsetmedi. Nasıl hissettiğimi ya da seyahatimde neler öğrendiğimi sormadı. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Sanırım o da bunu biliyor. Sabırlı olabilir ama kız kardeşim aptal değil. "Ginger, Derek'le tanıştığın o ilk hafta... çekip gidebilir miydin?"

Gülmekten boğuluyor. "Sence bana izin verir miydi?"

Mükemmel bir nokta. "Hayır. Ama kesinlikle yapmak zorunda olsaydın, ikiniz için de en iyisinin bu olduğunu bilseydin, bunu yapabilir miydin?"

"Hayır."

Bu kadar kolay cevap vermesini beklemiyordum. "Neden?"

Ginger düşünürken yaptığı gibi boğazında bir şeyler mırıldanıyor. "Aşkın birçok şekli vardır. Her zaman tatlı değildir. Ya da rahat değildir. Bazen bencil ve tüketkendir. Uçucudur." Derek'in arka plandaki nazik şarkısı durdu. "Sizin için seçimler yapar. Ona itaat etmenizi ister, hayır cevabını kabul etmez. Ve genellikle haklıdır. Sizi, sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanır." Ginger'ın sesi yumuşadı. Sanki bankta hemen yanımda oturuyormuş gibi geliyor. "İçini dışına çıkarır. Bazen canını yakıyor ama hayal edebileceğin en iyi şekilde. Ne kadar güçlü olduğunu hatırlatmak için. Yaşadığınızı hissetmeniz için." Duraksıyor. "Çekip gitmeyi deneyebilirdim ama aşk da benimle birlikte gelirdi. Her şeyden öte, aşk çok inatçıdır."

"Kahretsin. İyi cevap," diyerek yılın en yetersiz cevabını veriyorum. "Sadece bir arkadaşımı soruyordum tabii ki."

"Tabii ki."

Başımı kendime sallayarak konuyu değiştirmek için bir şeyler arıyorum. Ona ne söylemek istediğimi hatırladığımda elimi alnıma vuruyorum. "Hey, şunu dinle. Büyük büyük büyükannemiz bir rahibeydi."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Sana söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum." Ayağa kalktıktan sonra bir kez daha parka doğru yürümeye başlıyorum. "Bebeği doğurduğun gün Miras Merkezi'ne gittim. Aslında *bekârlık* yemini etmeyi uygun gören bir atamız var. Bana bakireliğinin kanıtı olarak bir belge verdiler."

"İyi bir şey, çünkü bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor." "Göreceksin." Adımlarım biraz duraksıyor.

"Gelecek hafta evde olacağım."

"Dolly seninle tanışmak için sabırsızlanıyor." Boğazını temizliyor. "Ben de senin sıska kışını görmek isterim."

"Hey, çekingenliği mi davranışlarımla telafi ediyorum."

"Buna amin derim." Ginger bir an duraklar. "Dinle. Tavsiye vermeyi sevmediğimi biliyorsun ama uykusuz kaldığım ve memelerim artık yirmi dört saatlik bir beslenme istasyonu olduğu için, söyleyeceklerimi söyleme hakkını kazandığımı hissediyorum."

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Yeterince adil. Ateş et."

"Belki de zor bir durumda olduğunuzu hissediyorum." Yavaşça nefesini dışarı üflüyor. "Ama bir an gelecek, Wip. Hiç beklemediğin bir anda gelecek ama kafana bir tokat gibi inecek. Her şeyin senden daha büyük olduğunu fark edeceksin. Bir yol haritası gibi çoktan planlanmış. Benim başıma geldi ve korktuğum için kaçtım. Bu an, hayatınızın en kötüsü ya da en iyisi olabilir. Sadece en iyisi olsun. *Bırak en iyisi olsun*. Tamam mı?"

Boğazımdaki yumrudan dolayı konuşamıyorum, bu yüzden sadece bir onay mırıldanıyorum. Ancak Ginger bundan memnun görünüyor.

"Seni seviyorum, Wip. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ya da Derek'i ara."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldayıp telefonu kapatıyorum. Bankıma doğru yürüyorum ve oturuyorum. Kaskatı kesilmiş bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp hana doğru yürümeye başladığımda gecenin ortası olmuştu.

...

Ertesi sabah Kitty'nin fincanıma çay doldururken çıkardığı sıvı sesiyle uyandım. Tuhaf. Genelde kapıyı çalar. Bu anormalliği sorgulayamayacak kadar yorgun bir halde yüzümü kuş tüyü yastığa gömüyor ve silindir şapkalı, dans eden dev kahve makineleri hakkında gördüğüm rüyaya yeniden girmeye çalışıyorum. Yatağım alçaldığında ve

Çıplak bacaklarıma esiyor, kaşlarımı çatıyorum. Sert bir beden sırtıma bastırıyor, beni kendine doğru çekiyor. Gözlerim açılıyor, dudaklarım nefes nefese kalıyor. Bu Kitty değil.

"Shane?"

"Yatağına başka bir adamın girmesini mi bekliyordun?"

"Tabii ki hayır. Çok sıkı bir programım var." Parmağını göbek deliğimin etrafında dolaştırmaya başladığında nefesimi içime çekiyorum. Meme uçlarım geriliyor ve tenimin farkına varıyorum. Her santimi yumuşak çarşaf lar tarafından sarılıyor, Shane'in sıcak etine, kalçalarımın birleştiği yere her yerde baskı yapıyor.

"Dün gece nereye gittin?"

"Yürüyüşe." Göğüslerimi avuçlarken göz kapaklarım titriyor. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı." "Bir dahaki sefere ben de seninle geleceğim."

Başımı yastığın üzerinde sallıyorum. "Bir sonraki seferin olacağını nereden biliyorsun-" Shane beni sırtüstü çeviriyor, ağzı bir hamlede benimkini susturuyor,

Hareket et. Bu beni öpmek için bir aciliyetten daha fazlasıydı, doğru olsa bile söylediklerimi bitirmemi istemiyordu. Başka bir yürüyüş, onu yanıma almak için başka bir şans olmayabilir. Yani bu şekilde mi oynuyoruz? Kaçınma mı? Kalçaları uyluklarımın çentiklerinin arasına girip ileri doğru ittiğinde, şimdilik bununla yaşayabileceğime karar veriyorum. Bana dokunmayı bırakmadığı sürece, her şeyi yapabilirmişim gibi davranabilirim.

Sonunda öpüşmeyi kesiyor ve kulağımın dibinde sertçe konuşuyor. "Yumuşak, sıcak kız.

Bu sabah kendimi içine gömmeme izin verecek misin?"

Bu sözler beni biraz inletiyor, ellerimi kışına götürüp onu kendime çekmeme neden oluyor. "Yatağımda çıplaksın. Reddetmekten ancak bu kadar uzak olabilirsin."

"Kelimeleri istiyorum." Ağzı çıplak göğsümde bir yol izliyor. Bu bana yatağa kıyafetsiz girdiğimi hatırlatıyor. Bu şekilde uyandırılmayı bekliyor olmalıydım. "Her evet dediğinde, bu bir zafer gibi geliyor. Herhangi bir yarış kazanmanın ya da bana bir kupa verilmesinin verdiği heyecandan daha iyi. Beni duyuyor musun?"

Göğüs ucumu sertçe çekerken nefes nefese "Evet," diyorum. Beni bakışlarına hapsetmek için başını kaldırıyor. "Öyle misin?"

Gözlerinde ne gördüğümünden emin değilim ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonra da duyabileceğim kadar yüksek bir sesle çarpıyor. O bakıştan, arkasındaki kararlılıktan dehşete düşüyorum. Hayır. Hayır, kaçtığımızı sanıyordum. Bir elimi boynuna doluyorum ve onu öpmek için aşağı çekmeye çalışıyorum ama direnmiyor.

"En azından bana zaferimi ver, Willa. Sana sahip olabileceğimi söyle."

"Bundan daha iyisini yapabilirim." Şimdilik beni rahat bıraktığı için minnettarım. Her ne anlatmaya çalışıyorsa, buna hazır olmadığım çok açık. Tavrındaki değişikliğin nedenini bilmesem de onu askıda bıraktığım için suçluluk da duyuyorum. İnkârımı ona anlatmanın başka bir yolunu bilmiyorum, bu yüzden onu sırt üstü itiyorum. Üstündeki çıplak bedenime bakması için ona bir an veriyorum, eğilip dilimi göğsünde, karnında gezdiriyorum. Onu ellerimle kavrayıp, ismimi boğulana kadar okşuyorum.

Sonra onu ağzıma alıyorum. Geçen sefer onu çıldırtan her şeyi canlı ayrıntılarıyla hatırlayarak, yavaşça başlıyorum, parmakları saçlarımda acı verici bir şekilde sıkılaşıp kadar uzunluğunu yukarı ve aşağı nazikçe emiyorum. Tırnaklarımın iç bacaklarına batmasına izin vererek, sadece homurdanmasına yetecek kadar, ağzımın hızını artırıyorum.

"Ellerini kullan... *Tanrım...* Ben böyle seviyorum. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Beni nasıl delirteceğini çok iyi biliyorsun."

Boğazımda mırıldanıyorum, etine titreşimler gönderiyorum. Geçen sefer, bu hareket onu uçurumun kenarına getirmişti ve bugün de farklı değil. Dokunduğumuz her yerde kasları geriliyor, sesi çiğleşiyor. Ama bu sefer kendini tutuyor. Ben daha hareket ettiğini hissetmeden, oturuyor ve başımı kucağından çekiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve beni döndürerek önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor. Nasırlı parmakları omurgamdan aşağı iniyor ve popomu yumuşatıyor, tenimi daha da hassaslaştırıyor, sırtımı ellerine doğru eğmemi sağlıyor.

Odanın diğer ucundaki boy aynasında bizi görüyorum. Shane'in güçlü gövdesi benimkinin üzerinde yükseliyor, egzotik pozisyon, en azından benim için, o kadar kışkırtıcı ve güven verici ki, içimdeki uyarılma kıvrılıyor ve dönüyor. Henüz yansımamızı fark etmedi, bu yüzden yüzünü görebildiğimin farkında değil. Bana bakış şekli bir sonraki nefesimi ciğerlerime hapsediyor. Sanki o

Anın tadını çıkartıyor, onu beklerkenki g r nt m n tadını çıkartıyor. Sonra odanın karşısındaki aynada onu izlediğimi görüyor ve şehvet mavi gözlerini parlatarak onu ele geçiriyor. Bakışlarını üzerimde tutarak iki parmağını bacaklarımın arasına kaydırıyor ve tam istediğim yere baskı uyguluyor. İkimiz de onun bana dokunuşunu ve vücudumun verdiği tepkiyi görünce ısıarak geri çekiliyoruz.

Attığı kot pantolonundan bir prezervatif çıkarıp taktıktan sonra yataktan bir yastık alıp önüme attı. "Bunun içine çığlık at."

Sonra içime giriyor, derinlere itiyor ve sesim yastığın yumuşak malzemesiyle boğuklaşan bir çığlığa dönüşürken tutuyor. Kalçalarını kavrıyor ve hareket etmeye başlıyor ve dürüst olmak gerekirse, kaslı vücudunun beni bu şekilde aldığını görmek, aynada bunu izlemek, hayatımın en özgürleştirici deneyimlerinden biri. Utanmıyorum, çekinmiyorum ya da sonrasında ne olacağı konusunda endişelenmiyorum. Sadece canlıyım. Shane'in karnı kalçalarının her kıvrılışında esniyor. Parmaklarının morartıcı kavrayışı altında etim gevşiyor. İkimiz de sessiz kalmak için dudaklarımızı ısıyoruz ama yatak altımda gıcırđıyor.

"Seni becermemi izlemek hoşuna gidiyor mu, kızım?"

"Tanrım, evet," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Hoşuna gitti mi?"

Ona doğru geri itmeye başladığımda gözleri kapanıyor, dürtülerini karşılıyor ve onu daha hızlı gitmeye teşvik ediyorum. "Bu... ciddi bir soru mu?" Ellerinden biri kalçamı bırakıp v cutlarımızın birleştiği yere masaj yapıyor. İnmek için yüzümü yastığa gömmek zorunda kaldığımda nefesinin altında gülüyor. "Bebeğim, yakında olmalı. Bitmesini istemiyorum ama..."

"Bu çok fazla."

"*Evet.*" Kalçaları şimdi bir bulanıklık içinde hareket ediyor. "Siktir, evet."

Benim için kendini tutmaya çalışmasını izlemek, kol ve boyun kaslarının çabayla gerildiğini görmek beni zevke sürüklüyor. Kendimi gözlerimi açık tutmaya zorluyorum, böylece onun parçalandığını görebiliyorum... ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. G ğs n  sırtıma bastırmak için öne doğru düşüyor, derinlere doğru itiyor ve doruğa ulaşırken homurdanıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ona yaptıklarımı görmemi istediğini biliyorum. Birbirimize yaptıklarımızı.

Göğsümde bir duygu karmaşası dönüyor, o kadar yoğun ki başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Shane beni yatağa çekti, ben daha kendimi toparlayamadan beni kendisine yasladı.

Kalk. Beni o kadar sıkı tutuyor ki, yavaş yavaş gevşemekten başka çarem yok. Üzerimizde asılı olduğunu hissettiğim şeyi dile getirmesinden korkuyorum, bu yüzden dile getirmediğinde rahatlıyorum. Karanlıkta kalmanın daha kolay olduğu ve beni savunmasız bırakacak sözler söylemek zorunda olmadığım bir yerde kalmak istiyorum.

"Planım buraya gelip sana bir fincan çay hazırlamak ve seninle yavaş, tutkulu bir sevişme yapmaktı."

Sesindeki eğlenceye karşılık olarak gülümsüyorum.

"Tabii ki sizi büyük boy bir polis tişörtüyle bulmayı da bekliyordum."

"Oh, suçu ben mi üstleniyorum?"

"Aynen öyle."

Bir kahkaha atarak esniyorum ve şimdilik kendimi rahat hissetmeye bırakıyorum. "İki muhakeme hatası yaptın, ben çay içmiyorum-"

"Fark ettim," diyor Shane. "Daha önce hiç kimsenin bunu senin için düzgün bir şekilde düzeltmediğine ikna oldum. Şimdi buna bir çare bulacağız."

Aniden ayağa kalktı. Yuvarlanıyorum ve onu izlemek için çarşafıma sarılıyorum. Pantolonunu çekip düğmelerini açık bırakıyor, sonra daha önce süt ve şekerle doldurduğu çay bardağını düzeltmeye başlıyor. Ben iğrenmiş bir yüz ifadesi takındığımda gözlerini bana dikeyyor. Karşımda gömleksiz, saçları başı dağınık, bana çay hazırlayan muhteşem bir adam varken aptal gibi gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Mutlu izine spekülasyonla baktığımı fark ediyor ve sırtıyor.

"Otur. Kahve kelimesini lüğatinizden çıkarmak üzereyim."

Kendimi yastığa yaslıyorum ve ikram edilen bardağı alıyorum. "Asla olmayacak. Öldüğümde küllerimin bir Starbucks'ın üzerine serpilmesini istiyorum."

"İç."

Göz devirerek bir yudum aldım. Vay anasını, çok güzel. Kafein almamı sağlayacak kadar güçlü yapmış ama pürüzsüz ve... lezzetli. "Vay be."

Bir kez başını salladı, sonra büyük, aç bir orman kedisi gibi görünerek yatakta bana doğru sürünmeye başladı. "Şimdi benim ikinci hatam neydi?"

Arayı kapatmam bir anımı aldı. "Sen... benimle yavaş ve tutkulu bir şekilde sevişeceğini söylemiştin." Çay bardağını eline aldığı anda nefesim kesiliyor.

Elimden alıp komodinin üzerine koyuyor, bir an olsun dikkatini benden ayırmıyor. "Ama biz hiçbir şeyi yavaş yapmayız."

"Oh hayır mı?" Göğüslerimi ortaya çıkarmak için çarşafı çekiştiriyor. "Şimdiye kadar bana meydan okumaktan daha iyisini bilmen gerekirdi. Şimdi sana yanıldığını kanıtlamalıyım."

Dili meme ucunun etrafında bir daire çizdiğinde nefesim kesiliyor. "Bu durumda, bahse girerim bunu bir daha yapamazsın."

Kahkahası nemli tenime yayılıyor. "Çabuk öğreniyorsun."

Yirmi İkinci Bölüm

Sözüne sadık kalan Brian, ertesi gece akşam yemeği için Claymore'a gelir. Tıraş olmuştur ve iki dakikada bir yakasını çekiştirdiği lacivert düğmeli bir gömlek giymektedir. İçeri girdiğinde bir Noel ağacı gibi ışıldayan Faith, saç modelini değiştirmek için birkaç kez banyoya girmiştir. At kuyruğu, dağınık topuz, at kuyruğu. Shane barın arkasındaki mesaisini bitirirken, Kitty yemek odasında koşuşturuyor, Brian'ın oturup kokteyl peçetelerini yırtarak beklediği masaya taze kesilmiş çiçeklerle dolu bir vazo yerleştiriyor. Faith yanından her geçtiğinde saçlarının uçlarına kadar kızarmasa, burada kendi isteği dışında bulunduğunu düşünebilirdim. Ama bir çift gözü olan herkes onun için kızgın lavın içinden geçeceğini bilir.

Brian Faith'in alnına bir öpücük kondurduğunda bana gönderdiği yarım gülümsemeden Shane'in de bunu gördüğünden şüpheleniyorum. Barda oturmuş Shirley Temple içiyorum, Shane'in yerine geçmeyi beklerken Orla'yla konuşuyorum. O ve ben bu sabahtan beri birbirimize dokunmadık ve şimdi aramızda görünmez bir çekim var, bizi birbirimize çekiyor. Bana bakışlarına bakılırsa, bunu hisseden tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Bir müşteri için bir şişe bira almak üzere yanımdan geçerken parmaklarını eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. Bu basit dokunuş beni aynı anda hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyor. Bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum. Shane'e olan bağımlılığımı beslemeye devam etmemem gerektiğini biliyorum, ama kafamın içinde sürekli fısıldayan bir ses var, *yarın, yarın kendinden uzaklaşmaya başlayacaksın...*

"Korkunç ebeveynlerle tanışma yemeği için onlara katılacak mısın?" Orla şimdi çenesini masaya doğru sallayarak bana soruyor. Kitty'nin masanın ortasına bir şamdan yerleştirdiğini ve her bir mumu dikkatle yaktığını görünce gülüyoruz.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Shane benden önce davranıyor. "Tabii ki öyle."

Bir süre bana baktı, sonra kasadaki parayı saymaya geri döndü.

Orla elindeki çay bardağıyla beni selamladı. "Adam konuştu."

Shane'in beni de dahil etmesinden hoşlanmıyordum gibi davranmayacağım, sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. Birdenbire böyle hissetmeye başladım. Sanki birlikte geçirdiğimiz her son anı değerlendirmeye çalışan iki insanız ve bu konuda yalan söylemenin ötesindeyiz. Kendimize ya da başkalarına. Birlikte zaman geçirmekten başka seçeneğimiz yok çünkü denersek, sadece diğer kişinin varlığını dileyerek mutsuz oluruz. Bunun ne kadar sorumsuzca olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama yine de.

Yarın kendinden uzaklaşmaya başlayacaksın. Yarın yeterince yakın.

Orla, Shane'in barın arkasındaki yerini almak için ayağa kalkıyor. Bir an sonra Shane'in elini omzumda hissediyorum, kafamın içinde gerçekleşen ilahiyi kesiyor. Eğilip kulağımın altındaki deriyi öpüyor, ardından ağzıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor.

"Bugün seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum, avucumu sakallı çenesine sürtme isteğime boyun eğerek. "Bu öğleden sonra Starbucks'a gittim ve çay sipariş ettim. Beni mahvettin. Chicago'da bir daha asla yüzümü gösteremem."

"Buradaki işim bitti." Elime doğru eğildi. "Bugün başka neler yaptın?"

"Oh, bilirsin işte. Şeyler." Kıpırdanmaya başladım. "Sana... bir şey almış olabilirim."

"Ben mi?" Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Her zaman bu kadar yakışıklı mıydı? Gülümsemesi beynime jazz elleri yaptırıyor. "Ne oldu?"

"Gerçekten, sana hediye almak *niyetiyle* dışarı çıkmadım." Oh, Tanrım. Neyim var benim böyle? Halkla iletişim kurmak için uygun değilim. "Sadece gördüm ve 'Hey, şu Shane denen adam bunu sevebilir' diye düşündüm."

"Ah, Willa. Bir erkeği nasıl özel hissettireceğini biliyorsun."

Cesaretimi kaybetmeden önce ayağımın dibinde duran çantayı elime alıyorum. "Bu bir şey değil. Gelmiş geçmiş en kötü hediye. Al bakalım."

Shane çantaya uzanırken kafasını bana doğru sallıyor. Leopar desenli direksiyon *kılıfını* çıkardığında, üzerinde dev kırmızı blok harflerle *Çaldığın Gibi Sür* yazıyor, Shirley Temple'ımı üzerine atmak istiyorum

Kafam.

"Kırmızı araba için aldım," diye açıklamak için acele ettim. "Düşündüm ki... Umarım onu daha sık kullanırsın." Bakışları bana kilitlendiğinde, başka tarafa bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Onu her zaman kullanmalısın. Onunla gurur duymalısın. İşte böyle."

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim."

Konuyu değiştirmek için bir yol ararken bir kez başımı sallıyorum. "Akşam yemeği için oyun planı nedir? Brian'a karşı iyi polis, kötü polis mi oynayacağız? Yoksa-"

Ağzı saçmalamamı kesiyor. İlk başta bu sadece beni susturmak için bir araçtı, ama sonra içine gömüldü ve dilini yavaşça yalayarak beni tattı. Ellerini kaldırıp yüzümün kenarlarını kavriyor, başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde geziniyor. "Bu geceyi benim odamda geçir."

"Evet," diye fısıldıyorum.

...

Yemeğin yarısında Kitty bir, say bakalım, *bir* kadeh şarap içti ve her yudumda daha da dramatikleşti. Geniş jestler ve kapsamlı ifadeler. Aslında bu bir rahatlama çünkü dikkati kırmızı yüzlü Brian ve gergin bir şekilde kıkırdayan Faith'ten uzaklaştırıyor. Yavaş ama emin adımlarla masadaki herkes rahatlıyor ve Kitty'nin maskaralıklarından keyif almaya başlıyoruz. Shane bir kadehten sonra onun sözünü kesse bile.

Biz hamburger yerken bar giderek daha da kalabalıklaştı, aslında *harika hamburgerler*. Claymore'daki yemekleri denemek için bu kadar beklediğim için kendime kızıyorum. Barın arkasında Orla kalabalığa ayak uyduruyor, müziği açıyor ve insanları dans etmeye teşvik etmek için ışıkları azaltıyor. Burada ne kadar rahat olduğuma bir kez daha hayret ediyorum. Sesler, sohbetin uğultusu etrafınıza yerleşiyor ve sizi onun bir parçası haline getiriyor. Shane tahta bankta yanımda otururken kendimi güvende hissediyorum. Mutlu hissediyorum.

"Brian, sevgili delikanlım. Faith'in kalbini çaldın, değil mi?" Kitty boş kadehinden bir yudum alıyor, kaşlarını çatıyor, sonra tekrar yudumluyor. "Anneni aramam gerekecek. Onunla konuşacak çok şeyimiz var."

"Anne, buna gerek yok-"

"Suç programları izliyor mu? Ortak noktalarımızı bulmaya çalışıyorum. İçeri girip onu ilginç bir şeyle vurmak istiyorum.

Hemen şöyle demeli: 'Bu kadın ilginç biri. Oğlumun onun kızıyla birlikte olmasına sevindim.'

Brian ensesini kaşıyor. "Yemek yapmayı seviyor. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Patrick ve ben açlıktan ölmeyelim diye yapıyor olabilir."

Patrick'ten bahsedince Shane'in eli masanın altında kalçamı buluyor ve oraya sahiplenici bir şekilde yerleşiyor. Gözlerimi kısıyorum, ama o bana sadece düz bir bakış atıyor. "Kendi evini mi arıyorsun?" diye soruyor Brian'a.

"Önce bir iş arıyorum." Biraz kızardı. "O'Kelly's'deki işlerimiz pek para kazandırmıyor."

"Peki ya burası?" Shane bir süre sonra beni şaşırtarak soruyor. "Bara bakabilir misin?"

"Hiç yapmadım," diye itiraf ediyor. "Ama içki doldurma konusunda uzman sayılırım. Sadece, genellikle kendim için."

Faith gergin bir şekilde saçlarını okşuyor ve gözleriyle Shane'e yalvarıyor. "Ona gösterebilirsin. Değil mi, Shane?"

Faith'in iyiliği için kabul etmesini umarak elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Parmakları otomatik olarak benimkilerle birleşiyor ve beni bankta daha yakına çekiyor.

"Elbette. Bir şeyler ayarlarız." Faith bir kahkaha attı. "Harika."

"Harika," diye yankılanıyor Brian, sanki altın bulmuş gibi.

Bu noktada, kendimi Shane'in üzerine atıp oksijensizlikten bayılana kadar onu öpme isteğimi zar zor dizginliyorum. Faith'i odasına kilitlemek ve anahtarı Liffey'e atmak istediğinden şüphelensem de, o kadar hoşgörülü ve iyi bir kardeş gibi davranıyor ki. Brian'ı büyük bir kucaklamayla karşılamıyor olabilir ama yine de çaba gösteriyor. Shane'e göre bu çaba, sahte bir dostluk jestinden daha anlamlı görünüyor.

"Bir zamanlar insanlar bana Dublin'deki en iyi dansçı derdi." Kitty bu sözleriyle sessizliği bozuyor ve hepimizi ona karşı çıkmaya cesaretlendiren bir bakış atıyor. Boş bardağıyla dans eden bir grup öğrenciyi işaret ediyor. "O zamanlar neye uğradıklarını şaşırırlardı. Hatta bir çocuk bana üstün dedi. Onun da bunu kastettiğini söyleyebilirim. Bazen bunu anlayabiliyorsunuz."

Dansçı grubuna hüznle bakmaya devam ediyor, ayakları yere vuruyor ve bilmediği bir pop şarkısına eşlik ediyor. Bilmiyorum.

Cesaretimi nereden topladığımı bilmiyorum, belki de sistemimde vızıldayan üç Shirley Temples'ın etkisiyledir, ama masaya doğru eğilip koluna dokunuyorum. "Kitty, dans etmek ister misin?"

"Her şeyden çok."

Bir omzumu silkiyorum. "Şu hareketleri görelim."

Kitty dans pistine doğru attığı her adımda cesaretini kaybediyor gibi görünüyor. Konuşmasından sonra, genelde toplum içinde dans etmediğim için bu küçük dans partisini başlatması için ona güveniyordum. Yani, bana para veremezsin. Masamıza geri dönecekmiş gibi görüldüğünde, düşüncesizce ellerini tuttum... ve twist yapmaya başladım. Bir an gözlerini dikip bana baktı, sonra yavaş yavaş gevşemeye başladı. Yüzü yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle değişiyor, dişleri alt dudağını o kadar sert ısıırıyor ki kan akacak sanıyorum. Arkamızda dans eden genç adamlardan biri ona başparmağıyla işaret ediyor ve o da kıkırdıyor, sesi Faith'e o kadar benziyor ki göğsümde rahatsız edici bir kabarma hissediyorum.

"Sana üstün olduğumu söylemiştim,

Amerikalı." "Senden hiç şüphe

etmedim, Kitty."

"Hmm."

Bir kakhaha atarak masamıza bakıyorum ve Shane'in gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izlediğini görüyorum. Benim de ona aynı şekilde baktığımdan eminim, neredeyse bir yansıma gibi. Tam bize katılacak gibi görünüyordu ki Orla barın arkasından ismini haykırıyor ve telefonu kaldırarak araması olduğunu söylüyor. Bana doğru pişmanlık dolu bir bakış atarak barın arkasına yöneliyor ve telefonu açıyor. Nedense onu izlemeye devam ediyorum. Ensemde çocukluğumdan beri düzenli olarak hissettiğim bir karıncalanma var, tetikte olmam gerektiğini hissediyorum. Gardımı sıkı sıkıya almam gerektiğini. Bunu görmezden gelmeye, dikkatimi tekrar Kitty'ye vermeye çalışıyorum ama Shane'in yüzü yavaşça rengini kaybettiğinde haklı olduğumu anlıyorum. Başını kaldırıyor, bakışları kalabalığın arasından dans ettiğim yere doğru bana odaklanıyor. Telefonla konuşuyor, bir kâğıda notlar alıyordu.

Bir dakika sonra telefonu kapatıyor ve yavaşça bana doğru ilerliyor. Dönüp kapıdan kaçma isteğime karşı koyuyorum. Bir şey yaklaşıyor ve ben bununla yüzleşmek istemiyorum. Bana ulaştığında, uzun zamandır dans etmediğimi fark ediyorum.

dakikalardır. Sallanan bir grup bedeninin arasında hareketsiz duruyordum.

"Ne oldu?" İdare ediyorum.

Bana öyle sert bakıyor ki, ağırlığının altında durabilmem bile mucize. "Arayan benim yarış koçumdu. Sürücüleri bu sabah antrenman sırasında sakatlandı. Alternatif bir sürücüleri var ama onun bu pistte hiç deneyimi yok."

Sanki bu bilgiyi algılayabilecekmişim gibi başımı sallıyorum. Yara bandını yırtıp atmasına ihtiyacım var. Bana işin özünü anlatmasına. "Pekâlâ. Bu ne anlama geliyor?"

"İtalya Grand Prix'si için bana ihtiyaçları var. Yarın öğleden sonra."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pazartesi sabahı uyandığınızda Cumartesi olduğunu düşündüğünüzde hissettiğiniz korkunç bir duygu vardır. Sonra yavaş yavaş uyandığınızda önünüzde televizyon seyredip simit yiyerek geçireceğiniz tembel bir gün yerine koca bir hafta olduğunu hatırlarsınız. Shane'in bana yarın gideceğini söylediği şu an, bu Pazartesi sabahı hissinin binle çarpılmış hali. Ama ben haftamı alamadım. Pazartesi sabahı beni gafil avlamadan önce kendimi hazırlama şansım olmadı. Sığ tarafa dönmek için hiç zamanım olmadan derin uçtayım. Ve kendime karşı dürüst olursam, şu anda hissettiğim bu duygu, midemdeki kavun büyüklüğündeki krater, kendimi buna hazırlayabileceğimi düşündüysem kendimi kandırdığımı söylüyor.

"*Willa.*"

Shane beni kendime getiriyor, paniklemiş sesi bir süredir adımlı söylediğini anlatıyor. Yakışıklı yüzü, olması gerektiği gibi sevinçli değil, endişe maskesi gibi. Bu onun hayali. Claymore için ciddi bir teklif almış ve yarış takımının ona yeniden direksiyon başında ihtiyacı var. Birkaç gün içinde, geleceği onun için çözülmüştür. Yine de dünyası başına yıkılmış gibi görünüyor. O zaman aklıma geldi. *Benim* yüzümden. Benden ayrılmak istemiyor. Bir an için onu burada tutacak kadar bencil olup olamayacağımı düşündüm. Kalmasını ve bana söz verdiği haftayı vermesini sağlayabilir miyim? Belki... hatta daha fazlasını. Eğer kalırsa, buradaki zamanımı uzatmamı engelleyen hiçbir şey yok. Daha da uzatabiliriz. Tabii yarışa hayır derse.

Tiksinerek, bu fikri bir uçurumun kenarına itiyorum. Eğer gözlerindeki korkunun sebebi kısmen de olsa bensem, kendimi asla affetmeyeceğim. Ve bu sadece başlangıç olacak. Başka yarışlar da olacak. Daha fazla teklif. Onları geri çevirmesini bekleyemem. Hayatı boyunca istediği şey buydu.

Tüm bu geçerli nedenlerin altında, görmezden gelmeye çalıştığım bir neden var. Ama orada, siyah bir kalemle daire içine alınmış ve altı çizilmiş. Yatağımın altında saklanan çirkin canavar, sonunda çarşafların arasında bana katılmak için sürünüyor ve hiçbir şey kalmayana kadar beni boğuyor.

Onu mahvedeceğim. Başka bir insanı mutlu edemem. Ben bunu yapamam. Evan'a yaptığım şey, bana baktığında gözlerindeki kıvılcım kaybolana kadar onu yıpratmam. Bunu Shane'e yapsaydım, onunla ilgili tek bir şeyi bile kötü yönde değiştirseydim, asla iyileşemezdim. Bir hafta idare edebilirdim. Ben bile bir şeyi bu kadar çabuk mahvedemem. Onun yolunu değiştirmesi düşüncesi

-benim için, bir sakız markasına bağlı kalamayan bir kız için- bu dehşet verici. "Willa, bir şey söyle."

"Özür dilerim." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bu harika, değil mi?" Topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Harika."

"Ne zaman gidiyorsun?" Soruyorum, sonra nefesimi tutuyorum.

"Sabah erken olur ama henüz gitmeyi kabul etmedim," diye yavaşça cevap veriyor. "Onlara düşündükten sonra tekrar arayacağımı söyledim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da şaşkın görünmeye çalışıyorum. "Düşünecek ne var ki?"

"Gerçekten böyle mi oynayacaksın?"

Lanet olsun. Bu beklediğimden de zor olacak. Kendimi onun kollarına atıp beni seçmesi için yalvarmak gibi bencilce bir dürtüyle savaşmakla kalmıyorum, Shane çok zeki. Kısa bir süre içinde beni neyin harekete geçirdiğini öğrendi. Beni *tanıyor*. Şimdiden hayal kırıklığına uğradı. Gözlerinden okunuyor. Benden daha fazlasını, çok daha farklı bir yanıt bekliyordu. Güzel. İsteddiği kişi olmadığımı ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Sorusuna bir yanıt bulamayınca dirseğimi tuttu. "Yukarı çıkalım ve özel olarak konuşalım. Aksi takdirde senden hiçbir şey öğrenemeyeceğim."

Hayır. Onunla yalnız kalamam. Çatlayacağım. "Konuşacak bir şey yok *dedim*. Saçmalıyorsun. Bırak kolumu."

Shane'in çenesi beni düşünürken geriliyor. Sanki bir karara varmış gibi bir kez başını sallıyor. Sonra omzunun üzerinden fırlatılıyorum. Bir saniyeliğine, oda altüst olurken tek yapabildiğim ağzımı açmak oluyor. Kitty dans etmeyi bırakmıyor, ama el sallıyor.

Sanki oğlu beni bir un çuvalı gibi odadan çıkarıp götürürken dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bana bakıyor. Buna kısa bir süre hayret ettim. Bu insanların hepsi deli mi? Ama sonra sinirleniyorum. Ondan kaçma yeteneğimi, duygularımı elimden alıyor. Bu kabul edilemez. Kaçınmaya güveniyorum. Elimdeki tek şey bu.

Ben sesimi bulana kadar merdivenleri yarılamıştık. "Beni yere bıraktığında, o lanet gözlerini oyacağım."

"Güzel." Cebinden bir anahtarlık çıkarıp kapımın kilidini açıyor, sonra da çizmeli ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açıyor. "Aşağıda bana yedirmeye çalıştığın o saçmalıktan sonra her şey bir gelişme olacaktır."

Beni omzundan kaldırıyor ve o kadar az bir çabayla ayağa kaldırıyor ki öfkem taşıyor. İki elimle göğsünü itiyorum. Sertçe. Geri çekilmiyor, bana doğru geliyor. Havaalanında gözlerinde gördüğüm o bakış, ilk fark ettiğim o nefes kesici öfke yine oradaydı. Ama bu kez bana yönelmiş ve umutla yumuşatılmış. Kararlılık. Dayanamıyorum. Acıtıyor. Karnıma inen bir yumruk gibi.

"Aynen öyle, kızım. Dövüş benimle. Bana umursadığını göster." O yürümeye devam ediyor, ben de itip kakmaya devam ediyorum ama bana bir santim bile vermiyor. Sonunda sırtım duvara çarpıyor ve bir hıçkırıkla onu itmek için son bir girişimde bulunuyorum. Beni duvarla bedeni arasına hapsederek dimdik duruyor. Gözlerimin yaşadığını hissedebiliyorum ama ona dik dik bakarken yokmuş gibi davranıyorum.

"Neden benden ne istediğini söylemiyorsun?" Ona bağıriyorum.

"Ne istiyorum?" O da bağırarak karşılık veriyor ve beni zorlamasından nefret etsem bile bu yönünü seviyorum. Bana kırılğanmışım gibi davranmamasını seviyorum. Ama öyleyim. Onun söz konusu olduğu yerde ben camdan yapılmışım. Gerçi o bunu bilmiyor. Bu benim işime geliyor. "Senden tek bir kelime istiyorum, bana deli olmadığımı söyleyecek tek bir kelime. Aynı odada birlikte durduğumuzda nasıl hissettiğimi hayal etmediğimi. Tanrım, sensiz bir uçağa binme düşüncesi bebeğim... Bunu düşünmekten nefes alamıyorum."

Tüm vücudum titriyor. Hayır, ne dediğini bilmiyor. Şu anda ciddi olabilir ama düzeltilemez olduğumu anlaması an meselesi. Ben hasarlı malım. İkimiz için de en iyisi bu.

Henüz görmedim. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama bunu düşünürken bile kalbim patlayacak gibi oluyor. Boynumdan başlayarak kendimi uyuşturuyorum. İçimi kaplamasına ve alçı gibi sertleşmesine izin veriyorum. Beni izlerken yüz ifadesinin değişmesini izliyorum, sanki olanları görüyormuş gibi. Kaybettiğini biliyor. O anda yere yığılmak istiyorum.

"Bunun ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, Shane." Her nasılsa gözlerinin içine bakıyorum. "Yalan söylemeyeceğim, eğlenmek için bir hafta daha umurumda olmazdı. Ama bu şimdiye kadarki tek şeydi. Eğlence ve geçici."

"Hayır. Bunu kabul etmiyorum." Dudakları benimkilerle buluşuyor, dili için onları birbirinden ayırıyor. Öfkeli bir öpücük, vahşi bir öpücük, ama arkasında çok daha fazlası var, boğazımdan küçük bir ses çıkıyor. Ellerim omuzlarına doğru uçuyor ve ayaklarının dibine düşmeden önce yapışıyor. Sonunda çekiliyor, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. "Bu sana geçici bir şey gibi geliyor mu?"

Hayır. Tam tersi. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Derinlere inerek tabuttaki çiviye buluyorum ve eve çıkıyorum. "Bu benim için yeterli değil. Hissettiğin şeyi hissetmiyorum."

Hala yok. Odaya girdiğimizde mavi gözlerinin ardında taşıdığı ateş yok oldu. Uyuşukluğum azalmaya başlıyor ve her şeyi geri almama saniyeler kaldı. Onu bu kadar çaresiz görmeye dayanamıyorum. Shane değil, bana bir santim bile vermeyen, birkaç dakika önce beni omzunda merdivenlerden yukarı taşıyan kişi. Kalan kararlılığımı toplayarak kolunun altına giriyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Oradan çıkmam gerekiyor. Biraz hava almalıyım, yoksa asla çıkamam. Ona duymak istediği her şeyi söyleyeceğim ve hepsi doğru olacak.

"Özür dilerim," diye omzumun üzerinden mırıldanıyorum, hâlâ hareket etmediğini görünce hıçkırmak istiyorum. "Ben biraz hava alacağım. Sonra görüşürüz."

Bu bir yalan. O gidene kadar geri dönmeyeceğim.

...

Dublin'de saatlerce sürüklendim. Claymore'dan ayrılmak için acele ederken, cep telefonum ve cüzdanımla birlikte postacı çantamı da geride bırakmıştım. Neyse ki cebimde o öğleden sonra kalan yirmi üç Euro vardı da gecenin büyük bir bölümünde bir kahvehanede oturup, gözümü

Hiçlik. Keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı diyorum ama her zamanki gibi çantamda duruyor. Eğer yanımda olsaydı, belki dikkatimi dağıtabilir, kendi duygularım yerine başkalarının duygularında kaybolabilirdim.

Etrafımda öğrenci grupları ve içkili bir gecenin ardından ayrılmak isteyen insanlar sessizce sohbet ediyor. Birkaç müşteri karanlık köşelerde sessizce kitap okuyor, sayfadaki kelimelere dalmış durumda. Gecenin bu saatinde onları dışarıda yalnız bırakan nedir? Onlar da birilerinden mi kaçıyor?

Birkaç kez, Shane'in kırık yüz ifadesinin anısı o kadar acı verici bir netlikle aklıma geliyor ki, tuvalete girmek zorunda kalıyorum ve biri tuvaleti kullanmak için gelene kadar kabinde sessizce ağlıyorum. Bana merakla bakıyorlar ama bir şey söylemiyorlar. Sanırım sabahın ikisinde tek başınıza dışarıdaysanız, bir tuvalet kabininde kamp kurmuşsanız, muhtemelen sohbet etmeye hazır değilsinizdir. Baristalardan birinin omzumu sarsmasıyla uyanana kadar saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum. Kafeden çıktığımda en yakın parktan başka seçeneğim yok. Gün ışığı gökyüzünü çizmeye başlıyor, o kadar güzel bir mavi ki hemen içerliyorum. Yağmur yağsın istiyorum. Dublin sokaklarını sel götürsün ve beni alıp götürsün istiyorum.

İki yaşlı adamın saatlerce satranç oynamasını izliyorum, konuşmalarını yarı yarıya dinliyorum ama çoğunlukla kulaklarımda çalan parazitte kaybolmama izin veriyorum. Kuşlar yanımdaki banka, ayaklarımda dibine konuyor, benden korkmuyorlar, muhtemelen kuş beyinlerinde benim bir heykel olduğumu varsayıyorlar. Ben de aynen böyle hissediyorum. Sanki tepeden tırnağa çimentoyla doldurulmuş gibiyim. Burada, parkta saklanıp ağlayabileceğim hiçbir yer yok, bu yüzden arada bir sızan gözyaşlarımı silmek zorunda kalıyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp birine saatin kaç olduğunu sordum. On buçuk. Cidden mi? Sanki Claymore'dan yüz yıl önce sersemlemiş bir halde ayrılmışım gibi geliyor. Ayrıca sadece on beş dakikadır yokmuşum gibi geliyor. Beynim o kadar bulanık ki, banktan kalkıp Claymore'a doğru yürümeye başlamam için kendime emir vermem yarım saatimi daha alıyor. Shane şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Sabah erkenden, demişti, yüz yıl önce.

Planım basit. Bunu formüle etmek için yeterince uzun süre doğru düşünmek en büyük zorluğum oldu, ama şimdi tek yapmam gereken onu uygulamak. Claymore'a girmeli, eşyalarımı almalı ve havaalanına gitmeliyim. Uçuşum

Chicago'ya dönüş gelecek haftaya kadar değil ama değiştireceğim. Havaalanında sert, plastik bir sandalyeye oturacağım ve ihtiyacım olduğu sürece bekleme kuyruğunda bekleyeceğim. O yarıştan döndüğünde Dublin'de olmadığım sürece. Onu tekrar görürsem, tekrar gidecek gücüm olacağını sanmıyorum. Şu anda Claymore'un kapısından içeri giriyorum ve bencilce onun barın arkasında güçlü ve güven verici bir şekilde durmasını umuyorum.

Yine de Orla'ydı ve bana sempatik bir şekilde bakmasına dayanarak, onun gittiğini biliyorum. Onu tanımak için durmadan bara doğru yürüyorum, dalgalar kulaklarımda çınlıyor. Gitmesine izin verdim. Şu anda göğsümde o kadar çok acı var ki, bunun sonsuza kadar benimle kalacağından hiç şüphem yok. Evan'dan çok çok daha uzun süre. Karşılaştırılmaz bile.

Ben arka koridora girmeden Faith mutfaktan koşarak çıkıyor. "İşte b u r a d a s ı n . " Bana doğru bir spatula sallıyordu ama Hareket etmek için yeterli gücüm yoktu. "Nerede saklanıyordun o zaman?" "Bilmiyorum." Konuşmak acı veriyor.

"*Bilmiyor musun?*" Hızlı, sarsak hareketlerle ellerini önlüğüne siliyor. "Çok yüzünsün, Willa. Böyle kaçıp gidiyorsun. Kardeşimin bu öğleden sonra yarışması var ve bütün geceyi seni arayarak geçirdi. Bana sorarsan, bence zamanını boşa harcıyor."

Onun keskin sözleri aslında hoş karşılanıyor. Birinin bana her şeyi berbat ettiğini söylemesine ihtiyacım var. Berbat *olduğumu*. Kendimi Shane'in hayatından çıkarmak için yaptıklarımı haklı çıkaracak. "Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun, Faith."

Bu onu kızdırıyor. Yüzü kıpkırmızı olurken, geldiğim günden beri ne kadar değiştiğine hayret ediyorum. Gülümseyen masum hali gitmiş, yerine bir kadın gelmiş. Bu değişimi nasıl kaçırdığımı merak ediyorum. "Biliyor musun Willa? Senin hakkında yanılmışım. Hepimiz yanıldık. Buraya kendine çok güvenerek geldin. Tanrım, onun yerinde olmak isterdim diye düşündüm. Sadece bir günlüğüne." Spatulayı bana doğrulttu. "Şu haline bak. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçıyorsun. Sen bir korkaksın."

Tamam, artık yeterince duydum. Artık içimdeki çimentoyu kırmaya başladı. Sadece hareketleri yapmam ve çatlayıp parçalanmadan önce gitmem gerekiyor. Orla beni savunmaya gelmiyor ve barın arkasından onun sessiz yargısını hissedebiliyorum. Odadan çıkmaya başlıyorum ama sırada Faith var.

Kelimeler beni durduruyor.

"Claymore teklifini geri çevirdi, biliyorsun." Olduğum yerde kalakaldım. "Geri dönüyor. Bugün son yarışı ve sonra emekli olacak."

Yavaşça geri dönüyorum. Yüzümün onun beklediği şoku yansıttığını onun memnun ifadesinden anlayabiliyorum. "Neden? Bunu neden yapsın ki?"

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra omuz silkiyor. "Güzel soru."

Ayaklarımın hareket etmeye başladığını fark edene kadar merdivenleri yarılamiştım. Bu ani aciliyetin nereden geldiğini ya da neye yönelik olduğunu bilmiyorum. Sadece hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum. Buradan çıkmalıyım. Havaalanına gitmeliyim. Odamın kapısını çekip açıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp yatağın altından valizimi çıkarıyorum. Bavulu yatağın üzerine atıp içine giysilerimi yerleştirmeye niyetlendiğimde gözüme bir şey çarpıyor. Fotoğraf makinem komodinin üzerinde duruyor, altına da sekize on ebadında parlak bir resim sıkıştırılmış. Fotoğraf makinem her zaman postacı çantamdadır. Çantasından çıkmamalıydı.

Ayağa kalkıyorum, bakmaya korkuyorum ama içgüdüsel olarak Shane'in onu bulmam için oraya koyduğunu biliyorum. Fotoğrafi tamamen ortaya çıkarmak için kamerayı elime aldığım anda nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu benim. Geceyi Killiney Hill'de geçirdikten sonraki sabah çekilmiş. Gömleğimi yeni çıkarmıştım ve Shane'e doğru yürüyordum, gri gökyüzü arkamda canlanıyordu. Garip bir şekilde, benim sandığım gibi boynumdan aşağı fotoğrafımı çekmemiş. Hayır. Ona bakarken yüzümün yakın çekimi. İfademi yakalamak için yakınlaştırmış ve nedenini görebiliyorum.

Yüzümün her yerinde, gözlerimin nemlenmesinde, çekimle yakaladığı nefessizlikte. Çok açık. Sevdığım adama bakıyorum.

Film rulosunu dün gece banyo etmiş ya da günler önce çalmış olmalı. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, beni bu kadar mükemmel anladığı için onu daha çok sevdiğim. Sözlü olarak itiraf edemediğim şeyleri, benim konuştuğum dilde bana nasıl göstereceğini bildiği için.

Yavaşça fotoğrafı elimde ters çeviriyorum. Shane'in el yazısı olması gereken *YALANCI* kelimesini gördüğümde boğazımdan sulu bir kahkaha dökülüyor. Benim saçmaladığımı bildiği için hemen rahatladım. Bana bir saniye bile inanmadı.

Eğer şu anda aşağıda olsaydı, ona doğru koşar ve kollarına atlardım. Tıpkı Ginger'la telefon görüşmesini ayarladığı sabah yaptığım gibi. Gerçek şu ki

Ona dokunamamak ve nasıl hissettiğimi yüksek sesle söyleyememek, dizlerimin üzerine çökmemi gerektirecek kadar fiziksel acı çekmeme neden oluyor.

Çünkü onu çok seviyorum. Tanrım, o kadar güçlü ki onu bedenimde tutabilmem bir mucize. Bu, kız kardeşimin beni uyardığı an. Kendimin farkında olmadığımı fark ettiğim an. Yakınından bile geçmiyorum. Kendim ya da hayatın bana neler sunabileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Kör edici bir telaşla bana çarptı. Burada değil çünkü İtalya'da, kayboluşum onu bütün gece uyutmadıktan sonra tehlikeli bir yarışa katılmak üzere. Ve sonrasında bırakacak. Benim için bırakıyorsa, buna izin veremem. Yarıştan önce ona ulaşmalıyım. Kafasında yankılanan veda sözlerimle oraya gitmesine izin veremem. Eğer ona bir şey olursa.

Derek'in bana verdiği acil durum banka kartının hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ederek postacı çantamı kaptığım gibi hızla merdivenlerden aşağı koşuyorum. Faith merdivenlerin dibinde duruyor, kollarını kavuşturmuş. "Tam zamanında. Dışarıda bekleyen bir taksi var."

"Yarış İtalya'nın neresinde?"

"Monza." Ona boş boş baktığımda başını sallıyor. "Milano'ya git, sonra kalabalığı takip et. Seni ona götürecekler."

"Teşekkürler," diye bağıryorum, kapıyı çoktan yarılamıştım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Vay anasını. Faith şaka yapmıyormuş. Milano'da dolu uçaktan indim ve havaalanında zar zor ilerleyebildim. Yarış hayranları sürüler halinde seyahat ediyor, bazıları aksanlı İngilizce ile yaklaşan yarış hakkında heyecanla konuşuyor. Diğerleri ise anlamadığım dillerde konuşuyor. Terminalde koşarken, bekleme alanındaki bir televizyon ekranında, okuyamadığım İtalyanca kelimelerin üzerinde Shane'in yüzünü gördüğümde bir an duraksıyorum. Bu beni ciddi bir şekilde duraksatıyor. Bu olay hayal ettiğimden çok daha büyük, çok daha önemli. Yarış başlamadan önce ona ulaşmaya iki kat daha kararlıyım. Yarışa kafası doğru yerde olarak katılması şart.

Taksi kuyruğunda beklerken sabırsızca adımlıyor, son üç haftanın, benim ve Shane'in anılarının bombardımanına uğruyorum. Havaalanındaki ilk buluşmamız, ara sokaktaki yağmurlu gece, yatağımdaki sabah. Dün gece ona duygularım hakkında yalan söylediğimde ölüm gibi hareketsiz kalışı. Bu anıların içinde boğuluyorum, ona ulaşma ihtiyacı içinde. Beni devirmekle tehdit eden kelimeleri söylediğimi duymadan yarışamaz. Hayatımda ilk defa kaçmıyorum. Ona *doğru* koşuyorum. Korkuyor muyum? Tabii ki korkuyorum. Ama Shane'in bana hissettirdiklerini bir daha asla hissetmemekten iki kat daha fazla korkuyorum. Ona da aynı şeyleri hissettirdiğimi bilmek, onu bulmak için duyduğum çaresizlik hissini artırıyor. Bunu mahvetmeyeceğim çünkü o bana izin vermeyecek. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Piste giden yol bir milenyum sürüyor, çünkü kasaba insanlarla, arabalarla, satıcılarla ve televizyon haber ekipleriyle dolup taşıyor. İnsanlar kendi ülkelerinin bayraklarını taşıyor. Tezahürat yapan insan grupları. Hayatının çoğunu karanlık bir odada saklanarak ya da kalabalıklardan kaçarak geçiren bir kız için açıkçası bu biraz bunaltıcı. Yabancı bir ülkedeyim.

Dilini bilmiyorum ve eğer isterse onarılamaz kalbimi paramparça edebilecek birinin peşinden koşuyorum. İnancıyla koşuyorum, burada, yapmayacağına. Dün gece onunla olan şansımı mahvetmediğime. Hâlâ beni istediğine. Lütfen, lütfen, bırak beni hâlâ istesin. Hayatım boyunca bunu mahvettiğimi bilerek yaşayamam. Bunu düzeltmek için bir şansa ihtiyacım var.

Bu düşünce kafamda çınlarken, şoföre bir avuç Euro atıyorum, taksinin kapısını açıyorum ve koşmaya başlıyorum. Tribünleri görebiliyorum, kalabalığın uğultusunu duyabiliyorum ama girişe ulaştığımda onca yolu biletsiz geldiğimi fark ediyorum. Bu kadar insanın katıldığı, bu kadar tantananın olduğu bir yarışta biletler aylardır tükenmiş olmalı. Kalabalık girişten tökezleyerek geri dönüyorum, Patrick'in kitabından bir sayfa alıp, şüphelenmeyen bir yarışseverin biletini sinsice elinden almayı ciddi ciddi düşünüyorum ama yapamıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış, ciğerlerim pes edene kadar çılgılık atmanın eşiğinde, çılgınca başka bir seçenek arıyorum. Gizlice girebilir miyim? Muhtemelen hayır. Ellerinde saldırı tüfekleri olan ve kapıları kapatan güvenlik görevlilerini görünce kesinlikle olmaz, diye çare arıyorum. Sonra Derek'in beni ve Ginger'ı Cubs maçına götürdüğü günü hatırlıyorum. Yerlerimizi almak için içeri girdiğimizde, yoldan geçenlere fısıldayan adamlar vardı. *Bilet mi lazım? Bilet mi?* Dolandırıcılar. İtalya'da bunlardan var mı?

Bana bilet satacak birini bulmak için kalabalık insan kitlesini tarıyorum. Kalabalığın kenarında duran, kasketini gözlerine kadar indirmiş bir adam gördüğümde ona doğru yürümeye başlıyorum. Heyecanlı yarışseverlerle birlikte hareket etmiyor. Tek başına ama insanlar geçerken ağzı hareket ediyor. Eğer bir karaborsacıysa, içeri girmek için tek şansım o.

Gözlerimi kapatıp hızlıca dua ederek yavaşça yanından geçiyorum.

"// biglietto?"

Durdum. "Ne?"

İç çekiyor. "Bilet mi?"

O kadar rahatladım ki tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Sonra bana fiyatı söyledi. "Sen deli misin?"

"İnsanlar bunun iki katını ödüyor. Siz istemezseniz başkası ister."

"Tanrım." Elimi saçlarımda gezdirdim, kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

bize dikkat ediyor. Derek'in acil durum banka kartını yasadışı bir bilet satın almak için kullanırsam, bunun sonunu duymama asla izin vermeyeceğinin acı bir şekilde farkındayım. Siktir et. Umutsuz zamanlar. "Ben ATM'ye koşarken bekleyebilir misin?"

Omuz silkiyor. "Git."

"Beş dakikaya geliyorum. Lütfen, *lütfe*n, onu başkasına satma."

"Neden bu kadar umutsuzsun, *bambolina*?"

"Erkek arkadaşım yarışıyor." Çoktan geri çekilip en yakın ATM'yi aramaya başladım. "Başlamadan önce içeri girmeliyim."

"Oh, *erkek arkadaşın*. Tabii ki."

Tuvaletlerin yanında bir ATM bulduğuma sevinerek köşeyi dönüyorum. Önümde iki kişi sırada ve onları beklerken başım ağrımaya başlıyor. Tribünlerin diğer tarafındaki tezahüratlar gittikçe yükseliyor ve daha hızlı gitmeleri için onlara bağırarak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ön tarafa ulaştığımda, isteğim üzerine dağıtılan para miktarını görünce irkiliyorum ama bununla daha sonra ilgilenmeye karar veriyorum. Hâlâ insanlara bilet isteyip istemediklerini soran karaborsacının yanına koşuyorum. Önünde belirlediğimde kaşları havaya kalkıyor.

"Bileti görelim."

Cebinden çıkarıyor ve ben de tarih, saat ve yer için hızlıca tarıyorum. İtalyanca, bu yüzden çoğunlukla varsayımlara güveniyorum. Tanrım, lütfen sahte olmasın. Arkamdan bir kükrete yükseliyor ve beni bir tomar banknotu onun eline tutuşturmaya zorluyor. "Eğer bunu yapmazsam, seni bir köpek gibi avlarım. Beni anlıyor musun?"

"Bana eski karımı hatırlatıyorsun."

Sonunda bana bileti uzattı ve tekrar koşmaya başladım. Girişteki kuyruk azaldı, çünkü yarışın başlamaya hazırlandığını varsayıyorum. Bir görevli biletime bakıyor ve beni başlangıç çizgisinden uzak bir alana yönlendiriyor, ben de onu görmezden geliyorum ve tika basa dolu bedenlerin arasından öne doğru ilerliyorum. Buraya kadar geldim ve Shane burada olduğumu bilecek, lanet olsun. Dirsek atarak yanından geçtiğim herkesin bana küfretmesi umurumda değil, üstesinden gelecekler.

Her şeye rağmen ön bariyere ulaştım. Benim iki katım büyüklüğünde adamlar bariyere dayanmış durumda ve ben onların üzerini göremiyorum. Vücutlarının arasından bakınca, başlangıç çizgisinden hâlâ kısa bir mesafe uzakta olduğumu görüyorum.

Birkaç kasklı sürücü arabalarına binmeye hazırlanıyor. Shane'i göremiyorum. Onu hareketlerinden tanıyabilirim.

Biri omzuma elini koydu ve sıçramama neden oldu. Başımı kaldırıp baktığımda dev gibi bir adamın bana baktığını görüyorum. Gülümsemesi dostane ve sempatik, o kadar ki aniden gözyaşlarımla savaşıyorum. Başarısızlık önümde beliriyor. Gösterdiğim çabadan sonra, bu mümkün görünmüyor. Bu yabancı bunu yüzümden okumuş gibi görünüyor. Şaşırmadım, çünkü şu anda kendimi tutacak gücüm yok.

"Yarışın başlangıcını omuzlarımda izlemek ister misin?" diye soruyor bana kalın aksanlı İngilizcesiyle. Tamam, ciddi. Amerikalı olduğumu gösteren bir işaret mi takıyorum?

Normalde, *herhangi birinden* gelen bu tür bir açık sözlülük beni korkuturdu, ama seçeneklerim tükenmişti. Kendimi yavaşça başımı sallarken buluyorum ve ne olduğunu anlamadan, yarış ceketini giymiş bu devasa yabancı beni kaldırıp bir bez bebek gibi sırtına atıyor. Bu yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez oluyor, bu yüzden biraz acıtıyor. Ama umurumda değil, çünkü pisti görebiliyorum. Bir grup sürücünün eldivenlerini ve kasklarını ayarladığını, bazılarının kükreyen kalabalığa el salladığını görebiliyorum. Islıklar ve bağırışlar arasında bir spikerin sesi zar zor duyuluyor. Nerede o? Nerede-

Onu görüyorum. Sarı bir arabanın yanında duruyor, beyaz tulum giymiş biri onunla konuşurken başını sallıyor. Göz ucuyla, elinde siyah-beyaz damalı bayrak tutan bir kadının pistte yürüdüğünü görüyorum. İşte bu kadar.

Zamanım doldu.

Gözlerimi kapatıyorum ve avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Hayatımda hiç bağırmadığım kadar yüksek sesle. Aslında kendi kulaklarımı çınlatıyorum. "*Shane!*"

Hiçbir şey. İrkilmiyor bile. Yine de durmuyorum. Sesim kısılmaya başlayana kadar tekrar tekrar deniyorum. Etrafımdaki herkes merakla dönüp avazı çıktığı kadar bağırarak deli kıza bakıyor ama umurumda değil. Devam ediyorum. Tam umutsuz olduğunu kabul etmeye başladığım anda altımdaki dev bağırmaya başlıyor. *Shane*. Onun sesi benimkine eklenince iki kat daha yüksek çıkıyor. Büyük bir şok yaşıyorum, yakın çevremdeki erkekler ve kadınlar da bizimle birlikte bağırmaya başlıyor. *Shane. Shane. Shane. Shane*. Belki çaresizliğimi hissediyorlar, belki de benimle alay ediyorlar, ama her neyse, işe yarama şansı benim tek sesimden daha yüksek.

Sonunda, nihayet, seslerin ona ulaştığını görüyorum ve başını kaldırıyor. O kadar büyük bir rahatlama ki göğsümden kocaman bir hıçkırık kopuyor. Devin omuzlarında eriycekmişim gibi hissediyorum ama kendimi kollarımı çılgınca sallamaya zorluyorum, ona dönüp beni görmesi için yalvarıyorum.

Öyle.

Eldivenli elinin kaskını çıkarmak için uzanması dışında vücudu hareketsiz kalır. Çıkartıyor ve kolu yanına düşüyor, kaskı yere çarpıyor. Yüzünde bir şaşkınlık maskesi, ağzı adımı söylediğini belli edecek şekilde hareket ediyor. Sonra bana doğru koşmaya başladı. Beyaz tulumlu adam kolunu tutmaya çalışıyor ama Shane onu silkiyor. Yüz ifadesi nefes almamı zorlaştırıyor ve buraya gelmek için yaşadığım her şeye değiyor. Siktir et, hayatımda tekrar karşılaşacağım her zorluğa değer. Bu aşk. Güzel bir şey.

"Willa."

Sonra hoparlörlerden bir anons geliyor. Önce İtalyanca, sonra İngilizce. Benimle başlangıç çizgisinin ortasında durdu. Omzunun üzerinden geriye, bana bakıyor. Beyaz tulumlu adam arabaya binmesi için ona bağırıyor. Küçük tezahürat bölümündeki insanlar bana yepyeni bir ışıkla bakıyor, birbirlerine fısıldıyorlar.

"Kimsin sen?" diye sordu dev bana.

"Ben... o benim. Biziz. Ben... henüz bu konuda konuşmadık."

"Şimdi tartışmak için kötü bir zaman olabilir. Diskalifiye olmak üzere."

Cevap verecek zamanım yok çünkü Shane tekrar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni seçti. Yarışı değil. Bunu izlemek için gelen tüm bu hayranlar şehrini. Bu bilginin içine gömülmek ve sonsuza dek içinde yaşamak istiyorum ama henüz yapamam. Hayalini gerçekleştirmek zorunda ve bundan vazgeçerse lanetleneceğim. Bu onun rüyasıysa, benim de rüyam.

Devin omuzlarında tehlikeli bir şekilde dengede dururken, aşağıdan gelen homurtulara aldırmadan kendimi kararlılıkla yukarı çekiyorum.

"Shane." Başlangıç çizgisini işaret ediyorum. Artık beni duyabilecek kadar yakın, o yüzden durup başını sallıyor. "Şu arabaya bin. Ve kışkırlarını dumanla."

...

Gerçekten yarışı kazanıyor. Sanki bir filmde çıkmış gibiydi. Bitiş çizgisini bir sonraki sürücünün sadece birkaç saniye önünde geçtiğinde, buna tam olarak inanamıyorum. Kupalarını görmüştüm, bu yüzden kazanabileceğini biliyordum, ama bunun canlı olarak gerçekleştiğini görmek çok uzak bir rüya gibi geliyor. Dün barın arkasında bira dolduruyordu ve bugün bu devasa spor etkinliğini kazanıyor. Bu inanılmaz bir şey. Gurur ve mutluluktan öylesine doluyum ki, dik durabilmek için çitlere tutunmak zorunda kalıyorum. İnsanlar hemen piste akın ediyor, Shane'in etrafını sarıyor ve onu omuzlarına almaya çalışıyorlar. Şampanya şişeleri patlatılıyor, arabanın kaputunun üzerine püskürtülüyor. Haber kameraları kutlamaların arasından geçerek Shane'e ulaşmaya çalışıyor. Tek yapabildiğim kenarda durup gülümseyerek olan biteni izlemek. İçimden onun için kutlama yapmak.

Çitten uzaklaşmaya başladım, dünya ondan bir parça istemeyi bırakır bırakmaz beni arayacağını biliyordum. Ve ben bekliyor olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum.

"Willa!"

Sesini duyuyorum ve etrafını saran hayran kalabalığın arasından sıyrılırken onu görüyorum. Pisti, tribünleri tarıyor, çılgın bakışları sonunda benimkilerle buluşuyor. Koşmaya başlıyor, kameralardan ve imza isteyen insanlardan kaçıyor. Çitlere yaslanıp bana ulaşmasını bekliyorum. Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorum. Onun her ayrıntısına dikkat ediyorum. Terli saçları, koyu renk ve kaskının içinde kaldığı için kafasında bükülmüş. Yarış kıyafeti içindeki görünüşü, bana bakışı. Sanki bütün bir şehir onun adını biliyormuş ya da şu anda onuruna bir parti düzenliyormuş gibi, görebildiği tek şey benmişim gibi.

"Shane."

"Willa." Birkaç kameranın daha yanından geçip bariyerin üzerinden uzanarak ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni kollarının arasına alıyor. O kadar çabuk, göğsüne yaslanınca tekrar nefes alabiliyorum. Güçlü ve tanıdık biri ve birbirimize öyle bir uyum sağlıyoruz ki, yollarımızı ayırmayı nasıl hayal ettiğimi bile merak ediyorum. Bu, bir kalbi bir bedenden ayırmaya çalışmak ve o bedenin yaşamaya devam etmesini beklemek gibi bir şey olurdu. İmkânsız olurdu.

Sonsuza dek tutunmak istiyorum ama o beni sarsmak için uzaklaşıyor. Mavi gözleri

yoğun ve umut dolu. Onun bu yanını ezmediğim için o kadar minnettarım ki, dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor. "Bana neden geldiğini söyle. Benim seni sevdiğim kadar sen de beni sevdiğin için burada olduğunu söyle."

"Seni seviyorum. Seni *seviyorum*."

Gözleri sıkıca kapanıyor ve beni göğsüne bastırıyor. "*Tanrıya şükür*."

"Başardın," diye fısıldadım kulağına. "Sen kazandın."

"Kahretsin, sadece yarışı bitirmek istedim, böylece seni orada dururken hayal etmediğimden emin olabilirdim," diye şakağıma vuruyor.

"Çok özür dilerim." Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve onun yarış kıyafetini ıslatıyor. "Söylediğim o korkunç şeyleri kastetmemiştim. Her şey çok hızlı oldu. Kendime gelmem biraz zaman aldı."

"Sorun yok, aşkım. Artık her şey yoluna girecek." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, yüz ifadesini hevesle değiştiriyor. "Bunu birlikte çözeceğiz. Eğer bu Dublin ve Chicago arasında zaman geçirmek anlamına geliyorsa-"

"Peki ya yarış?"

Yavaşça başını sallıyor. "Buna değmez, Willa. Kazandığımda yanımda sen olmadan olmaz."

"Aynen öyle." O sadece bakınca ayak parmaklarımdan ucunda yükseliyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum, karşılık olarak inlediğinde nabzım hızlanıyor. "Bundan vazgeçmiyorsun. Her yerde fotoğraf çekebilirim. Ben de seninle geliyorum."

Elleri gömleğimin arkasındaki kumaşa kenetleniyor ama yüzü hiçbir şey belli etmiyor. "Bunu yapar mısın? Benim için her şeyden vazgeçer misin?"

"Beni dinlemiyorsun. Eğer seni bırakıp gidersem her şeyden vazgeçmiş olurum. *Sen*."

Shane'in boğazı duygularla doluyor. Konuşmaya başlıyor ve duruyor, onun yerine eğilip ağzını benimkine değdiriyor. Temasla ikimizin de boğazı düğümleniyor, dudaklar birbirine yapışıyor ve açılıyor. Etrafımızda flaşlar patlıyor ve kameralar dönüyor. İnsanlar İtalyanca ve İngilizce sorular soruyor. Hepsini duymazdan gelerek beni ayağımdan kaldırıyor, öpüşmeyi bir an derinleştirdikten sonra çekiliyor.

"Hayatında bir gün bile pişman olmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim.

Beni duyuyor musun?" Alnımı onun kine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Şimdi dinliyorum."

"Güzel." Dudaklarıma sert bir öpücük daha kondurdu, sonra beni kendine doğru çekti.

Silahlar. "Hadi eve gidelim o zaman."

"Ev nerede?" Başımı omzuna yaslayarak soruyorum.

"Her neredeysen kızım."

Sonsöz

SHANE

Ginger ve Derek'in Chicago'daki dairelerine giden merdivenleri tırmanırken Willa'ya bakıyorum. Bugün Şükran Günü, daha önce hiç kutlamadığım bir bayram ve onun ailesiyle resmi olarak ilk kez tanışacağım. O da yeğeni Dolly ile ilk kez tanışacak. Willa gergin olduğumu düşünüyor, elimi rahatlatıcı bir şekilde sıkmaya devam etmesinden, bana gülümsemesinden, dişlerini göstermesinden ve her şeyden anlayabiliyorum. Eğer bunu bir kez daha yaparsa, yemin ederim, nefesini kesip onu öpeceğim. Geldiğini bile göremeyecek.

Aslında hiç de gergin değilim. Sonunda onu ziyaret için eve getirme şansını elde ettiğim için çok rahatladım. Sonunda kız kardeşi ve eniştesinin gözlerinin içine bakma ve ona iyi baktığıma dair güvence verme şansına sahip olacağım için rahatladım. Niyetimin bu olduğunu bilseydi, muhtemelen çeneme doğru sallanırdı.

Kahretsin, şimdi ben de gülümsüyorum.

Willa'nın İtalya'da ortaya çıkıp dünyamı siyah beyazdan renkliye çevirmesinden bu yana geçen üç ay içinde birlikte dünyanın dört bir yanını dolaştık. Singapur, Yeni Delhi, Sao Paulo. Yarışlar ve antrenmanlar arasında Dublin'deydik ve benim yokluğumda barın ayakta kalmasını sağlıyorduk. *Bizim* yokluğumuzda, gerçekten. İçeri girdiği günden beri aynı değildi. Başta görmek istemedim. Daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamışken onun tüm güzelliğine dayanmak zordu. İlk içgüdüm onu itmek olmuştu. Görmemiş gibi davranmak.

O yarışmayı hiç kazanmasaydı, otelime hiç girmeseydi nerede olacağımı hayal ettiğimde her zaman olduğu gibi midemi bir panik dalgası kaplıyor. Ya da korkusunun altında yatan şeyi görmeden önce onu uzaklaştırmayı başarabilseydim.

Altında cesur bir kız. Kalbi atmadan etrafta dolaşan bir adam. Hareketlerine devam eden. İşte ben o olurum.

Elleri tekrar benim ellerimde sıkışıyor ve bana gülümsüyor, dişleri ve her şeyiyle.

Tamam. Bu kadar yeter.

Sahanlığın tepesine ulaşıyoruz ve onu kendime doğru çekiyorum. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun, kızım?"

Dudakları ayrılıyor ve alttakini ısırarak için içinimde bir istek uyanıyor, ben de öyle yapıyorum, yatıştırmak için o noktayı yaladığımda nefesinin kesilmesi hoşuma gidiyor. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Seni eve getirdiğim için bir tür kahramanmışım gibi bana gülümsüyorsun. Kahretsin, Willa. Seni aylar önce buraya getirmeliydim."

Parmaklarını saçlarımın arasına daldırıyor ve dünya yeniden dengesini buluyor. "Çok meşguldük. Anlıyorlar. Ve bunun senin olduğu kadar benim de kararım olduğunu unutuyorsun."

"Seni uzak tutan benim yarışım. Yarış, bar-"

"Her dakikasını sevdim. Seninle olmayı, fotoğraf çekmeyi. Sevdiğimi biliyorsun." Gergin, küçük bedenini benimkine yaslıyor ve ikimiz de iç çekiyoruz. "Her." Öpücük. "Tek." Tanrım, bu sefer dil. "Dakika." Onu şimdi istiyorum, *burada*. Onu *her zaman* istiyorum. Ama beklemek zorunda olduğunu biliyorum. O benim için her şeyini feda etti ve şimdi adım atma sırası bende. Ailesi onu bekliyor. Ondan bir günden fazla ayrı kalmak bana iyi gelmiyor. Neredeyse dört ayın onlar için nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim.

İsteksizce onu kendimden uzaklaştırıyorum ve elini tutuyorum. Beni kapıya doğru götürürken heyecanla ağzının kenarlarının kıvrıldığını görebiliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum, o bu kadar mutlu görünürken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Onu eve daha sık getireceğim. Yarış sezonu yeniden başlayana kadar her ay. Eğer bunu okul programına sığdırabilirse, ki baharda başlamak üzere kayıt yaptırdı. Dublin'de. Benimle birlikte olmak için. Sık seyahatler planlayarak saçmaladığımı söyleyecek ama ben ısrar edeceğim. Bana her sabah uyanmak için bir sebep verdiği için en azından bunu yapabilirim. Her gece aceleyle yatmak için bir neden. Tanrım, onu yatağa götürmeyi düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım, yoksa bu toplantıyı asla atlatamayacağım.

Willa kapıyı çalar. Hemen ardından bir adam cevap verdi. O olduğunu biliyorum.

Derek hemen gülümsemiyor çünkü. En azından ilk başta. Gözleri Willa'yı bulduğunda, kendini tutamıyor. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Kapıda ona Ginger olduğunu tahmin ettiğim bir kadın katılıyor, kalçasına yaslanmış kestane saçlı bir bebek. Ginger muhteşem. Neredeyse Willa kadar güzel. Bu da bir şey ifade ediyor.

"Geç kaldın," diyor Ginger çenesini kaldırarak. "Tavuklu turtalarım soğuyor."

Willa burnunu kırıstırıyor ve inliyor. Kahretsin, benim kızım çok sevimli. "Daha yeni indim ve sen şimdiden beni yemeklerinle öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Ginger onu içeri sürüklüyor. Son anda Willa elime yapıştı ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekti. "Bu hiç adil değil. Derek'e bak, bir at kadar sağlıklı."

Derek kadınlara hiç dikkat etmiyor. Beni ölçüp biçmekle meşgul. Willa bana onun hakkında sayısız hikâye anlattı. Eşsiz kişiliği, ona ve Ginger'a karşı koruyuculuğu. Hepsinin doğru olduğunu biliyorum. O bir çeşit kötü adam. Ben de öyleyim. Ve artık Willa'yı korumak benim görevim.

"Yeterince uzun sürdü," diyor.

İlk içgüdüm ona Willa ve benim kendi kararlarımızı verdiğimizizi söylemektir ama dediğim gibi, anlıyorum. Onsuz olmak... Düşünmek istediğim bir şey değil. "Elimden gelirse bir daha olmayacak."

Kaşları biraz olsun hafifliyor. "Bu kızlar iyi ve hazır olduklarında bir şeyler yaparlar, değil mi?"

"Buna amin derim." Elini sıkmak için uzandım. Uzattığım eli tutmadan önce bir an beni düşündü. Ve daha zayıf bir adamın kemiklerini kıracak kadar sert kavradı. "Shane."

"Derek." Bırakıyor, kollarını kavuşturuyor ve karısını izliyor. Çoğu zaman onu izlediğini hissediyorum ve sanırım ben de Willa'yla aynı şeyi yapıyorum. Bana kalırsa gözlerimi ondan daha iyi dinlendirebileceğim bir yer yok.

Kadınlar sustuğunda dikkatimiz dağılıyor. Willa'nın Ginger'a sarılmış olduğunu görüyorum, her ikisinin de gözleri sanki gücü emiyormuş gibi kapalı. Dolly sanki o anın önemini hissediyormuş gibi aralarında sessiz duruyor.

Derek sakın bir sesle, "Onu eve daha sık getir," diyor ve ben bir kez başımı sallıyorum.

Bir süre sonra Ginger sulu bir gülümsemeyle geri çekiliyor ve bebeği Willa'ya uzatıyor. Bebeğin eli hemen Willa'nın muhteşem saçlarına dolanıyor ve Willa uzun ve sert bir kahkaha atıyor. İçimdeki her şey aynı anda hem rahatlıyor hem de geriliyor. Derek ve Ginger bakışıyorlar, sonra bana bakıyorlar.

En azından ben öyle
düşünüyorum. Willa'ya
bakıyorum.

*Bu Entangled Embrace romanını sevdiniz mi? Daha fazla Yeni Yetişkin
kitabımıza [buradan](#) göz atın!*

*Ve gelecek kitaplarımıza özel ön bakışlar, alıntılar, yarışmalar, yazarlarımız
ve editörlerimizle sohbetler ve daha fazlası için...*

*Bizi [Facebook](#)'ta beğendiğinizden
emin olun Bizi [Twitter](#)'da takip edin*

Teşekkür

Altı yıl önce ailesiyle tanışmam için beni ilk kez Dublin'e getiren eşim Patrick'e, bu parçanızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Ve şu anda ben bu teşekkürleri yazarken şehri kasıp kavuran iki yaşındaki kızımız Mackenzie'ye, teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum.

Bana Willa'yı yeni ve konfor alanının dışında bir yere gönderme özgürlüğünü veren Heather Howland'a, ona bir hikaye vermek için çok teşekkür ederim.

Ellie Brennan'a, bu kadar çok çalışıp ilk bölümlerin şekillenmesine yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Bu süreç boyunca nezaketi ve dürüstlüğüyle beni motive eden Cari Quinn'e teşekkür ederim.

İrlandaca argomun kulağa fazla Amerikanvari geldiğini söyleyen Wicklow'dan gerçek, canlı İrlandalı kız Fiona Clarke'a teşekkür ederim. Yardımın çok değerliydi.

Bu kitabı kapak yapan muhteşem yazar Sophie Jordan'a, sizi tanıdığımı çok memnunum. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz beklenmedik ve inanılmazdı.

Edie Harris'e, bana anlayışlı bir geri bildirim verdiği ve Willa'nın hikayesini "boğazıma yapışan, nefesimi kesen romantik" olarak nitelendirdiği için. Bu e-posta bana ihtiyacım olan olumlu tepkiyi verdi. Teşekkür ederim.

Willa'nın sonsuza dek mutlu olmasını isteyen herkese.

Yazar Hakkında

NYT ve USA TODAY çoksatan yazarı Tessa Bailey, kocası ve küçük kızıyla birlikte Brooklyn, New York'ta yaşıyor. Romantizm yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda, iyi bir tartışmadan ve otuz dakikalık yemek tariflerinden hoşlanıyor.

www.tessabailey.com

[Bailey's](#) [Babes'e](#)

[Katılın!](#)

[Steals & Deals bültenimize](#) kaydolun ve Tessa Bailey ve diğer harika Entangled yazarlarının 99¢'lik kitaplarından ilk siz haberdar olun!

Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. Olumlu ya da olumsuz tüm yorumları takdir ediyoruz. Okuduğunuz için teşekkür ederiz!

